ED McBAIN

OMOARĂ-MĂ, DACĂ POȚI!

Insomnie în Secția 87

ORA 21

NEMIRA

ED McBAIN

OMOARĂ-MĂ, DACĂ POŢI!

Insomnie în Secţia 87

TRADUCERE DE GABRIEL STOIAN

NEMIRA 1999

Oraşul descris în aceste pagini este imaginar.
Oamenii şi locurile sunt ficţiuni.
Numai modul de lucru al poliţiei se bazează
pe practici şi tehnici curente de investigaţie.

UNU

IULIE

Arşiţă.

În marele oraş, ele sunt sinonime, sunt identice, seamănă până la confuzie. Târfele astea gemene, care-şi vântură pletele blonde platinate şi buzele rujate într-un roşu sclipitor şi ţipător, care se leagănă pe tocurile înalte şi-şi dau aere în rochiile lor galbene din mătase, bat străzile ca nişte turbate. Arşiţa şi Iulie sunt gemenele care s-au născut ca să te facă să suferi.

Aerul e palpabil. Doar să-ntinzi puţin mâna şi reuşeşti să-l pipăi. Lipicios şi cleios cum e, te poţi înveli în el ca-ntr-un veşmânt gelatinos. Asfaltul a devenit vâscos şi tălpile ţi se prind în el, atunci când te aventurezi pe stradă. Trotuarele radiază o strălucire alburie şi mată care contrastează cu negrul aproape lichid al rigolei, dând astfel naştere unei urzeli schimbătoare de umbre şi lumini care te ameţeşte. Soarele atârnă de cerul neclintit şi decolorat ca o pereche de blugi uzaţi de prea mult spălat. Pe cerul ăsta, albastrul a rămas doar o amintire neclară, pentru că a fost izgonit de nălucirea orbitoare a soarelui şi totul e învăluit într-un abur tremurător, un freamăt al arşiţei pe cale să explodeze în ploaie.

Clădirile suportă arşiţa cu aerul solemn al evreilor ortodocşi, îmbrăcaţi în redingote lungi şi negre. S-au obişnuit cu ea. Unele dintre ele îi rezistă de aproape un secol şi suferinţa lor e tăcută; o înfruntă cu indiferenţa dârză a stoicilor.

O mână nesigură a scris cu cretă albă pe pavaj câteva cuvinte: JESUS VIENE. PREPARENSE POR NUESTRA REDENCION!{1}

Clădirile dau să înghesuie trotuarele şi nu se pregătesc nici pentru mântuire, nici pentru pierzanie.

Pe strada asta nu e prea mult aer.

În lume există locuri unde cerul e mare şi se întinde cât ţine orizontul, ca un cort de un albastru strident, dar nu aşa stau lucrurile pe strada asta. Cerul de aici pare să fi fost strivit de siluetele inegale ale clădirilor, îndesat cu forţa, pentru că altfel n-ar mai fi încăput cum se cuvine, stâlcit sub loviturile date cu un pumn slinos, până când a acoperit toată strada pentru a nu îngădui arşiţei să se risipească.

Strada e cufundată în linişte.

E doar 8:40 dimineaţă şi e duminică.

Prin rigole zac nemişcate bucăţi de ziar; ele îşi împart asfaltul cleios cu sticle sparte, şipci rupte din lăzile de portocale şi cutii goale de conserve. Pe terenul viran de la colţul străzii se văd rămăşiţele carbonizate ale unor ruguri, o saltea ruptă şi murdară de la un pat de copil, şerpii de un alb lăptos al prezervativelor folosite. Pe scările de

incendiu se lăfăie tot felul de lucruri neînsemnate ce ţin de viaţă; pături, perne, lăzi de bere, ghivece de flori şi, ici-colo, câte-o ghitară. Un bărbat doarme pe una din platformele scării de incendiu şi-şi mişcă o mână, care alunecă printre barele de metal şi atârnă în jos legănându-se moale, apoi rămâne inertă.

Asta-i singura mişcare de pe stradă.

Aerul e dezgustător de încremenit. Arşiţa e ceva atotcuprinzător şi lipsit de viaţă care nu se clinteşte şi care descurajează mişcarea în tot ce îmbrăţişează. A pătruns adânc în faţadele de cărămidă ale clădirilor de locuinţe, în asfalt, în pavaj şi în cer. S-a lipit de toate aceste lucruri precum un email portocaliu pe un obiect din cupru.

De undeva, din depărtare, se aud dangătele unor clopote de biserică, pentru că e duminică dimineaţă dar până şi chemările acestea lansate în aer, care trebuie să răzbată prin pânzele şi vălurile arşiţei, au un sunet supărător de apatic şi de poticnit. Alături de toate astea, ca un contrapunct precipitat, trenul suspendat trece mugind la vreo două cvartale spre sud, apoi se stinge şi clănţănitul metalic al roţilor, iar ecoul clopotelor se dizolvă în tăcerea cleioasă a aerului şi strada recade în nemişcare.

Astăzi, pe strada asta, vor muri doi oameni.

Numele băiatului era Zip şi avea şaptesprezece ani.

Răbufni pe uşa imobilului ca explozia unei grenade. Ateriză graţios pe verandă, apoi coborî treptele aproape dansând. Aruncă o privire în sus către bărbatul care tocmai se trezea pe scara de incendiu, îi făcu un semn nepăsător cu mâna şi apoi se uită de-a lungul străzii. Era înalt şi subţirel, cu un aer plăcut dar necizelat, având tenul deschis şi părul pieptănat într-o coamă înaltă dată peste cap, lăsându-i fruntea dezgolită. Purta pantaloni negri strânşi pe picior, cizme soldăţeşti cu carâmbul înalt şi o geacă din mătase de culoare purpuriu-aprins cu numele lui brodat cu galben pe partea stângă a pieptului.

Privi la ceas.

Era 8:45 şi reţinu ora, apoi dădu aprobator din cap de parcă ar fi apreciat corect durata exactă a fiecărui gest pe care-l făcuse până în acel moment, ca şi cum el şi universul îşi sincronizaseră mişcările la fracţiune de secundă. Măsură din nou strada din ochi. Avea un aer preocupat şi neliniştit, atitudinea pe care o ia orice mare om de afaceri atunci când anticipează încheierea unui contract pentru achiziţionarea unei noi companii. Postura asta era ciudată pentru un tânăr de şaptesprezece ani. Şi cu toate astea, se uită din nou la ceas amintind de o persoană devenită prizonieră a complexităţii labirintice a timpului, având mintea unui bancher de cincizeci de ani rătăcită în trupul unui adolescent.

Îşi aprinse o ţigară, trase câteva fumuri şi apoi o strivi sub talpa

cizmei. Îşi mai privi o dată ceasul, păşi până în mijlocul străzii şi după aceea porni spre bufetul-expres din colţ. O firmă uriaşă se întindea pe tot colţul clădirii, deasupra bufetului, la fel ca şi literele luminoase în continuă mişcare, de pe Times Building din New York. Însă literele astea, trasate cu roşu pe fond alb, nu anunţau evenimente capabile să schimbe destinul omenirii. Ele afirmau pur şi simplu: BUFET-EXPRES LUIS. Bufetul ocupa un spaţiu în colţul clădirii. Când uşile se dădeau în lături, el devenea o prelungire a trotuarului, atât spre stradă cât şi spre bulevard. Acum uşile erau închise. Obloanele din tablă ondulată creau impresia unei fortăreţe de necucerit. Băiatul se duse la uşa dinspre stradă, o încercă şi, constatând că e încuiată, o lovi furios cu piciorul.

— Hei, ce-ai de gând? se auzi o voce. Pleacă de-acolo!

Bărbatul care se apropia vorbise cu un uşor accent spaniol, un accent plăcut, armonizându-se perfect cu înfăţişarea lui. Avea o mustăcioară neagră şi umerii căzuţi, părând să fi trecut de cincizeci de ani, vârsta lui reală şi păşea cu o drămuială care părea oarecum chinuită.

— Să nu-mi zici c-ai hotărât să deschizi în sfârşit bomba asta, îl întâmpină Zip.

Luis Amandez ajunse la uşa uriaşă din metal şi zise:

— Ce făceai? Încercai să dai buzna-năuntru, nu? Asta aveai de gând?

Scoase din buzunar cheia lacătului, îl descuie şi-l scoase, pregătindu-se să ridice oblonul pe ghidaje.

— Nu merită bomba asta atâta osteneală, făcu Zip. Hai, hai odată, mişcă-te mai repede. Deschide naibii uşile astea!

— E localul meu şi-o să le deschid cât vreau eu de repede sau de-ncet. Voi, mucoşii ăştia…

Zip îşi dezveli dinţii într-un zâmbet larg.

— Hai odată, omule, zise el cu o căldură neaşteptată şi molipsitoare în glas. Trebuie să te mişti! Dacă vrei s-ajungi undeva trebuie să te *mişti.*

Luis rulă prima dintre uşi.

— Eu aş vrea să te văd pe tine mişcându-te, spuse el. Dar spre California.

— I-auzi la moşu'. Ştii că ai haz? pufni Zip.

Păşi înăuntru şi merse ţintă la telefonul fixat pe perete în apropierea tonomatului. Luis se duse şi descuie lacătul dinspre bulevard şi rulă uşa, iar razele soarelui izbucniră în local ca un foc de armă. Zip ridicase receptorul din furcă, băgase mâna în buzunar după o fisă şi constatase că cea mai mică monedă pe care o avea era de douăzeci şi cinci de cenţi. Trânti receptorul la loc şi porni spre Luis care tocmai intra.

— Hei, dă-mi şi mie nişte mărunţiş, spuse el.
— De ce? întrebă Luis. Pentru tonomat?
— Ce-i tot dai atâta cu „De ce?” Nu cumpăr destule din spelunca asta păduchioasă? Ţi-am cerut nişte mărunţiş, ce mă tot interoghezi?
— E prea devreme să pui tonomatul, spuse Luis calm, ducându-se în spatele tejghelei pentru a-şi lua şorţul alb agăţat în cuier. Oamenii încă dorm.
— Întâi şi-ntâi, nu-mi pasă că dorm. Ar cam fi vremea să se-agite. Şi-apoi nici nu vreau s-ascult la tonomat, vreau să dau un telefon. Şi trei la mână şi cu asta am terminat, dacă nu-mi schimbi moneda, într-o bună zi o să vii şi-o să-ţi găseşti toate ibricele făcute zob.
— Mă ameninţi? spuse Luis. Am prieteni printre poliţişti. Le zic eu ce şi cum…
— Hai, lasă asta acum, făcu Zip împăciuitor şi zâmbetul cald îi lumină chipul. Mă dai în judecată cu altă ocazie. Acum dă-mi mărunţişul, bine? Hai.
Luis clătină din cap, luă moneda şi băgă mâna în buzunar. Numără mărunţişul şi i-l dădu lui Zip care porni spre telefon. Începu să formeze numărul. Şi, pentru că discuţia asta îi adusese aminte de probleme financiare, Luis merse la casă şi puse în ea banii pe care-i purta în buzunar, netezind bancnotele în sertar. Tocmai se pregătea să spargă un fişic de monede de zece cenţi când Zip porni să răcnească:
— Hei! Hei, Cooch! Vino-ncoa’!
Luis se întoarse. Cel de-al doilea băiat locuia tot în zonă şi purta, ca şi Zip, o geacă purpurie din mătase, însă era mai mic decât el. Luis îl măsură cu avantajul pe care i-l oferea vârsta şi se întrebă dacă şi el se fălise cu o mustaţă ridicol de firavă şi de băieţească, atunci când avusese şaisprezece ani. Hotărî că nu. Băiatul era scund şi pătrăţos, cu mâini groase şi puternice. Brunet. Aflat încă în mijlocul străzii, băiatul îl zări pe Zip şi strigă:
— Hei, Zip!
Apoi alergă cu paşi mărunţi spre bufet. Luis oftă şi rupse fişicul de marginea sertarului casei de marcat.
— Ce dracu’ ai întârziat atât? întrebă Zip. Tocmai îţi telefonam.
— Of, Doamne, nu mă-ntreba, răspunse Cooch.
La fel ca şi Zip, vorbea fără urmă de accent spaniol. Amândoi aparţineau cu totul oraşului şi cartierului, pentru ei Porto Rico rămânând la fel de îndepărtat ca şi Mongolia. Studiindu-i mai atent, Luis se simţi dintr-o dată bătrân şi nelalocul lui aici. Ridică din umeri, se duse spre sobă şi începu să aşeze ibricele pentru cafea.
— Ai mei sunt tare suciţi, doar ştii, nu? spuse Cooch.
Avea ochi mari, căprui şi atunci când vorbea îşi folosea chipul în mod expresiv, ca un comic de televiziune care-şi face un număr de succes.

— Îţi vine-a crede că bătrânu' meu e membru al Camerei de Comerţ, pe Dumnezeul meu.

— Şi ce legătură are babacu' tău cu întârzierea? Am zis nouă făr-un sfert, aşa rămâne…

— A primit o scrisoare din Porto Rico, urmă Cooch cu vioiciune şi parc-a luat foc. „Veniţi să staţi la noi", le scrie la toţi. „Veniţi şi locuiţi cu noi. Aduceţi-vă şi copiii şi bunica şi câinele lup. O s-avem noi grijă de voi." Şi-uite-aşa, toţi verişorii noştri desculţi ne pică pe cap. Şi de fiecare dată când apare vreunul dintre ei la aeroport, bătrânul trânteşte câte-o petrecere.

— I-ascultă, ce-are asta cu…

— Aseară a dat o petrecere de-asta. Au apărut şi ghitarele. Cu-atâtea instrumente de coarde puteam să cântăm şi o simfonie. Merita să-l vezi pe bătrânu'. După câteva pahare, repede cu mâinile după maică-mea. Parcă-aveau magnet. Două înghiţituri şi gata, mâinile pe fundul ei.

— Ascultă, Cooch, ce-mi pasă mie unde-i erau mâinile…?

— Dacă e să mă iau după seara trecută, spuse Cooch gânditor, curând o să mai am un frate.

— Bine, bine, dar de ce-ai întârziat?

— Păi, tocmai asta-ţi explicam. Petrecerea nu s-a spart decât pe la patru. Abia m-am târât din pat. Încă-s chior de somn. Făcu o pauză. Da' Papa, unde-i? Nici el n-a venit?

— Asta mă-ntrebam şi eu. Vă-nchipuiţi cu toţii că ne-aflăm în treabă?

— Cine, eu? se miră Cooch oarecum jignit. *Eu?* Aşa crezi?

— Bine, poate că tu nu, spuse Zip mai domolit. Ăilalţi.

— Eu? stărui Cooch, uimit şi rănit în amorul propriu. Eu? Păi cine ţi-a arătat cartierul când te-ai mutat aici?

— În regulă, n-am zis de tine, e clar?

— De unde veneai? Dintr-un cartier păduchios de lângă Podul Calm's Point. Ce dracu' ştiai tu despre cartierul ăsta? Cine te-a plimbat pe-aici, ia zi?

— Tu, tu, răspunse răbdător Zip.

— Păi vezi? Şi-acum sari la mine. Am întârziat şi eu câteva minute şi gata…

— Zece, îl corectă Zip.

— Bine, zece, nu mi-am închipuit că stai cu cronometrul în mână. Doamne, uneori nu te-nţeleg, Zip. Să spui tu că ne aflăm în treabă?! Păi bine, n-are omu' voie…

— N-am zis de tine! Pentru numele lui Dumnezeu, nu era vorba *de tine.* Mă refeream la căpăţânoşii ceilalţi. Se opri. Ai trecut pe la Sixto?

— Daa. Şi de-asta am întârziat. M-ai pus să fac tot felul de chestii…

— Şi unde-i?

— Trebuia s-o ajute pe maică-sa.
— Adică?
— Aia mică. Păi ce, crezi că-i mare distracţie să ai unu' mic în casă? N-am mai pomenit vreun copil care să-şi ude pantalonaşii ca sora lui Sixto. Nici n-apuci s-o schimbi că se şi pişorceşte-n pantaloni.
— Şi-o schimba el? întrebă Zip uimit.
— Ultima oară când l-am văzut, îi dădea cu pudră de talc pe la fund.
— O să-i dau şi eu pe la fund, da' un şut, când apare! spuse Zip furios. Vezi, asta spuneam eu. Îşi închipuie că ne ţinem de glume. Şi după aia vă mai miraţi că nu ne facem şi noi un nume. Pentru că nici unul nu luaţi în serios clubul, asta-i treaba. Aşteptaţi să fac eu totul.
— Avem un nume, Zip, spuse Cooch fără grabă.
— Avem pe dracu'! Voi tot credeţi că asta-i vreo echipă de baschet de la Clubul Băieţilor? Când o să vă vină mintea la cap? Vreţi să puteţi umbla fără grijă prin cartier, ori vreţi să v-ascundeţi speriaţi şi de un rateu?
— Nu m-ascund deloc!
— Crezi, că ăia din Gardienii Regali se tem de ceva? întrebă Zip.
— Nu, dar Gardienii Regali au două sute cincizeci de membri.
— Şi cum crezi c-au ajuns membri? Întârziind când plănuiesc să cureţe pe cineva?
— Hei! spuse Cooch pe neaşteptate.
— Ce s-a-ntâmplat?
— Ssst!
Mergând grăbită, o femeie se apropia de ei şi sânii mari i se clătinau în ritmul paşilor. Părul negru era strâns într-un coc. Nu privea nici în stânga, nici în dreapta. Păşea cu hotărâre, aproape orbeşte şi trecu pe lângă băieţii care stăteau în faţa bufetului, dădu colţul, apoi dispăru.
— Ai văzut cine era? şopti Cooch.
— Doamna aia?
— Da, răspunse Cooch şi dădu aprobator din cap. Mama lui Alfie.
— Ce?
Zip se duse până la colţ şi se holbă de-a lungul bulevardului. Dar femeia nu se mai vedea.
— Mama lui Alfredo Gomez, întări Cooch. Mamă, ce se mai grăbea! Zip, tu crezi că i-a spus?
— Ce-mi pasă mie dacă i-a spus maică-sii ori nu?
— Voiam să zic… dacă aşa arată… oare nu i-o fi spus?
— Să zicem că da. Şi la ce-o să-i folosească?
— Ştii cum sunt femeile. O fi intrat în panică. S-ar putea să…
— Faci pe tine de frică, aşa-i? N-ai nici un pic de curaj, ştiai? Semeni cu babacu'. Când vorbeşte ai zice că-i senator. Mare sculă! Îmi povesteşte tot timpul de Porto Rico. Cui îi pasă de insula aia

prăpădită? Eu m-am născut aici, în oraşul ăsta. Sunt american *sută-n sută.* Da' el îmi zice mereu, ce mare grangure era în San Juan. Şi ştii ce făcea acolo? Am aflat de la un unchi. Ştii cu ce se ocupa?

— Cu ce?

— Repara biciclete ca să-şi câştige existenţa. Aşa că, asta-i marea chestie. *Vorbe mari* şi-atât. Curaj nici cât negru sub unghie.

— Eu am atâta curaj…

— Da, sigur, cum o vezi pe mama lu' Alfie la plimbare, te şi apucă tremuriciul. Ştii ce-o să devii până la urmă?

— Nu. Ce?

— Un tip care repară biciclete…

— Ee, haida-de. Eu…

— Sau unu' care lustruieşte pantofi.

— N-am lustruit nici o pereche-n viaţa mea! zise Cooch plin de mândrie. Nici măcar pe-*ai mei!*

— De-aia arăţi ca un neisprăvit, conchise Zip şi apoi, brusc, întoarse capul. Se apropia cineva.

DOI

MARINARUL dăduse colţul în timp ce Cooch vorbea. Era un bărbat blond şi înalt, adică nu întru totul bărbat, dar nici băiat. Probabil că avea douăzeci şi doi de ani şi ajunase la acea misterioasă graniţă care separă bărbaţii de băieţi, dar el nu apucase să păşească decât cu un picior linia asta de demarcaţie, aşa încât era imposibil să-l socoţi băiat şi totuşi duceai lucrurile prea departe dacă-l considerai bărbat. În fine, bărbat sau băiat, în momentul acela era beat cui. Păşea cu nehotărârea tipică marinarilor, însă legănarea binecunoscută era oarecum păgubită de împleticeala şi bâlbâiala datorate beţiei. Bereta albă stătea agăţată ca prin minune pe ceafă, iar uniforma imaculat de albă reflecta razele soarelui cu o strălucire ameţitoare. Se opri la colţ, privi în sus către firma bufetului, bolborosi ceva în barbă, clătină hotărât din cap şi-şi continuă drumul de-a lungul străzii.

Zip abia se stăpâni să nu bufnească în râs şi-i dădu un cot în coastă lui Cooch.

— Fac pariu pe zece verzi că ştiu ce caută, spuse Cooch rânjind.

— Lasă-l în pace să caute. Tu du-te şi adu-i pe Sixto şi pe Papa. Spune-le că-i aştept şi că-s cam şucărit. Şi-acu', mişcă-te!

— Nu te ambala, spuse Cooch, dar porni repede pe stradă, trecând pe lângă marinarul beat care o luase înapoi, spre bufet.

Marinarul era în starea aceea de confuzie în care luarea oricărei hotărâri pare să necesite o profundă concentrare şi deliberare. Se opri în faţa fiecărei clădiri, studie numerele, scutură solemn din cap şi apăru din nou în faţa bufetului, încă dând nedumerit din cap. Cercetă firma, cântări neînchipuitul simbolism cuprins în cuvintele: BUFET-EXPRES LUIS, chibzui o vreme la înţelesul lor, clătină din nou din cap şi dădu să se îndepărteze, când Zip spuse:

— Să te-ajut, marinarule?

— Hî? făcu marinarul.

— Pari cam pierdut, spuse Zip destul de bine dispus. Îi zâmbi amical şi marinarul îi răspunse imediat în acelaşi fel, ca un călător rătăcit care acceptă primul ajutor prietenesc ce i se oferă.

— Ascultă, făcu el cu o voce beţivită, unde-i La… La Galli… La. Uite, am vorbit c-un tip într-un bar din centru, înţelegi? Şi cum discutam noi, aşa, î… Se opri şi-l privi cercetător pe Zip, mijindu-şi ochii şi încercând să alunge aburii beţiei. I-ascultă, da' câţi ani ai tu?

— Şaptesprezece.

— Aha.

Marinarul făcu un calcul în tăcere, simţind că i se-nvârte mintea.

— Mda, în regulă. Nu voiam să încalc morala unui… şi cum îţi ziceam, tipu' ăsta şi cu mine discutam… în fine, eu mi-am exprimat

dorinţa, ca să zic aşa, să-mi găsesc vreo femeie, înţelegi? O fată. Înţelegi?

— Deci el te-a trimis încoace?

— Da. Nu. Ba da, ba da, aşa-i. Zicea că-i un local pe-aici, numit… of… *La Gallina. Pronunţă* numele cu o inflexiune guturală care-l făcu pe Zip să zâmbească iar.

— *La Gallina*{2}, îl lămuri Zip dând cuvântului pronunţia corectă în spaniolă.

— Daa, spuse marinarul, aprobând din cap, unde zicea că pot găsi tot ce vreau. Ce părere ai?

— A avut dreptate, îi răspunse Zip.

— Şi uite c-am venit, zise marinarul. Făcu o pauză. Unde e?

— Uite colo, pe stradă.

— Mulţumesc, spuse marinarul plecându-şi capul. Mulţumesc foa' mult.

Porni din nou de-a lungul străzii.

— Pentru nimic, mormăi Zip şi surâse.

Privi câteva clipe după marinar, apoi intră în bufet şi spuse:

— Luis, dă-mi o ceaşcă de cafea.

Marinarul merse de-a lungul străzii studiind fiecare uşă, aşa cum făcuse şi mai devreme. Se opri brusc, se uită la literele de pe vitrina unui bar şi bolborosi:

— *La Gallina*, lua-m-ar dracii! Avea dreptate tipu'.

Păşi direct spre uşă şi, neaşteptându-se s-o găsească încuiată, încercă s-o deschidă, apoi descoperi că era închisă şi se enervă cumplit când văzu că mânerul nu se clintea. Făcu doi paşi înapoi şi răcni:

— Hei! Hei, treziţi-vă! Treziţi-vă, ce mama dracu'! Am venit!

— Ce naiba se-aude? întrebă Luis.

— Marinarul de colo, răspunse Zip şi rânji.

Luis veni din spatele tejghelei. La mijlocul străzii, marinarul încă striga din rărunchi.

— Tu, de colo! zise Luis. Mai încet.

Marinarul se întoarse.

— Cu mine vorbeşti, amice?

— *Si.* Cu tine, amice. Termină cu hărmălaia. E duminică dimineaţa. Oamenii vor să doarmă, pricepi? O să-i trezeşti.

— Păi ce dracu', ezact asta-ncerc să şi fac, e bine?

— De ce încerci să-i scoli?

— Pen' că vreau să mă culc.

— Ei, aşa mai vii de-acasă, spuse Luis dând îngăduitor din cap. Eşti beat?

— Eu? se miră marinarul. Eu?

— Da, tu.

— Ei, pe dracu'!

— Arăţi puţin ameţit.

Marinarul veni spre locul în care stătea Luis, îşi puse mâinile în şolduri şi zise:

— Ei bine, poate că-s niţel ameţit. Ce, tu n-ai fost niciodată ameţit?

— Am fost şi puţin ameţit, spuse Luis, dar şi beat criţă. Vino. Să-ţi fac o cafea.

— Pen' ce?

— Pentru ce? îl îngână Luis ridicând din umeri şi intră în bufet.

Marinarul îl urmă.

— Pentru că-mi plac marinarii, continuă Luis. Şi eu am fost marinar cândva.

— L-ai găsit, amice? se băgă şi Zip.

— Da, da-i închis.

— Puteam să-ţi spun şi eu asta.

— Şi de ce n-ai spus?

— Nu m-ai întrebat.

— A, eşti şi tu unul dintr-*ăia?* constată marinarul.

— Care *ăia*? întrebă Zip şi se încordă deodată pe scaunul înalt de la tejghea, de parcă ar fi aşteptat un atac.

— Din ăia pe care trebuie să-i întrebi.

— Da, îi răspunse Zip. Aşa-s eu. Şi ce dacă?

Simţind poate tonul brusc bătăios al lui Zip ori poate pentru că dorea să schimbe subiectul conversaţiei către propria-i persoană, Luis spuse grăbit:

— Serios. Am fost în marină din 1923 până-n 1927. Da, domnule.

— Îmbarcat? întrebă marinarul.

Chiar dacă percepuse tonul provocator din vocea lui Zip îl ignoră dinadins. Ori pur şi simplu era prea beat, ca să-şi fi dat seama.

— Un bărbat care nu s-a îmbarcat nu-i marinar. Privi lung la ibricele care bolboroseau. Cafeaua-i aproape gata.

— Pe ce fel de navă?

— Pe-o şalandă de cărat gunoaie, spuse Zip repede şi rânji.

— Nu-l lua în seamă pe isteţul ăsta. Am fost pe-un culegător de mine.

— Şi ce grad ai avut? întrebă marinarul bănuitor.

— N-ai auzit încă de Contraamiralul Luis Amandez? întrebă Zip şi falsul sentiment de uimire se lăţi pe faţa lui cu trăsături neregulate.

— Am fost ajutor de ospătar, răspunse demn Luis. Iar tu, ţine-ţi gura, mucos obraznic ce eşti!

— Cum ziceai că te cheamă? Louise?

— Da, exact aşa, răspunse Zip chicotind. Asta-i mătuşica Louise.

— Louise? Da?

— Nu. Luis. Luis.

— Ba nu, Louise, insistă Zip.

— Louise, eşti mexican? întrebă marinarul.
— Nu. Luis scutură din cap. Portorican.
— Păi, e-acelaşi lucru, nu?
— Ei bine,… Luis se gândi o clipă apoi, resemnat, ridică din umeri. *Si*, e-acelaşi lucru.
— Şi din ce parte a Mexicului eşti? întrebă marinarul, ţinând-o pe-a lui.
— Partea care se află în Caraibe, îl lămuri sec Luis.
— Anexa, se băgă Zip în vorba. La sud. Ştii?
— Şi de unde din Porto Rico?
— Un oraş numit Cabo Rojo, ai auzit de el?
— Am auzit doar de Tia Juana, răspunse marinarul şi nici măcar n-am fost *acolo.* Cel mai aproape am ajuns la San Diego.
— Poftim, spuse Luis, turnându-i cafeaua în cană. Bea asta.
— Da' a mea unde-i? întrebă Zip.
— N-am decât două mâini.
Luis termină de turnat cafeaua marinarului, apoi îi puse şi lui Zip.
— Şi ce te-a adus încoace, tocmai din Porto Rico? se interesă marinarul.
— Munca. Omul trebuie să şi muncească, nu?
— Marinarule, da' *tu* de unde eşti? întrebă Zip.
— Fletcher, răspunse el. Asta-i în Colorado.
— N-am auzit de el.
— Există, să ştii.
Cei trei rămaseră tăcuţi.
Zip şi marinarul sorbiră din ceşti. Luis îşi făcu de lucru pe după tejghea. Păreau să nu mai aibă nimic să-şi spună unul altuia. La urma-urmelor, cei trei aveau prea puţine lucruri în comun. Unul se interesase de un bar care era şi bordel. Celălalt îi spusese unde se afla. Iar al treilea îi servise pe amândoi cu cafea. Unul abia împlinise cincizeci de ani, celălalt avea probabil douăzeci şi doi de ani, iar al treilea şaptesprezece. Unul era născut la Porto Rico, altul în Fletcher, Colorado, iar al treilea era un produs al oraşului. Separaţi astfel de timp, de spaţiu şi de predispoziţiile lor înnăscute, nici unul dintre ei nu găsi ceva de spus celorlalţi în momentul acela, aşa că rămaseră tăcuţi.
Şi totuşi, în liniştea asta, gândurile fiecăruia urmau trasee similare, astfel că dacă şi le-ar fi exprimat cu voce tare, oricare dintre ei i-ar fi înţeles pe dată – sau şi-ar fi închipuit că-i înţelege – pe ceilalţi.
Luis începu să se gândească la motivul care-l adusese pe continent şi care-l făcuse să-şi părăsească locul de baştină. Îi spusese marinarului că venise aici ca să muncească, dar ştia că fusese vorba şi de altceva. Nu doar să muncească, ci *să înceapă.* Trăise pe insulă cu soţia şi cu trei copii, dar insula – în ciuda faptului c-o iubea – însemnase în primul

rând un anume lucru, iar acela era foamea. Foamea continuă. Foamea care stăruia în tot anotimpul recoltării trestiei de zahăr, pentru că nu putea cheltui tot câştigul cât sezonul era în toi; trebuia să pună ceva deoparte şi pentru zilele pustii care urmau. Nici nu prea avea ce să economisească. În afara sezonului de recoltat mergea la pescuit şi uneori captura era bună, dar de cele mai multe ori rămânea flămând. Şi atunci, chiar dacă ştia că toţi cei din jurul lui sufereau de foame, faptul că era înfometat îl făcea să se simtă un nimeni. Pe insulă existau multe lucruri pe care le va iubi întotdeauna: mândria înnăscută şi buna cuviinţă şi ospitalitatea oamenilor, respectul pe care fiinţele umane îl arătau nestânjenit faţă de semenii lor, un respect născut din frunzişul tropical plin de sevă, scăldat de razele soarelui, unde cruzimea părea să nu-şi afle nicicum locul. Insula crea impresia că-i apropie pe locuitori, întărind legăturile umane dintre ei. Şi totuşi, toate astea se băteau cap în cap cu groaznicele lipsuri economice, astfel că pe de o parte Luis se simţise o persoană foarte importantă, cu mulţi prieteni, înconjurat de dragoste şi, pe de altă parte, un animal flămând.

De aceea părăsise insula. Plecase de acolo în căutarea unui început. Muncise pe brânci pentru bufetul acesta. În mare parte, el aparţinea încă băncii, dar acum ştia că nu va mai umbla flămând. Iar dacă pierduse ceva drag lui, acum avea o altă satisfacţie şi satisfacţia asta se afla în stomac, adică acolo unde omul o simte mai întâi de toate.

Marinarul sorbea din cafea şi se gândea la Fletcher, Colorado.

Nu se gândea prea des la Fletcher, pentru că descoperea că ori de câte ori o făcea, îl apuca tristeţea. Se născuse în Fletcher şi învăţase de mic ce se înţelege prin cuvântul „orăşel”. Când un loc e numit orăşel, asta n-are nimic de-a face cu mărimea oraşului. O metropolă uriaşă poate fi un orăşel, iar unele dintre oraşele foarte mari *sunt mici* în deplinul înţeles al cuvântului. Fletcher, Colorado, era exact ca orice orăşel din Statele Unite ale Americii. Avea o şcoală şi o biserică şi un şir de magazine. Avea inscripţii pe care scria: CONDUCEŢI CU ATENŢIE – COPII sau REDUCEŢI VITEZA şi puşti şi adolescenţi care-şi omorau vremea lângă magazinul de dulciuri din colţ şi picnicuri ale Micilor Cercetaşi şi liga inferioară de fotbal şi repetiţiile corului şi distribuirea abonamentelor la revista *Saturday Evening Post;* iar primăvara venea cu forsiţii{3} care mărgineau şoseaua cu flori de un galben strălucitor şi cu explozia de roz a cireşilor înfloriţi şi, când venea toamna, mergea la vânătoare de căprioare cu tatăl lui şi cu fratele mai mare, iar pădurea îl orbea cu culorile ei. Iarna se bucura de zăpada mare şi adâncă, bună de schiat. Munţii înconjurau oraşul. Îi vedea tot timpul. Fiecare îi cunoştea pe toţi ceilalţi locuitori ai oraşului.

O cunoscuse pe Corinne la un picnic organizat de biserică, atunci

când avea şase ani. Când împliniseră unsprezece ani, toată lumea din oraş socotise că, într-o bună zi, se vor căsători. Când a primit o medalie la un concurs de înot în primul an de liceu, i-a dăruit-o Corinnei. Mergea pretutindeni însoţit de Corinne şi nu făcea nimic fără s-o aibă pe Corinne alături de el şi, după o vreme, îi devenise foarte clar că era cât se poate de fericită că se născuse şi crescuse într-un oraş ca Fletcher şi că ar fi fost mulţumită să se căsătorească şi să facă acolo copii şi să moară, bineînţeles, tot acolo. Şi el se întrebase, pe neaşteptate, dacă voia acelaşi lucru.

A, pe Corinne o iubea, dacă despre asta era vorba. Aşa presupunea. Avea părul roşcat şi drept pe care-l purta desfăcut pe umeri şi ochi albaştri foarte luminoşi şi un nas uşor înălţat spre vârf, arătând exact ca fetele din orăşelele americane ale căror poze apăreau pe coperţile revistei *Saturday Evening Post* şi pe care avea prilejul să le vadă atunci când o distribuia. Şi-i plăcea s-o dezmierde. Îi plăcea s-o şi mângâie atunci când îl lăsa ea, ceea ce nu se întâmpla prea des, pentru că niciodată nu-şi dădea seama când voia şi când nu; îşi închipuia c-o iubeşte fiindcă îi respecta dorinţele în problema asta.

Şi apoi, într-o bună zi, a hotărât din senin să se înroleze în Marină. Când l-au întrebat părinţii, Corinne şi prietenii de ce, el le-a spus tuturor că, oricum avea să fie chemat curând sub arme şi ar fi fost mai bine să meargă la Marină, unde nu trebuia să facă marşuri istovitoare sau să doarmă în noroi. Tuturor le spunea acelaşi lucru. Însă, ştia de ce alesese să intre în Marină. O făcea pentru a pleca din Fletcher. Se înrola în Marină pentru că Fletcher îl sufoca încet şi sigur şi simţea cum munţii aceia se apropiau, încercuindu-l tot mai strâns în fiecare zi şi ştia că-ntr-o bună zi, nu va mai putea nici să respire şi că va fi strivit de tot ce exista în acest orăşel. Când a plecat şi-a spus că nu se va mai întoarce vreodată. Şi de aceea îl cuprindea tristeţea când se gândea la Fletcher.

Zip, bându-şi cafeaua şi studiindu-şi imaginea reflectată de oglinda aşezată dincolo de tejghea, nu era trist. Zip se simţea al naibii de bine. Zip simţea că, în sfârşit, lucrurile începeau să se lege. Până atunci nu se legaseră nicicum, în cartierul ăsta împuţit. Nu se alesese decât cu şuturi în fund şi cu îmbrânceli din partea băieţilor mai mari. Charlie Grăsanul, aşa-i spuneau mereu. Charlie Grăsanul şi – *buf!* – un şut bine ţintit în fundul lui cel dolofan. Porecla rezistase chiar şi atunci când devenise adolescent şi slăbise. Iar apoi, familia se mutase.

Şi, dintr-o dată, nu mai avea fundul mare şi nici nu mai era Charlie. Începu să-şi spună Zip şi să simtă că în noul cartier avea o şansă, şansa de a fi o persoană în ochii celorlalţi. Îl cunoscuse pe Cooch, iar Cooch îl pusese în temă şi-i sugerase să se înscrie în cel mai mare club din cartier, Gardienii Regali.

Dar şi Zip avea ideile lui. De ce să devină un tăntălău care să

slugărească pe lângă cei mari când putea să aibă chiar clubul lui? De aceea sugerase Fioroşii Latino şi plănuia să pornească de la şase-şapte flăcăi, dar până acum nu erau decât patru. Cumnata lui Cooch le cususe gecile purpurii, iar el o purta pe a lui cu multă mândrie pentru că ea reprezenta ceva pentru el, însemna că era pe calea cea bună. Dacă l-ar fi întrebat cineva încotro ducea calea asta, n-ar fi fost în stare să spună.

Dar el ştia că pornise cumva la drum şi mai ştia că astăzi avea să fie momentul decisiv, ziua în care va deveni cu adevărat cineva.

Iar acum, cei trei stăteau alături, fiecare cu gândurile lui, gânduri care erau ciudat de asemănătoare şi când marinarul deschise gura într-un târziu, atât Luis când şi Zip ştiură pe dată ce voia să zică.

— Te poţi pierde în Fletcher. Te pierzi de-a binelea. Dădu din cap. De-aia am plecat. Voiam să aflu cine sunt.

— Şi-ai aflat cumva? întrebă Luis.

— Mai dă-i timp, spuse Zip. Crezi că omu-şi poate face un nume într-o zi-două?

— O să aflu, Louise, spuse marinarul.

— Cum? Cu fetele de la *La Gallina?*

— Ce?

— Marinarule, ascultă-mi sfatul, spuse Luis. Întoarce-te pe vasul tău. Cartierul ăsta nu-i întotdeauna un loc prea plăcut.

— Ia dă-i pace, interveni Zip. Dacă vrea o fată, îl ajut eu să-şi găsească una.

Clipi şiret către marinar, apoi zâmbi cu gura până la urechi.

— Nu te lăsa păcălit de aerul de duminică, reluă Luis. Noaptea trecută a fost o petrecere cu ghitare, iar acum, dimineaţa, toată lumea doarme. Dar uneori… Ascultă-mi sfatul, marinarule. Du-te înapoi pe vapor.

— Cred c-o să mai stau puţin.

— Atunci să ai grijă, bine? Eşti străin. Alege-ţi bine amicii. Se uită cu subînţeles către Zip. Sunt şi buni şi răi, *entiende?* Înţelegi? Fii atent.

Marinarul se răsuci pe scaun. Îşi lăsă coatele pe tejghea şi privi cu un aer beţivit către strada inundată de soare.

— Mie-mi pare simpatic şi liniştit, murmură el.

— Poţi să vezi şi prin ziduri, marinarule? îl întrebă Luis. Ştii ce se petrece dincolo de ele?

TREI

ZIDURILE clădirii în care se găseau poliţiştii şi detectivii Secţiei 87 nu erau nici plăcute, nici atrăgătoare şi nici nu fuseseră curăţate de mai bine de jumătate de secol. Îşi etala faţada ştearsă şi cenuşie către parcul de peste drum; iar culoarea mohorâtă contrasta cu strada scăldată în strălucirea razelor de soare. Pietrele cenuşii, aspre şi neuniforme, acoperite de funinginea şi mizeria oraşului erau luminate doar de globurile verzi fixate pe perete care, prin numerele pictate cu alb, dădeau de ştire celor interesaţi că aici se afla Secţia 87.

Treptele joase şi uzate ale scării duceau către două uşi cu geamuri, acum larg deschise, pentru a îngădui brizei firave, care adia prin Parcul Grover, să pătrundă şi înăuntru. Din nefericire, adierea nu reuşea să treacă mai departe de uşa de intrare. În orice caz, sigur nu ajungea în camera de lucru, unde sergentul Dave Murchinson stătea la biroul înalt încercând să-şi dezlipească de piele chiloţii jilavi şi blestemând arşiţa. Pe centrala telefonică din stânga biroului se afla un ventilator electric în funcţiune. Mulţumea cerului că pe moment nici un bec de pe centrală nu clipea semnalizând apeluri ale cetăţenilor cărora să le fi fost violate drepturile. Murchinson îşi şterse sudoarea de pe frunte, se mai trase puţin de chiloţi şi se întrebă dacă nu cumva era mai răcoare la etaj.

O plăcuţă rectangulară din lemn, vopsită în alb, pe care stătea scris cu litere negre SERVICIUL DE INVESTIGAŢII, era aşezată deasupra scărilor înguste, cu trepte de metal care duceau la etaj, către arest. Treptele acelea, încălzite doar de razele de soare ce treceau prin fereastra îngustă, situată în punctul unde scara se răsucea ca să urce spre etajul doi, erau probabil locşorul cel mai răcoros din întreaga secţie. Dincolo de trepte, un coridor lung ducea spre camera detectivilor, unde o armată de ventilatoare se zbătea vitejeşte să trezească la viaţă o idee de briză răcoroasă. Ferestrele zăbrelite de la capătul îndepărtat al camerei brigăzii mobile lăsau să pătrundă razele aurii ale soarelui, care se lăfăiau pe parchet ca nişte limbi de foc. Bărbaţii din încăpere stăteau în cămăşi şi se coceau la birourile lor înecate de soare.

Unul dintre puţinele aspecte care mai lumina viaţa detectivilor era acela că la slujbă nu trebuia să poarte cu orice preţ costume din stofă gri, cămăşi încheiate la toţi nasturii şi cravate negre bine strânse la gât. În duminica aceea, detectivul Steve Carella era, probabil, singurul detectiv din încăpere care arăta ca un director de companie publicitară. Dar Carella se îmbrăca întotdeauna de parcă s-ar fi aşteptat să-i apară poza în paginile revistei *Esquire*. Chiar când purta jachetă din piele şi blugi, el reuşea să degaje un parfum de eleganţă

căutată. Era un bărbat înalt, al cărui trup musculos abia dădea o idee vagă despre adevărata lui forţă fizică. Fără să fi pus pe el pernuţe de grăsime, zvelt şi cu un aer natural, omul părea construit ca să facă cinste oricăror obiecte vestimentare pe care le-ar fi îmbrăcat. În dimineaţa asta purta un costum uşor, albastru, cu dungi discrete, a cărui haină fusese aşezată pe spătarul scaunului. Până la slujbă purtase cravată, dar şi-o desfăcuse chiar când intrase în cameră, aşa că acum îi atârna moale la gât, peste cămaşa desfăcută la nasturi. În momentul, de faţă, Carella stătea aplecat asupra unui raport pe care-l studia.

Înfăţişarea celorlalţi poliţişti nu era cu nimic mai prejos în materie de eleganţă. Andy Parker, un poliţai care-ar fi arătat ca un vagabond, chiar dacă ar fi fost îmbrăcat pentru propria lui înmormântare, purta o pereche de pantaloni din material sintetic şi o cămaşă sport, ce fusese croită aproape sigur în onoarea Hawaii-ului, cu ocazia aniversării acestuia ca stat. Pe întreaga suprafaţă a cămăşii lui Parker îşi bâţâiau şoldurile nenumărate dansatoare de hoola-hoop{4}. Pe pieptţii uriaşi ţâşneau zeci de iubitori de surfing. Culorile imprimeului îţi explodau în faţă ca un foc de artificii. Parker, care arăta nebărbierit chiar dacă s-ar fi ras la sânge înainte de a se prezenta la birou, bătea la maşină cu ambele mâini, folosindu-şi degetele ca pe nişte pumni. Maşina de scris părea să reziste fiecărui asalt dezlănţuit cu încăpăţânarea metalului care refuză să cedeze forţei brute. Parker continua să lovească nedomolit, ca şi cum ar fi fost prins într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, înjurând de fiecare dată când braţele se încurcau între ele, readucând cu ură carul la loc, atunci când ajungea la capătul de rând al raportului de constatare, făcând clopoţelul să sune neliniştit şi protestatar.

— Nici o arestare, bolborosi el furios, dar eu tot trebuie să întocmesc nenorocitul ăsta de raport.

— Bucură-te c-ai rămas în viaţă, spuse Carella fără să ridice ochii de pe hârtiile pe care le ţinea în mâini.

— Doar n-o să mă dea cu roatele-n sus un neisprăvit ca Pepe Miranda, amice, răspunse Parker şi continuă să maltrateze maşina de scris.

— De data asta ai fost băftos, spuse Carella. L-aţi prins în toane bune. Vă luase armele şi ţie şi celorlalţi şi aţi avut noroc cu caru' că nu i-a trecut prin cap să vă omoare pe toţi.

— A avut inima de cârpă, spuse Parker şi ridică ochii de la maşina de scris. Dacă eram eu în locul lui, aş fi găurit toţi poliţiştii din preajmă şi apoi aş fi împuşcat şi câţiva trecători, doar de-al dracu'! Dar Miranda a fost laş. Ştia că s-a strâns funia la par, aşa că s-o fi gândit să nu-şi mai încarce cazierul.

— Poate că i-a plăcut mutra ta, zise Carella. O fi socotit că eşti prea

scump ca să-ţi găurească pielea.

— Mda, făcu Parker şi smulse raportul din maşină.

Nu-l iubea pe Carella. Încă-şi mai amintea de ziua aceea de martie, când el şi Carella se încăieraseră niţel în birou. Bătaia se încheiase brusc, pentru că Frankie Hernandez le atrăsese atenţia că locotenentul se afla în clădire. Dar lui Parker nu-i plăceau treburile neisprăvite. Carella poate că uitase cu totul de incident – deşi avea motive să se îndoiască – dar lui Parker nu i se ştersese din memorie şi asta nu avea să se întâmple decât atunci când afacerea se va tranşa într-un fel sau altul. Reamintindu-şi ziua aceea de martie, se gândi că era ciudat că în birou se aflau prezenţi tot ei trei, iar Carella se simţise atunci ofensat de o remarcă lipsită de importanţă pe care i-o adresase lui Hernandez. De ce naiba erau oamenii atât de sensibili? Azvârli raportul pe birou şi porni spre răcitorul de apă.

Frankie Hernandez, al treilea om care se aflase în birou în ziua aceea de martie, căuta ceva într-unul dintre sertarele deschise ale fişierului. Purta o cămaşă albă cu mânecă scurtă şi pantaloni albastru închis. Un revolver de 38 mm din dotare îi umfla cămaşa, ieşind puţin din hamul fixat pe piept. Era un bărbat brunet cu umeri largi şi păr negru şi drept. Avea ochi căprui, ochii unuia care se aştepta să fie jignit şi pe care, prin urmare, o asemenea situaţie îl găsea întotdeauna pregătit. Nu-i era uşor să fie portorican într-un cartier cu o populaţie preponderent portoricană, mai ales dacă întâmplarea făcuse să se nască şi să crească pe teritoriul acelei circumscripţii. Bătăliile purtate de Hernandez cu vecinii, cu poliţia şi cu sine însuşi se reflectau în ochii lui. Nu era un om fericit. Dar cel ce se dăruie unei singure cauze, nu e niciodată fericit.

Aflat lângă răcitor, Parker întrebă:

— Ce părere ai de amicul tău?

— Care amic? întrebă Hernandez.

— Miranda.

— Nu-i amicul meu, răspunse Hernandez.

— Credeam că-l căptuşim ieri, spuse Parker, apoi îşi umplu paharul de hârtie cu apă şi bău. Se şterse la gură cu dosul palmei. Cinci dintr-ai noştri au intrat în apartament şi ticălosul a scos un revolver, de nu ştiu unde şi ne-a pus pe toţi la zid. Ne-a făcut să ne simţim ca nişte amatori. Ai văzut ziarele de azi? „Miranda ţine poliţia în şah.” Un neisprăvit pe prima pagină!

— Asta tot nu-l face amic cu mine, spuse Hernandez.

— Mda, se mulţumi Parker să răspundă.

Părea gata să mai spună ceva, dar renunţă.

— Cine era femeia aia? întrebă el.

— Gomez, aşa o cheamă.

— Şi ce voia?

— Fiul ei are nişte necazuri. Vrea să discut cu el.
— Da' ce dracu-şi închipuie că eşti tu? Preot?
Hernandez ridică din umeri.
— Ai de gând să te duci? insistă Parker.
— După ce termin ce am de lucru.
— Poate că eşti preot şi eu nu ştiam?!
— Tot ce se poate, îi răspunse Hernandez.
Parker se duse până la cuierul aflat într-un colţ al încăperii şi-şi luă pălăria împletită din pai.
— Plec puţin, spuse el, să văd dacă nu pot să aflu ceva.
— Despre ce? întrebă Carella.
— Despre scârba aia de Miranda. Doar n-o fi dispărut cu totul. Dac-ai fi fost în locul lui, unde te-ai fi ascuns?
— În Rusia, răspunse Carella.
— Mda. Dar cred că s-a-ntors deja. Pe-aici, pe undeva. Şi mai mult ca sigur că n-o să-ncerce să-şi găsească o ascunzătoare prin Riverhead, mai ales după ce era să punem laba pe el. Deci, unde-ar putea să fie? Acasă. La amicii lui din secţia 87. Şi dacă e pe-aici, poţi fi sigur că toată lumea de pe stradă-i ştie bârlogul. Aşa că Andy Parker se duce să tragă cu urechea.
Se opri la birou, deschise sertarul de sus, îşi luă revolverul de serviciu şi tocul pe care-l fixă în buzunarul din dreapta al pantalonilor.
— Nu vă omorâţi cu firea, le spuse el când ieşi pe portiţa împrejmuirii. Deşi cred că vă descurcaţi şi fără sfatul meu…
Ecoul paşilor lui se stinse de-a lungul coridorului. Hernandez îl urmări coborând şirul de trepte de fier. Când privi din nou prin cameră, observă că şi Carella se uitase după Andy Parker ca să-l vadă plecând.
Schimbară o privire. Nici unul nu scoase o vorbă. Tăcuţi amândoi, îşi văzură de treabă.

Azucena Gomez era una dintre acele femei care s-au născut frumoase şi care au rămas frumoase, indiferent de renghiurile pe care i le-a jucat viaţa. Numele ei, dacă ar fi fost tradus din spaniolă, însemna Crinul Alb şi fusese probabil foarte bine ales, pentru că pielea ei era albă şi netedă, iar chipul şi trupul păreau să îmbine frumuseţea delicată şi eleganţa acelei flori. Ovalul feţei era dominat de ochii căprui, uşor oblici, care dădeau un aer exotic trăsăturilor altfel senine. Nasul drept era fin cizelat, iar gura arăta de parcă ar fi fost gata să plângă oricând. Fără a ţine regim, reuşise să-şi păstreze un corp care stârnise multe fluierături admirative pe străzile din patria ei natală, Porto Rico. Avea patruzeci şi doi de ani şi învăţase ce înseamnă să fie femeie şi cunoscuse fericirea şi necazurile de a fi mamă. Nu era o femeie înaltă, singurul cusur, probabil, care-o lipsea de adevărata

frumuseţe, dar acum, când stătea lângă pat şi-şi privea fiul, părea grozav de impunătoare.

— Alfredo? zise ea.

El nu-i răspunse. Stătea întins în pat cât era de lung, cu faţa îngropată în pernă.

— Alfredo.

El nu ridică privirea. Nici nu-şi întoarse capul spre ea.

— Mamă, lasă-mă-n pace, bolborosi el. Te rog.

— Trebuie să mă asculţi, spuse ea. E important să asculţi.

— Mamă, n-o să-mi folosească la nimic ce-o să-mi spui. Ştiu şi singur ce trebuie să fac.

— Trebuie să mergi la biserică, asta trebuie să faci?

— *Si.*

— Iar ei or să sară pe tine…

El se ridică brusc. Un băiat de şaisprezece ani, cu tenul delicat al mamei şi cu ochi mari, căprui. Puful adolescentin îi apăruse deja pe faţă. Gura lui, la fel ca şi a mamei, părea gata să se strâmbe în plâns.

— Merg la biserică în fiecare duminică, spuse el simplu. Şi azi la fel. N-o să mă poată opri.

— Nu te pot opri, dar te vor bate. Aşa au spus?

— *Si.*

— Cine ţi-a spus?

— Băieţii.

— Care băieţi?

— Mamă, nu-i treaba ta, spuse Alfredo pe un ton plângăreţ. Asta-i ceva…

— De ce? De ce vor să-ţi facă rău?

Alfredo nu vru să răspundă. O privi fix pe maică-sa, dar rămase tăcut.

— De ce, Alfredo?

Lacrimile apărură pe neaşteptate. Le simţi urcându-i în ochii pe care şi-i întoarse de la ea repede, ca să nu-l vadă plângând. Se azvârli din nou pe pat, îngropându-şi faţa în pernă, iar umerii i se cutremurară din cauza suspinelor.

— Plângi, spuse ea.

— Mamă, mi-e ru…

— Plânsul te linişteşte. Şi tatăl tău plângea uneori. Nu-i o ruşine pentru un bărbat să plângă.

— Mamă, te rog, tu nu înţelegi…

— Eu înţeleg că-mi eşti fiu, spuse doamna Gomez cu o logică simplă. Înţeleg că tu eşti bun şi că cei ce vor să se-atingă de tine sunt răi. Nu cei răi trebuie să stăpânească străzile, Alfredo. Spui că trebuie să te duci la slujba de unsprezece, aşa cum ai făcut întotdeauna. Zici că trebuie să mergi, chiar dacă or să te atace. *Asta*-i ceea ce *nu* înţeleg.

El se ridică în capul oaselor şi cuvintele ţâşniră de pe buzele lui ca un ţipăt:

— *Nu pot să dau bir cu fugiţii*!

— Nu poţi să… dai bir cu fugiţii? repetă ea nedumerită.

— Nu pot s-arăt că mi-e frică, mamă. Nu dau bir cu fugiţii. N-ai cum să înţelegi. Nu-i ceva pentru tine. Te rog… Lasă-mă să fac ce trebuie!

Mama lui stătea lângă pat, privindu-l, privindu-şi fiul de parcă nu-l recunoştea, de parcă sugarul pe care-l ţinuse la piept, copilul care supsese la sânul ei, nu mai era cel pe care-l cunoştea ea. Chipul, limbajul, ba chiar şi privirea, i se păreau străine şi ciudate. Îl privi cercetător de parcă ar fi încercat din răsputeri să refacă armonia destrămată doar prin forţa ochilor.

— Am fost la poliţie, spuse ea într-un târziu.

— Ce?! strigă el.

— *Si*.

— De ce-ai făcut asta? Crezi că poliţiei îi pasă de mine? De Alfredo Gomez? Poliţiştii nu-s buni de nimic. Nu ştii ce nume au în cartier?

— În poliţie sunt şi buni şi răi. Eu m-am dus la Frankie Hernandez.

— E la fel ca şi ceilalţi. Mamă, de ce-ai făcut-o? De ce te bagi?

— Frankie o să te ajute. E din *barrio*{5}.

— Dar acum e poliţai, detectiv. El…

— A crescut pe străzile astea. E spaniol şi-i ajută pe cei de-un sânge cu el. O să te ajute şi pe tine.

— Nu trebuia să te duci, spuse Alfredo clătinând din cap.

— N-am călcat până acum în vreo secţie de poliţie, spuse doamna Gomez. Azi a fost prima oară. Mi-e fiu-n pericol şi m-am dus să cer ajutor. Făcu o pauză. A spus că va veni. I-am dat şi adresa. Are să vină să vorbească cu tine.

— N-am să-i spun nimic, se opuse moale Alfredo.

— O să-i spui tot ce trebuie să-i spui.

— Cât e ceasu'? întrebă el pe neaşteptate.

— Mai ai destul timp.

— Trebuie să mă îmbrac pentru biserică.

— Întâi vorbeşti cu Frankie Hernandez. El ştie ce-are de făcut.

— El ştie ce-are de făcut, repetă Alfredo. Sigur că ştie şi batjocura din vocea lui era amestecată cu amărăciune şi cu o tristeţe inevitabilă.

— Da, el va şti ce-are de făcut, spuse doamna Gomez încrezătoare.

PATRU

NUMELE MARINARULUI era Jeff Talbot şi cum efectul euforic al alcoolului începuse să se risipească, lăsându-i mintea mai limpede, el privi din nou porţiunea de stradă din faţa bufetului şi se întrebă cum de fusese în stare să afirme că un asemenea cartier i se păruse simpatic şi liniştit. Nici măcar lumina soarelui nu ajuta strada să arate mai agreabilă. O ajuta tot atât de mult cât un fascicul de reflector îndreptat asupra unei gropi de gunoi. Strălucirea soarelui şi imaginea străzii îl făcură să clipească mirat şi să exclame pe neaşteptate:

— M-am trezit şi în aceeaşi clipă înţelese că beţia îi trecuse.

— Bravo, spuse Luis. Şi cum ţi se pare lumea?

— Groaznică. Se răsuci cu scaun cu tot către tejghea. Mă doare capul. E-un cartier tare nenorocit, nu?

— Depinde cum îl priveşti, spuse Zip. Mie unul, îmi place.

— Serios?

— Doar trăiesc aici. Când sunt aici, trotuarele cântă.

— Ce cântă? întrebă Jeff.

Începea să simtă că-i plesneşte capul. Se întrebă cum se făcea că discuta cu un necunoscut, se întreba de ce băuse atât de mult cu o seară în urmă.

— Pentru el, remarcă Luis, trotuarele cântă rock'n roll.

— Ştie bătrânu' ce se poartă. Marinarule, cunoaşte tot ce-i…

Zip lăsă fraza neterminată. Se încordă brusc pe scaun, rămânând cu privirea pironită în stradă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Jeff.

— Vine Legea, spuse Zip încet.

Legea la care se referea el era personificată de detectivul Andy Parker care, cu umerii căzuţi, păşea cu un aer fudul şi nepăsător, cu o ţigară atârnată în colţul gurii, arătând de la o poştă ca un vagabond fără o para în buzunar, abia trezit după o noapte petrecută în pragul unei uşi. Stridenta cămaşă hawaiană de pe el era mototolită şi pătată de cafea. Se scărpină indolent pe piept şi măsură strada cu priviri furişe.

— Singura lege de care trebuie să mă tem e patrula militară, spuse Jeff pierzându-şi interesul. Împinse ceaşca goală pe tejghea: îmi mai dai nişte chestie dintr-aia? zâmbi şi apoi se strâmbă de durere. Of, mamă, mă doare capul şi când zâmbesc.

Ajuns în faţa bufetului, Andy Parker îi făcu semn cu mâna lui Luis şi-i aruncă ceva care aducea a salut:

— *Que pasa, maricon*?{6}

— Bine, Andy, spuse Luis zâmbind. O cafea?

— Nu mi-ar strica o ceaşcă, răspunse Parker. Ce cald e.

Intră în bufet şi se aşeză pe un scaun alături de Jeff. Îl privi o clipă cercetător pe Zip şi întrebă:

— Luis, de când ai început să-i serveşti pe toţi neisprăviţii?

— Beau şi eu o cafea, răspunse Zip. E ceva rău în asta, locotenente?

— Nu-s locotenent şi nu te obrăznici!

— Credeam c-ai ajuns cel puţin căpitan, până acum. După câţi beţivani ai târât din parcul Grover până la secţie…

— Ascultă, băiete…

— Marinarule, acesta este detectivul Andy Parker! Întruchiparea poliţistului dur. Neînfricat. Pentru doi cenţi, e-n stare să-şi aresteze şi bunica.

Zâmbi larg aproape imediat şi Jeff recunoscu de îndată stratagema. Se părea că cineva îl sfătuise pe puşti că ar putea să ajungă departe cu un simplu zâmbet, mai ales dacă avea dinţi de un alb sclipitor, un zâmbet care negreşit dădea naştere unui răspuns cald din partea celui căruia îi era adresat. Pus în faţa unei străluciri atât de orbitoare şi neaşteptate, până şi Parker zâmbi.

— Pentru doi cenţi sunt gata să mătur trotuarul cu tine, răspunse el.

Dar în cuvintele lui nu era nici urmă de ameninţare. Avertismentul, dezarmat de zâmbetul acela, rămânea o vorbă goală.

— Ce-ţi spuneam eu? spuse Zip încă zâmbind. Pariez că poate să stâlcească-n bătaie orice puşti de şaişpe ani de pe strada asta.

— Hai, hai, spuse Parker, calcă-mă pe bătătură, flăcău şi-o să vezi tu!

Dar nici acum ameninţarea nu era adevărată, fiindcă zâmbetul o golise de orice forţă. Îşi îndreptă atenţia către marinar, îl cântări din ochi o clipă şi-l întrebă:

— Marinarule, ce cauţi prin cartierul ăsta?

— Acelaşi lucru ca şi puştiul, răspunse Jeff. Beau o ceaşcă de cafea.

— Să mai încercăm o dată, spuse Parker cu o voce obosită. Ce cauţi pe-aici?

— Te-am auzit şi prima dată, spuse Jeff.

— Atunci nu mă mai plimba şi răspunde-mi!

— E interzis să calc în cartierul ăsta?

— Nu, nu-i interzis, dar sigur e…

— Atunci, lasă-mă-n pace!

Parker îl măsură cu privirea. După o clipă, continuă:

— Cam picant, nu ţi se pare?

— Da, cam picant, aprobă Jeff.

— Andy, e puţin ameţit, interveni Luis şi făcu un gest larg cu mâinile. Ia-l uşurel, înţelegi?

— Tu ce te bagi în treabă, Luis? i-o reteză Parker.

— M-am trezit, Louise. Mulţumesc!

— Te-am întrebat ceva…

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Jeff, am venit să văd de-o bunică bolnavă.

Zip izbucni în râs, dar hohotele îi rămaseră imediat în gât când Parker se întoarse spre el şi-l fulgeră cu o privire rece. Zip ridică din umeri. Parker reveni la marinar.

— Şi cum o cheamă pe bunică-ta? întrebă el cu o voce îngheţată.

— Aici m-ai prins, domnule. I-am spus întotdeauna simplu, „bunica”.

— De pe care navă eşti?

— De ce?

— Eu întreb aici!

— Da' de unde ştiu eu că nu eşti spion rus?

— Te crezi deştept, nu? Vii în sectorul meu să-ţi faci de cap?

— Cine-şi face de cap, în sectorul ăsta păduchios? Am venit să beau aici o cafea şi gata.

— Uşurel, Andy, uşurel, spuse Luis, dornic să facă pace. Uite şi cafeaua *ta*. Bea-o cât e fierbinte.

Parker luă ceaşca.

— Ştii câţi marinari au fost buzunăriţi pe-aici? insistă el.

— Câţi?

— Marinarul ăsta n-a fost buzunărit, locotenente, spuse Zip. E protejatul meu.

— Tu n-ai fi în stare să protejezi nici măcar un cent în faţa unui orb. Ce cauţi aici, marinarule?

— Ţi-am mai spus, pufni Jeff, deja enervat. Bunica.

— Gagici?

— De ce? Te ocupi de plasarea lor?

— Marinarule, nu sări calul…

— Vrei să spui c-aş putea găsi în secţia asta, vreuna, frumoasă, dulce şi curată şi te temi c-aş strica-o?

— Marinarule, eu ţi-am vorbit prieteneşte. Pleacă dracului de aici! Luis, l-am sfătuit eu de rău?

Luis ridică din umeri.

— Şi eu i-am spus la fel, Andy.

— Mda, bine, spuse Parker şi dădu din cap. Ascultă la mine, Luis trăieşte aici. Cunoaşte cartierul ca pe propriu-i buzunar. I-ai povestit cum stau lucrurile, Luis?

— I-am zis, i-am zis.

— Şi ce-ar putea păţi aici? De tipi ca Pepe Miranda, i-ai spus?

— *Si,* ăsta ar fi unul, spuse Luis.

— Care-i treaba cu Pepe? întrebă Zip. Ieri v-a făcut să arătaţi ca o turmă de maimuţe. Zâmbi brusc, arătându-şi toţi dinţii. Câţi poliţai a prostit? Patru? Cinci? Mamă, v-a făcut de râs. Se întoarse către Jeff: Au intrat în apartament şi-n zece secunde le luase la toţi pistoalele şi a

şters-o. Au fost norocoşi că nu i-a împuşcat, aşa, de-al dracului!

— Mare erou, nu? făcu Parker. Calcă legea şi de-aia-l faci…

— Nu-l fac nimic. Numai că eu am impresia că voi, super-inteligenţii, trebuia să-l prindeţi deja, atâta tot. Nu ţi se pare că-i aşa?

— Îl prindem noi, spuse Parker. Mai ales dacă s-a întors în cartier.

— Chiar s-a întors? întrebă Zip şi se aplecă în faţă, curios.

— Tot ce se poate, spuse Parker.

— Vorbeşti serios?

Parker făcu un gest din umeri.

— Aici? Fără glumă?

— Nu ştii din întâmplare unde?

— Eu? Locotenente, păi dac-aş şti ţi-aş spune imediat. Numai că, din nefericire, nu sunt cu ochii pe mişcările celor din lumea interlopă.

— Luis, tu? întrebă Parker, întorcându-se brusc spre tejghea, de parcă ar fi sperat să-l ia pe nepregătite.

— E prima oară că aud de aşa ceva, Andy. De ce să se întoarcă aici? N-a făcut destule rele în cartier?

— Cine-i Pepe Miranda?

— Pepe Miranda e un ticălos de treizeci şi cinci de ani. Am dreptate, Luis?

— E-un ticălos doar pentru că nu reuşiţi să puneţi gheara pe el, spuse Zip.

— Nu, nu, Andy are dreptate, aprobă Luis. Miranda-i un nemernic. Puah, e o scârbă.

— Eu şi Luis ne împăcăm, spuse Parker. Ne înţelegem unul pe altul. Trăieşte în cartierul ăsta de când mă ştiu şi nu-i pot pune în cârcă nici măcar c-a scuipat vreodată pe trotuar. Rânji. Ştie că l-aş duce de guler până la secţie, dac-ar face-o, nu-i aşa, Luis?

— Oho, sigur, spuse Luis, jucându-i în strună.

— Şi de ce nu-l târâi de guler şi pe Miranda până la secţie, locotenente? întrebă Zip mieros.

— Să nu-ţi închipui c-o să ne scape! Şi mai termină cu locotenent în sus, locotenent în jos! Şi-a făcut-o cu mâna lui, de mult. Când un tip se-alege cu c.d.j. De la paisprezece ani…

— Cu ce?

— Cu cazier pentru delincvenţă juvenilă. La paisprezece ani. La ce te poţi aştepta? Nu-i cu nimic mai breaz acum decât atunci când a organizat banda de cartier cu ani în urmă. Spaniolii de Aur. Ţi-aminteşti, Luis? Asta era înainte ca bandele să fi devenit chestii obişnuite pe-aici…

— A fost precoce, zise Zip şi rânji.

— Precoce pe mă-sa!

— Un nemernic, spuse Luis cu o strâmbătură. Mi-amintesc. Nişte mucoşi. Ca şi acum. Nici o diferenţă.

— Numai că acum trăim într-un secol atomic, spuse Parker, aşa că au pistoale în loc de cuţite. Marinarule, când avea şaptesprezece ani, Miranda a ucis un puşti. I-a tăiat beregata de la o ureche la cealaltă.

— Poate că puştiu' o merita, făcu Zip.

— Avocatul a reuşit să-l încadreze la omor prin imprudenţă, spuse Parker.

— Merita să fie pus pe scaunul electric, interveni Luis. Trebuiau să-l prăjească!

— L-au trimis undeva, în nord, la Castleview şi-a stat acolo cât să scape de front. După ce-a fost eliberat condiţionat, s-a întors aici. La vremea aceea, heroina era la modă. Miranda s-a apucat de distribuţie.

— Să omoare copiii cu otrava aceea! Brr, ce-i împinge pe oameni să facă aşa ceva?

— Nimeni nu începe să se drogheze decât dacă are chef, tăticu', spuse Zip. Nu mai da vina pe Miranda.

— E-n regulă dacă-l învinuim pentru toţi oamenii pe care i-a omorât în oraşul ăsta nenorocit?

— Nu poţi să dovedeşti c-a omorât vreunul.

— Asta s-o crezi tu. Chiar acum se află în Spitalul Municipal o femeie pe moarte şi ea l-a identificat pe Miranda, într-o fotografie, drept tipul care-a atacat-o şi i-a luat poşeta.

— Miranda să se ţină de jafuri? Nu-mi servi mie chestii de-astea subţiri, poliţaiule!

— Da, Miranda jefuitor. Nu mai e mare sculă ca-nainte, nu? S-a terminat cu loviturile bine plătite, dacă toată lumea-i cu ochii pe el. Aşa c-au rămas doar femeile amărâte pe care le poate maltrata. Crede-mă că dacă-l prindem pe ticălosul ăsta, îl închidem şi azvârlim cheia undeva.

— Sigur, *dacă* o să-l prindeţi.

— Îl prindem noi. E pe-aici, asta-i sigur. Dacă aflăm unde, s-a zis cu Miranda, Un erou mai puţin în cartier.

Luă o înghiţitură lungă din cafea, terminând-o. Puse ceaşca jos şi spuse:

— Bună cafea, Luis. Luis face cea mai bună cafea din oraş!

— Sigur, sigur…

— Crede că-l iau în balon. Luis, chiar dacă nu mi-ar plăcea, tot aş veni să beau cafea la tine, ştiai asta?

— E bine să ai un poliţist printre clienţii permanenţi. Te fereşte de necazuri.

— Şi aveţi destule prin zonă, întări Parker.

— Ei, măcar nu mori de plictiseală, spuse Luis şi zâmbi generos.

— E-o diferenţă ca de la cer la pământ faţă de insulă, nu?

— A, da…

— Am fost o dată acolo şi am stat o săptămână; trebuia să aduc

încoace un ticălos care-o ştersese din oraş, după ce prădase un magazin de bijuterii de pe Strada Patru Sud. Acolo viaţă, ce mai! Stai la soare toată ziua, ronţăi trestie de zahăr, mergi la pescuit. Şi noaptea… Îi făcu un semn cu ochiul lui Luis. Nimic nu-i ţine noaptea în lanţuri pe portoricani, ce zici, Luis?

— Andy, pentru un bărbat adevărat… nopţile-s la fel oriunde, nu?

— Of, frăţioare, uită-te la el! spuse Parker râzând. Are deja trei copii şi am impresia că-l pregăteşte pe-al patrulea.

— La vârsta mea? întrebă Luis şi începu şi el să râdă. Nu, nu, doar printr-o minune…

— Sau vreun chiriaş, spuse Parker. Stai cu ochii pe chiriaşi, Luis. Îşi lăsă mâna pe umărul lui Jeff. În cartierul asta-s mai mulţi chiriaşi decât e cazul. Avem zone numite „paturi calde”, unde oamenii îşi închiriază apartamentele câte opt ore, pentru dormit în trei schimburi, poţi să crezi aşa ceva?

— Noi n-avem chiriaşi, spuse Luis încă râzând. Terasa e-n siguranţă.

Parker oftă şi-şi trase batista din buzunar. Îşi şterse faţa cu ea şi spuse:

— Gata, înapoi la lupta pentru prevenirea infracţiunilor nu? Marinarule, dac-aş fi în locul tău, aş face-o uitată pe bunica aceea bolnavă. Pleacă de-aici. Cartierul ăsta nu-i pentru copii binecrescuţi.

— Cine-i binecrescut?

— Chiar tu ai putea fi, dacă-mi urmezi sfatul. Din cap până-n picioare, zău aşa.

— O să risc şi asta.

— Sigur, riscă. Ultimele cuvinte istorice. Sper că mai purtaţi tăbliţele de identificare la gât. Vreau să ştiu unde să-ţi trimitem cadavrul.

— Trimite-l bunicii, spuse Zip cu un zâmbet. Tot îl aşteaptă.

— Băiete, ai baftă că azi sunt bine dispus, spuse Parker. Se întoarse iar spre Luis. Hei, *pinga*{7}*!*

— *Si, cabron*{8}, răspunse Luis şi cei doi bărbaţi zâmbiră, încântaţi de folosirea unor cuvinte jignitoare în adresarea către celălalt.

— Dacă auzi ceva de Miranda, să nu mă uiţi, bine?

— Nu, îl asigură Luis.

— Bun aşa. *Adios*!

Ieşi din bufet ferindu-şi ochii de soare şi clipind. Se întrebă cum de putea să aibă relaţii atât de bune cu Luis Amandez şi atât de proaste cu Frankie Hernandez. Nu erau amândoi portoricani? Ba bine că nu. Luis era însă altfel. Luis era dispus să accepte anumite lucruri despre cei de-un sânge cu el, în timp ce Frankie era un ticălos care rămânea surd şi mut când apărea un asemenea subiect. Cum puteai nădăjdui să discuţi ceva inteligent cu unul care caută ceartă cu lumânarea? Unde era câştigul într-o relaţie ca asta? Nici unul. Cu Luis, în schimb, Parker

avea ce discuta. De aceea totul mergea. De ce nu putea şi Hernandez să fie la fel?

Parker oftă din rărunchi.

Mare-i grădina lui Dumnezeu, se gândi el. Mare de tot.

CINCI

ZIP CONTINUĂ SĂ RÂNJEASCĂ până când Parker dădu colţul şi dispăru pe bulevard. Apoi rânjetul dispăru de pe faţa lui.

— L-ai turna pe Pepe la caraliul ăsta împuţit? îl întrebă el pe Luis.

— Pepe Miranda nu mi-e frate, răspunse Luis.

— Un turnător tot turnător rămâne, aruncă Zip.

Se răsuci şi păşi către tonomat. Studie lista vreme de o clipă, introduse moneda, alese un cântec, apoi se duse în spatele aparatului şi dădu volumul atât de tare, încât melodia mambo{9} aproape că explodă în spaţiul mic al bufetului.

— Mai încet, mai încet, spuse Luis.

— Ssst, dom'le, spuse Zip rânjind. Nu pot s-aud muzica.

— Am zis să-l dai mai încet, strigă Luis şi, ieşind de după tejghea, merse către tonomat şi dădu să bage mâna în spatele aparatului, când Zip îi apăru în cale, râzând. Muzica vui în local, trompetele izbucniră într-un urlet, tobele bongo duduind într-un ritm îndrăcit. Aflat la tejghea, Jeff simţi cum durerea lui de cap creşte sub asaltul zbârnâitor al muzicii. Se întoarse către tonomat. Bătrânul încă încerca să ajungă la butonul de volum. Râzând, Zip dansa în faţa lui, blocându-i drumul, dându-se la o parte, atrăgându-l pe om mai aproape, apoi împiedicându-l. Rânjetul îi stătea parcă lipit pe faţă, dar în strădania lui surâzătoare nu mai era nici urmă de umor. Bătrânul îşi făcu vânt în faţă şi Zip se dădu, în sfârşit, la o parte; ieşi din local dansând, ca un boxer care tocmai a scăpat din corzi. Luis găsi butonul şi făcu muzica foarte încet.

Din stradă, Zip strigă:

— Nu aşa încet, pungaş bătrân. Încă merge pe banii mei…!

Luis păşi furios către casa de marcat. O deschise, marcând FĂRĂ VÂNZARE, scoase o monedă de zece cenţi din sertarul cu mărunţiş şi o azvârli pe tejghea.

— Uite! strigă el. Ia-ţi banii şi cară-te!

Zip îşi lăsă capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs gâlgâit şi batjocoritor, care, ca şi zâmbetul lui de mai devreme, era total lipsit de umor.

— Păstrează-i, tăticu', spuse el. Poate că ţi-a trebuit o săptămână ca să câştigi atât.

— Îmi perforează timpanele! bolborosi Luis. Şi mai e şi duminică! Nici un pic de respect, nimic!

Dar, în ciuda atracţiei pe care liniştea o exercita asupra lui Luis, muzica părea să fi trezit pe toată lumea dintr-o dată. Înainte ca discul să înceapă a se învârti, strada fusese nemişcată şi pustie ca un drum de ţară, iar acum, brusc, devenise un adevărat furnicar. Undeva, departe,

clopotele bisericii începuseră să bată din nou şi, ca răspuns la dangătele lor, oamenii ieşeau din locuinţe, coborând treptele fără grabă, pentru că asta era prima chemare şi mai aveau timp destul până la începerea slujbei. Discul făcu ultimele rotaţii şi se opri, dar sunetul clopotelor persistă şi strada căpătă acum viaţă şi culoare, o culoare care părea potrivită cu arşiţa de iulie, atât de vie şi de tropicală încât sărea în ochi. Două tinere într-un roz orbitor ieşiră dintr-un imobil şi porniră la braţ, spre biserică. Un bătrân, îmbrăcat în costum cafeniu, din mătase, purtând o cravată de un verde ţipător, apăru dintr-un alt imobil şi începu să păşească în aceeaşi direcţie. O femeie cu o umbrelă roşie, pe care-o ţinea deasupra capului ca să se apere de soare, mergea cu un aer demn de o regină, ducând de mână un băieţaş într-un costum cu pantaloni scurţi. Oamenii se salutau dând din cap, zâmbeau şi schimbau câteva cuvinte. Era duminică dimineaţă. O zi de odihnă.

Din capătul celălalt al străzii, mergând grăbiţi contra valului de oameni care se îndreptau într-un gând către biserică, apăru Cooch împreună cu alţi doi băieţi. Zip îl văzu imediat şi se duse să-i întâmpine.

— Ce dracu' aţi întârziat atât? întrebă el.

— A trebuit să-l aşteptăm pe Sixto, răspunse Cooch.

— Ce dracu' te crezi, Sixto? Bărbat sau dădacă?

Sixto părea gata să roşească. Era un băiat slăbuţ, de şaisprezece ani, cu nişte ochi care dădeau impresia că sunt gata să tresară la prima vorbă jignitoare. Vorbea engleză cu un accent spaniol care era când supărător, când dulce. Avea o voce foarte slabă şi o folosea cu reţinere de parcă n-ar fi fost niciodată sigur că ceilalţi voiau să asculte ce avea el de spus.

— A trebuit s-o ajut pe maică-mea, îi explică el lui Zip.

Celălalt băiat, înalt de peste un metru optzeci, era atât de brunet la faţă, încât personalitatea lui devenea întrucâtva indistinctă şi pierdută din pricina aerului întunecat pe care-l răspândea. Trăsăturile chipului erau un amalgam între negroid şi alb, un amestec atât de ciudat alcătuit, încât dădea impresia de confuzie şi găunoşenie. Avea şaisprezece ani. Se mişca lent şi gândea încet. Mintea îi era ca o foaie albă de hârtie, faţa fără expresie; tovarăşii lui vedeau în ea un portret oarecum bătrânicios, aşa că-l porecliseră Papa, un nume meritat de adolescentul de şaisprezece ani care arăta de şaptezeci.

— Cân' babacu-miu pleacă-n excursie, spuse el şi eu ajut pe mama. 'mi zice iel să pun mâna.

Vorbea cu un accent spaniol atât de supărător încât uneori cuvintele erau neinteligibile. În asemenea clipe, recurgea la limba maternă şi asta întărea impresia de tânăr care era bătrân, un adolescent care se agăţa disperat de limba de acasă şi de obiceiurile ticăite ale unui

pământ pe care-l iubise profund.

— Asta-i altă chestie, spuse Zip. Când e plecat el, tu eşti bărbat în casă. Nu mă refer la treburile bărbăteşti.

— Taică-miu e marinar pe-un vas, spuse mândru Papa.

— Pe cine crezi că duci de nas? întrebă Zip. E chelner.

— Pe-un vas. Asta-i totuna cu marinar.

— Totuna cu chelner. I-ascultă şi-aşa am pierdut destulă vreme. Să facem planul. Trebuie să ne mişcăm dacă vrem să nu prindem slujba de ora unsprezece. Se întoarse brusc spre Sixto, care privea pierdut în lungul străzii. Eşti pe fază, Sixto?

— Ce? A, da, sunt… sunt pe fază, Zip.

— Adineauri parcă erai picat din lună.

— Mă gândeam şi eu… înţelegi? Alfredo ăsta, nu-i chiar băiat rău.

— O să-l curăţăm şi gata, spuse Zip. Nici nu vreau să mai aud de asta. Făcu o pauză. La ce dracu' te uiţi, eşti bun să-mi spui şi mie?

— La flaşnetar, răspunse Sixto.

Flaşnetarul dăduse colţul şi se oprise exact în faţa bufetului. Papagalul lui avea un penaj verde strălucitor. Stătea cocoţat pe instrument, primea monedele în cioc, le dădea stăpânului şi apoi se apleca şi alegea un bileţel din cutia aflată pe flaşnetă. În jurul flaşnetarului şi al păsării lui dresate se strânse imediat o mulţime pestriţă. Mulţimea era formată din oameni îmbrăcaţi de duminică, în culori luminoase de vară, în drumul lor spre biserică. Fetele scoteau chiote de fiecare dată când citeau un horoscop. Bătrânii şi bătrânele zâmbeau cu subînţeles. Jeff ieşi din bufet şi întinse papagalului o monedă. Papagalul se aplecă spre cutie şi, *pac*, un bileţel alb şi împăturit apăru în ciocul lui. Jeff luă crâmpeiul de hârtie şi începu să-l citească. Fetele chicoteau încântate. Un aer de nevinovăţie îl învăluia pe flaşnetar; muzica mecanică pe care-o producea îşi găsea o contrapondere în agerimea păsării şi în credinţa mulţimii. Pentru că era duminică dimineaţă, un moment potrivit pentru a crede în soartă, o zi în care oamenii puteau crede că viitorul va fi bun. Prin urmare, se îngrămădeau în jurul bărbatului şi al papagalului său, în jurul marinarului care-şi citi bileţelul şi zâmbi, apoi râseră bine dispuşi când papagalul luă în cioc un alt destin. Asta este nevinovăţie şi ea licărea în aerul de vară ca un adevăr.

La mai puţin de trei metri de flaşnetar, la nici trei metri de mulţimea îmbrăcată în haine de duminică, Zip şoptea celor trei băieţi cu geci purpurii de mătase, care stăteau roată în jurul lui. Pe spatele gecilor erau litere care închipuiau cuvintele FIOROŞII LATINO. Literele erau decupate din catifea galbenă şi cusute pe mătasea purpurie. Fioroşii Latino, Fioroşii Latino, Fioroşii Latino, Fioroşii Latino, patru geci şi patru tineri care, lipiţi într-un cerc, vorbeau în şoapte scăzute, în timp ce flaşnetarul umplea aerul cu muzica

nevinovăţiei şi cu adevăr.

— Eu… eu mă gândeam, spuse Sixto, că poate tre' să-l…, înţelegi, să-l avertizăm.

— Că s-a luat de una din debutantele noastre? şopti Cooch, uimit.

— Da' de fapt, n-a făcut nimic, Cooch. I-a zis doar bună ziua. Ce-i rău în asta.

— S-a dat la ea, răspunse Cooch cu un aer care nu admitea replică.

— Ea nu zicea aşa. Am întrebat-o. A zis că doar a salutat-o…

— Cine ţi-a dat dreptul s-o iei la întrebări? vru Zip să ştie. A cui prietenă e? A ta sau a mea?

Sixto rămase tăcut.

— Ai?

— Zip, eu, zise Sixto după o îndelungată chibzuinţă, cre' că… adică, eu nu cre' că ea ştie. Vreau să spun că nu cred că are vreo înţelegere cu tine.

— N-am nevoie de nici o înţelegere cu o gagică. Dacă zic eu că e gagica mea, e de ajuns.

— Da' ea nu gândeşte la fel!

— Nu-mi pasă ce gândeşte ea…

— În fine, reveni Sixto. Indiferent a cui fată e, dacă Alfie nu a făcut nimic, de ce trebuie să-l *împuşcăm!*

Băieţii rămaseră tăcuţi un moment, ca şi cum simpla pronunţare a cuvântului, traducerea planului în sunet, într-un cuvânt care evoca imediat imaginea unui pistol, îi redusese la tăcere.

Aproape în şoaptă, Zip întrebă:

— Te-ai morcovit? Sixto nu-i răspunse. Credeam că eşti un tip ca lumea, Sixto. Îmi închipuiam că ai curaj.

— Da, *am* curaj.

— Are curaj, Ziip, interveni Papa în apărarea lui Sixto.

— Atunci de ce dă înapoi? Ţi-ar conveni dac-ar fi gagica ta, Sixto? Ce-ai zice, dacă Alfie s-ar da la gagica ta?

— Da' *nu* s-a dat la ea. A zis şi el „salut". Ce crimă a făcut?

— Mă, tu eşti din clubul ăsta?

— Sigur.

— De ce?

— Păi… nu ştiu. Trebuie să aparţii… Sixto ridică nedumerit din umeri. N-am habar.

— Dacă eşti din clubul ăsta, dacă vrei să porţi geaca purpurie, faci ce zic eu. Asta-i clar. Eu spun că Fioroşii Latino îl curăţă pe Alfredo Gomez, imediat după slujba de ora unşpe. Dacă vrei să te roieşti, fă-o. Lăsă o pauză plină de înţelesuri. Eu atâta ştiu: Alfie s-a dat la China. Chiar de ştie sau nu, China e gagica mea. Ai băgat la cap? China-i fata mea şi asta înseamnă că Alfie a dat de dracu'!

Cooch aprobă din cap.

— A dat de dracu'.

— Şi asta nu-nseamnă doar o cafteală. Nu-l vreau caftit. Îl vreau *curăţat*! Poţi s-o ştergi acum, Sixto, dă-i drumul. Numai să ai grijă pe unde calci după aia, eu atât îţi zic.

— Mă gândeam… of, mă gândeam… hai, măi Zip, ce-ar fi să vorbim cu *el?*

— Ia termină cu prostiile, pentru numele lui Dumnezeu! i-o tăie Zip furios.

— N-am putea să-i spunem s-o termine… să nu mai vorbească cu ea? Nu putem? De ce trebuie să-l… să-l ucidem!

Se lăsă din nou o tăcere lungă, pentru că se pronunţase un alt cuvânt, iar acest cuvânt cântărea mai greu decât primul. Şi el conţinea exact acest înţeles, însemnând a ucide, a lua viaţa cuiva, a omorî, a asasina. Nu era un eufemism, un înlocuitor găsit la repezeală ca „a curăţa". Era vorba de a ucide. Şi cuvântul rămase suspendat între ei, propoziţia rămase şovăitoare între ei în aerul neclintit de iulie.

— De ce trebuie să-l… să-l ucid*em?*

— Pentru c-aşa zic eu, spuse Zip încet.

— Ar fi altceva dacă era…

— Ce mai aştepţi, hî? Să fii dat deoparte? întrebă Zip. Omule, nu te-ai săturat să tot fii îmbrâncit de colo-colo, tot timpul?

— N-am zis asta. Eu am zis…

— Toată lumea de pe strada asta ştie că s-a dat pe bune la China! spuse Zip pe un ton aproape plângăreţ. Şi eu trebuie să…!

— *Nu* s-a dat! A zis şi el „bună".

— Şi-ar trebui să mă duc să stau la taclale cu el? *Ce mai faci, Alfie, băiete? Ce-ai mai făcut în ultima vreme? Am înţeles c-ai luat-o la pipăit pe China acum câteva zile, a fost bine?* Ce dracu', Sixto, trebuie să-i strâng mâna?

— Nu, dar…

— Nu vrei să ne bage în seamă şi celelalte cluburi? Nu vrei să ştie că avem şi noi mândria noastră?

— Bineînţeles, dar…

— Şi-atunci, îl lăsăm pe-un mişel ca Alfie să pună laba pe gagicile noastre?

Sixto clătină din cap.

— Zip, Zip, nici măcar n-a…

— Bine, ascultă la mine, spuse Zip. După ce-o să facem treaba de azi, suntem mari. Înţelegi? Îl curăţăm pe nesuferitu' ăsta şi n-o să mai găseşti unu', în tot cartierul, care să nu ştie de Fioroşii Latino. Or să ştie că *nimeni* nu ne calcă pe bombeu! Fiecare puşti de pe strada asta o să vrea după aia să intre în club. O să fim… cineva! *Cineva*! Făcu o pauză ca să-şi mai tragă sufletul. Ochii îi ardeau. Am dreptate, Cooch?

— Sigur, întări Cooch.

— În regulă, Alfie o să meargă la slujba de unşpe, aşa cum face întotdeauna. Slujba se termină pe la unşpe patruzeci, doişpe fără un sfert. Vreau să-l curăţăm pe trepte, în timp ce iese.

— Pe trep…

— *Pe trepte!* Tragem toţi în el şi nu ne oprim până nu cade. Aveţi grijă cum trageţi, că vor fi mulţi oameni nevinovaţi în jur!

— Zip, pe treptele bisericii? întrebă Sixto. Chipul îi era contorsionat de durere. Maică Precistă, cum să…

— Pe trepte am zis! Să-l vadă toţi cum moare. Avem patru arme. Eu o să iau 45-ul, pentru că vreau să-i zbor creierii.

Flaşnetarul opri muzica. Strada păru dintr-o dată cotropită de linişte.

— Mai sunt două de 38 şi Luger-ul, şopti Zip. Luaţi fiecare ce vreţi.

— Luger-ul, spuse Cooch.

— Al tău e. Sixto şi tu, Papa, o să luaţi 38-urile. Fiarele sunt sus, în ogeacul meu. Întâi le luăm, apoi găsim nişte puşti să le ţină. Făcu o pauză de o clipă. Staţi puţin. Tu mai bine rămâi aici, Sixto. Stai cu ochii pe casa lui Alfie. E chiar după colţ. Prima clădire.

— Bine, spuse Sixto absent.

— Vezi să nu plece. Dacă iese, îl urmăreşti. Dacă nu te găsim aici când ne întoarcem, o să începem să te căutăm.

— Bine.

— Ce?

— Am zis bine.

— Bine, repetă Zip. Haideţi. Îl luă de umăr pe Cooch când porniră spre clădirea în care locuia, iar Papa îi urmă târându-şi picioarele. Eşti emoţionat, Cooch? întrebă el.

— Hî? A, da, aşa cred. Niţel.

— Omule, eu sunt emoţionat. Ziua asta-ncepe să-mi dea curaj, înţelegi ce vreau să spun? Lucrurile se urnesc!

— Da, adevărat, spuse Cooch.

— În unele duminici îţi vine să stai pe treptele alea şi să înnebuneşti. Mai ales în zilele de vară, ca astea. Dar astăzi e altfel. Azi avem un milion de chestii de făcut, păi nu? Cooch, vreau să spun că asta mă face să mă simt bine. Acţiunea, pricepi? Omule, chiar mă simt grozav!

Cooch rânji şi cei trei băieţi intrară în imobil.

— Asta n-are să-l facă pe Alfie să se simtă la fel de bine, zise el.

Sixto rămase la colţ, în faţa bufetului-expres, urmărind clădirea în care locuia Alfie şi muşcându-şi nervos buza de jos.

Înăuntru, Jeff îi întinse biletul de papagal lui Luis şi-i puse:

— Ce zici de asta?

— „Aveţi răbdare şi urmăriţi cu stăruinţă scopul propus”, citi Luis,

„şi veţi reuşi să-l îndepliniţi”.
— Daa, făcu Jeff. La ce oră se deschide *La Gallina*?
— Speram să fi uitat de *La Gallina.*
— Păi, dac-am ajuns aici…
Jeff ridică din umeri şi lăsă fraza neterminată.
— La ce oră se deschide?
— Astăzi e duminică, spuse Luis şi *La Gallina* e bar – între alte lucruri. Nu se deschide înainte de amiază.
— Atunci mai am destul timp.
— Dacă mi-ai urma sfatul…
— *Hei! Hei, tu!* mugi o voce afară şi amândoi se întoarseră cu faţa spre stradă. Andy Parker părea să fi apărut din senin. Se apropie de Sixto, care stătea la colţul străzii şi strigă: *Tu! Tu, de colo!*
Înspăimântat, Sixto începu să se tragă deoparte.
— Eu? îngăimă el. Eu?
— Ce faci aici? întrebă Parker apropiindu-se.
— Nimic. Stăteam şi eu.
— La perete!
— Hî?
Parker îl înşfacă de pieptul gecii şi-l trânti de stâlpul de la colţul bufetului.
— Am zis la perete!
— Da’ eu… eu n-am făcut nimic, spuse Sixto. Doar stă…
— Apleacă-te în faţă!
Sixto rămase cu ochii căscaţi, incapabil să priceapă.
— Apleacă-te, ce mama dracului! strigă Parker.
Şi cu toate astea, Sixto nu înţelegea. Având senzaţia că ordinul lui era sfidat în mod flagrant, Parker se înfurie şi, cu dreapta, îi trase rapid un pumn în stomac lui Sixto, care se îndoi de durere. Apoi îl răsuci astfel încât să rămână cu faţa la stâlp, ţinându-se cu mâinile de burtă şi cu capul plecat.
— Mâinile pe perete, palmele lipite, la naiba, fă cum îţi zic! răcni Parker.
Încovoiat de durere, Sixto făcu o încercare nereuşită de a întinde braţele în faţă, apoi îşi cuprinse din nou stomacul şi abia când Parker îl lovi în coaste şi le îndepărtă cu o mişcare convulsivă. Desfăcu palmele care-i tremurau şi le puse pe stâlpul din colţ. Parker începu să-l percheziţioneze. Îşi făcea treaba metodic, atât de absorbit, încât nu-l observă pe Frankie Hernandez, care venea pe stradă şi se oprise aproape de bufet.
— Întoarce-te! strigă Parker. Acum goleşte-ţi buzunarele! Totul pe trotuar! Iute!
Hernandez se apropie de ei.
— Lasă-l în pace, Andy, spuse el. Se întoarse spre Sixto. Ia-o din loc,

băiete!

Înfricoşat, Sixto şovăi, privind când la un poliţist, când la celălalt.

— Hai, du-te, du-te o dată! Şterge-o!

Sixto ezită încă o clipă, apoi ţâşni după colţ şi-o rupse la goană de-a lungul bulevardului.

— Mulţumesc, Frankie, spuse Parker cu sarcasm.

— Andy, nicăieri în Codul Penal nu scrie că-i o crimă dacă un puşti îşi vede de treabă.

— Cine-a spus aşa ceva? făcu apoi o pauză. Dar să presupunem că puştiul ăla nevinovat avea un plic cu heroină…

— Nu avea nimic. Nu-i narcoman şi ştii şi tu asta. Provine dintr-o familie bună.

— A, aşa zici tu? Narcomanii nu provin din familii de treabă, da? Dar *dacă* deţinea ceva? Să presupunem măcar.

— Singurul lucru pe care-l deţine acum e dispreţ pentru poliţistul care l-a maltratat.

— Impresia mea este că ar trebui să vă intereseze doar cei care-au făcut ceva rău, spuse Jeff din bufet.

— Aşa şi e, marinarule, îi răspunse Parker. Zi şi noapte asta facem. Puştiul ăla face parte dintr-o bandă, adevărat? I-ai văzut geaca de membru, da sau nu? Crezi c-o să înghit orice rahat de la fiecare golan al străzii?

— Poate că puştiul are totuşi puţină demnitate, spuse Hernandez. Şi vii tu ca să…

— Gata, gata, termină o dată cu puştiul ăsta. Of, Doamne, îţi vine-a crede că l-am bătut cu bastonul de cauciuc. Rămase o clipă tăcut. Unde te duci?

— S-o văd pe femeia aceea, Gomez, răspunse Hernandez.

— Destul de arătoasă tipa asta, Gomez. Bate spre cincizeci, probabil, da' încă arată bine. Eşti sigur că faci vizita în interesul muncii, Frankie?

— Sigur, răspunse Hernandez.

— Ei, dac-aşa zici tu… E vreo veste despre Miranda?

— Până am plecat eu, nimic.

— Ştii ceva? spuse gânditor Luis. Mă gândesc că Frankie are dreptate. Să nu crezi că vreau să-ţi spun cum să-ţi faci meseria, Andy. Să nu-ţi închipui aşa ceva. Dar băiatul ăsta ar putea fi afectat de-un asemenea tratament. Vreau să zic… în fine… pe insulă nu era aşa.

— Bandele de tineri nu-s o problemă în Porto Rico, spuse sec Parker.

— Nu-s, sigur că nu-s, dar nu asta voiam să spun. Acolo pare să fie… nu ştiu cum… ceva mai mult respect.

— Pentru ce? Pentru sieste? întrebă Parker şi izbucni în râs.

— Ei na, acum o iei în batjocură, spuse Luis jenat.

— Eu? De ce-aş face glume despre ţara ta?
— Era… înţelegi… eram săraci şi flămânzi, asta-i drept. Dar era piaţa din centrul oraşului şi biserica zugrăvită în roz şi flori şi arbori de mango. Şi puteai merge în piaţă să vorbeşti cu prietenii. Erai o persoană şi oamenii îţi ştiau numele. Asta conta, Andy. Ştiai cine eşti.
— Tu cine erai, Luis? întrebă Parker şi pufni. Guvernatorul?
— Vezi, acum iar o iei în glumă, spuse Luis fără să se supere. Frankie, *tu* sigur înţelegi ce vreau să zic, nu?
— Da. Ştiu ce vrei să zici.
— Aici, uneori, te simţi pierdut. Şi fără identitate nu poate exista demnitate, nici respect.
— Şi eu înţeleg unde baţi, Louise, spuse Jeff. E cam ce-ţi spuneam eu despre Fletcher. Cum te simţi înghiţit de o mare de oameni, de uiţi cine şi ce eşti…
— *Si, si.* Insula respecta oamenii şi viaţa… şi respecta şi moartea. Aici viaţa nu face doi bani, iar moartea nici atât. Pe insulă… Făcu o pauză ca şi cum ar fi îngăduit amintirii să se trezească la viaţă şi să înflorească în mintea lui. Pe insulă, urmă el, în oraşe, oriunde e o înmormântare, cei care duc sicriul păşesc pe mijlocul străzii principale şi cortegiul merge în urma lui.
— Ştiu asta, spuse încet Hernandez. Tatăl meu vorbea uneori despre asta.
— Despre fetiţele îmbrăcate în alb, purtând flori scăldate în soare? întrebă Luis. Şi oraşul prăfuit, tăcut şi neclintit?
— Da, spuse Hernandez. Şi despre asta.
— Şi vânzătorii stau în pragul magazinelor şi, când trece sicriul, închid uşile. Îşi arată respectul pentru cel mort. Spun cu toţii: „N-o să facem afaceri când treci prin dreptul nostru, prietene."
— Ei, rahat, făcu Parker. Ăsta nu-i respect. Sunt înfricoşaţi de moarte. Luis, să-ţi spun ceva. Nu ştiu cum o fi pe insula aia a ta, dar aici, – *aici,* înţelegi – cei care se bucură de respect sunt cei vii, ticăloşii de teapa lui Pepe Miranda.
Luis scutură hotărât din cap.
— Ba nu, spuse el.
— Zău? Crede-mă pe cuvânt.
— Eu mă duc, spuse Hernandez. Certaţi-vă fără mine.
— Cin' se ceartă? întrebă Parker. Discutăm.
— În regulă. Atunci discutaţi, conchise Hernandez, ieşi din bufet şi dădu colţul.
Jeff se răsuci pe scaun şi privi spre stradă. În spatele lui, îi auzi pe detectiv şi pe Luis ciorovăindu-se – în fine, discutând – dar pe el nu-l mai interesa ce-şi spuneau cei doi. Privea insistent uşa încuiată a barului *La Gallina,* întrebându-se când are să se deschidă. Nu era sigur dacă mai avea chef să petreacă ziua în pat cu o femeie, dar nici nu-i

venea vreo altă idee de a-şi omorî timpul. Şi *făcuse* atâta drum până aici şi-i displăcea să treacă efortul ăsta în contul pierderilor. Aşa că rămase cu privirea pironită la uşa închisă, aproape voind să o vadă deschizându-se. Şi – ca printr-o minune – ea chiar se deschise.

ŞASE

FATA care ieşise din bar n-avea mai mult de nouăsprezece ani; era o fată mlădioasă, cu rotunjimi de femeie care izbucneau de sub bluza şi fusta pe care le purta. Avea părul negru şi ochi umbroşi. Se întoarse cu graţie ca să închidă uşa în urmă. Scoase o cheie din poşetă şi tocmai se pregătea să încuie uşa, când Jeff sări de pe scaun şi fugi în susul străzii.

— Bună, zise el.

Luată prin surprindere, fata se întoarse. Făcu nişte ochi mari, cei mai căprui ochi pe care-i văzuse Jeff în viaţa lui.

— Oho! spuse ea şi buzele i se rotunjiră articulând acest mic cuvânt; încet-încet, surprinderea făcu loc mirării şi fata rămase privindu-l curioasă şi aşteptând ca el să vorbească.

— Toată dimineaţa te-am aşteptat, începu Jeff. Ai fost înăuntru tot timpul?

— Da? spuse ea transformând cuvântul într-o întrebare, de parcă ar fi aşteptat alte explicaţii din partea lui şi-l invita să continue.

El rămase cu privirea aţintită la chipul ei. Începuse să-şi dea seama că era probabil cea mai frumoasă fată pe care-o întâlnise şi frumuseţea ei parcă îl făcea să-şi simtă limba legată. Fata aştepta. Jeff rămase mut. În cele din urmă, ea băgă cheia în poşetă, ridică delicat din umeri şi dădu să se îndepărteze. Jeff făcu iute un pas şi-i aţinu calea.

— Hei, unde pleci? întrebă el.

— Acasă.

— De ce? Abia te-am găsit.

— Trebuie să mă îmbrac, spuse fata.

— Mie-mi pari îmbrăcată frumos, observă el şi-şi plimbă ochii de-a lungul trupului ei, zăbovind asupra rotunjimii sânilor de sub bluza de culoare albastru deschis şi asupra coapselor scoase în evidenţă de fusta neagră.

— Trebuie să mă schimb, repetă fata fără nici o intonaţie, părând în acelaşi timp jenată de privirea lui cercetătoare.

— Ei, asta mai poate aştepta, nu? întrebă el.

Fata se uită foarte mirată la el.

— Ce doreşti?

— Păi… ăă… nu-ţi da*i* seama?

— Nu? spuse fata şi iarăşi ridică vocea spre sfârşitul cuvântului, astfel încât suna ca o întrebare.

— Păi… Seara trecută am vorbit cu un tip. De fapt, era cam spre dimineaţă. Undeva, în centru. Într-un bar.

— Da?

— Şi mi-a zis să vin încoace.

— Pentru ce?
— Mi-a zis că o să te găsesc pe tine, spuse Jeff.
O privi mai atent şi se gândi: „Ei, nu mi-a spus că o să te găsesc chiar pe tine, pentru că nimeni nu se aştepta să găsească aşa ceva. Nimeni nu s-ar aştepta să dea peste aşa ceva într-o viaţă de om."
— N-a zis aşa ceva, spuse fata.
— Ba da, aşa a zis.
— Cum îl cheamă? Cel care ţi-a spus despre mine?
— Nu-mi amintesc, spuse Jeff şi tăcu o clipă. Eram beat.
— Şi-acum eşti tot beat?
El zâmbi încurajator.
— Cât se poate de treaz.
— Şi tipul ăsta, ţi-a vorbit despre *mine?* A zis c-o să mă găseşti *pe mine* aici?
— Păi… nu chiar. Adică nu mă aşteptam la cineva aşa… aşa drăguţă ca tine. Dar a spus…
— Mai precis, *ce* ţi-a spus?
— Mi-a spus să vin în cartierul ăsta…
— Da?
— Şi să caut un loc numit *La Gallina.*
— *La Ga… aha.* Se opri şi-l privi mai de aproape. Înţeleg. Da. Acum am priceput.
— Bun. Trebuie să recunosc că eşti grozavă. Vreau să zic că nu mă aşteptam… adică nu încerc să spun ceva împotrivă, sau ceva de felul ăsta… dar… asta-i, înţelegi, e neobişnuit, atâta tot. Să găsesc o fată atât de drăguţă…
— Mulţumesc, spuse fata. Zâmbi. Cred c-ai făcut o greşeală.
— Asta e *La Gallina*, nu? întrebă Jeff, privind din nou la literele aurii de pe vitrină.
— A, da, asta e *La Gallina.*
— Şi tu ai ieşit de-aici, nu?
— Da, sigur.
Avea o sclipire ciudată în ochii căprui. El o privi bănuitor şi-şi dădu seama că încerca să-şi reţină râsul.
— Chiar *lucrezi* aici? întrebă el. Aşa e?
— Da.
— Atunci, ce-i aşa de caraghios? spuse începând să se simtă uşor iritat.
Fata se abţinu să nu râdă.
— Nimic, zise ea. Nimic.
— Ei bine, atunci e clar, conchise el.
— E clar, răspunse ea.
Rămaseră cu privirile aţintite unul asupra celuilalt, Jeff încercând să priceapă ce dracu' era atât de caraghios, iar fata străduindu-se din

răsputeri să nu izbucnească în râs.

— Ei bine, spuse el într-un târziu.

— Ei bine, ce?

— Ei bine, hai să mergem la culcare.

— Eu şi tu?

— Da, sigur, eu şi tu. Cu tine am vorbit.

Fata scutură din cap.

— Nu, cred că nu.

Ea făcu o mişcare să se îndepărteze, dar el o prinse de braţ, oprind-o.

— De ce nu?

— Păi… Din nou îşi reţinu râsul. Se gândi o clipă, apoi spuse: Cred că nu-mi plac marinarii.

— Nu-i frumos, spuse Jeff zâmbind. Câţiva dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt marinari.

— Nu, spuse fata clătinând din cap. Nu. Îmi pare rău. Fără marinari.

Văzu aerul dezamăgit de pe chipul lui şi adăugă repede:

— Pe lângă asta, sunt prea sus.

— Sus?

— Da, cu preţul. Cu… ăăă… onorariul?

Pronunţă în aşa fel ca şi când ar fi întrebat dacă acesta era cuvântul potrivit.

— Ei bine, cât de sus e? întrebă Jeff, începând să negocieze.

— Sus de tot. Fata cântări îndelung răspunsul. Mai mult decât câştigul tău pe-o săptămână.

— Şi cât înseamnă asta?

— Foarte, foarte mult.

— Hai, spune cât? Nu poţi? Doamne, te porţi ciudat pentru o…

— Ţi-am zis. Foarte, foarte, foarte mare.

Părea să nu găsească un cuvânt potrivit. Se zbătu să-şi pună gândurile în ordine, apoi spuse disperată:

— Care-i cel mai mare preţ pe care l-ai plătit vreodată?

— Douăzeci. Dar asta era pe Coastă. Pe Coastă…

— Eu merg mult mai sus de-atât, spuse ea repede, oarecum uşurată.

— Patruzeci?

— Mai sus.

— O sută? întrebă el îngrozit.

— Doamne, exclamă fata, clipind. Arăt ca o paraşută oarecare?

— A, nu, nu, spuse el repede, nici gând. Dar o sută de dolari, măiculiţă, eu…

— N-am zis o sută. Am zis mai sus.

— N-am nici măcar douăzeci, recunoscu el disperat. Vezi tu, am jucat poker şi…

— Ei lasă, mai sunt şi alte fete, spuse ea scurt. La revedere.

Se întoarse pe călcâie şi porni de-a lungul străzii. Jeff o urmări şi apoi, ca electrocutat, urlă:

— Hei! Aşteaptă! Şi alergă după ea.

— Ce mai e?

— Ascultă, n-am mai putea discuta chestia asta?

— De ce?

— Păi aşa, eu… îmi pari drăguţă.

— Mulţumesc.

— Vorbesc serios. Nu spun asta doar ca să te… Făcu o pauză. Zău că vorbesc serios.

— Marinarule, de ce nu te duci acasă? spuse ea blând, în timp ce faţa îi deveni atât de atrăgătoare, încât lui îi veni să o sărute chiar acolo, pe stradă, cu toate că ştia că nu trebuie să sărute fete de genul ăsta; şi cu toate astea voia…

— Acasă? La naiba, locuiesc în Colorado. Ascultă, nu putem să discutăm?

— Marinarule…

— Jeff.

— Jeff. Bine, Jeff. Nu sunt ceea ce crezi tu. Nu sunt ceea ce cauţi tu, trimis de prietenul tău.

— Da?

— Eu gătesc pentru *La Gallina* şi alte câteva baruri. Au aparate de încălzit cu aburi. Eu pregătesc mâncarea.

— Tu pregăteşti… aha. Amuţi o clipă. Deci tu, acolo…

— Pregăteam totul pentru ora deschiderii, spuse fata dând din cap.

— Aha. Făcu o nouă pauză. Şi toată distracţia asta cu preţul…

— Te-am tras pe sfoară.

— O, atunci iartă-mă!

— Nu-i nimic. Îmi pare rău că te-am păcălit.

— Ei, lasă asta acum. O privi serios şi cercetător. Cu toate astea, eşti foarte drăguţă.

— Mulţumesc.

— Tu… chiar trebuie să pleci?

— Trebuie să mă schimb. Mă duc la biserică.

— Merg cu tine, spuse el fără să stea prea mult pe gânduri.

— Eşti catolic?

— Presbiterian. Da' merg oricum cu tine. În Marină am participat la tot felul de slujbe religioase. Am devenit un soi de expert. Ştii, o fac pentru a scăpa de şmotru. Ori de uite ori sunt de rând la şmotru şi se anunţă: „Toţi cei de confesiune mozaică să se pregătească pentru a părăsi nava, ca să participe la serviciul religios”, eu devin dintr-o dată evreu. Chiar îmi pare rău că nu-s mai puţine zile de şmotru şi mai multe religii…

Fata clătină din cap.

— M-aş simţi caraghioasă.
— Eşti credincioasă? De asta?
— Cred că da. Da.
— Ei na, vreau să spun că n-o să se prăbuşească biserica pentru că intru eu în ea. Crede-mă c-am mai fost în biserici catolice. Slujba e frumoasă.

Dădu aprobator din cap, gândindu-se la numeroasele slujbe la care fusese prezent.

— Eu m-aş simţi totuşi ciudat, spuse fata.

Îl privi nehotărâtă, apoi făcu o mişcare uşoară, vrând să se îndepărteze.

— Ascultă, spuse el. Ascultă… nu pleca.
— De ce nu?
— Nu ştiu.
— O să ai treabă, spuse ea. *La Gallina* deschide la amiază.
— A, asta era… vezi, nu mai e aşa de important.
— Nu?
— Nu, nu e, spuse el hotărât. Ascultă, n-ai vrea… n-ai vrea să rămâi cu mine?

Fata îşi privi ceasul.

— Trebuie să plec, spuse ea. Vreau să prind slujba de ora unsprezece.
— Vrei să ne-ntâlnim după ce mergi la biserică?
— De ce să vreau asta?
— Eu aşa aş vrea. Tu nu?

Fata ezită. Apoi spuse:

— Ba da, vreau.
— Atunci, de ce nu zici aşa?
— Eşti îmbarcat pe-un vas?
— Da. Uite, vrei să…
— Ce fel?
— Un distrugător.
— E mare?
— Foarte mare. Vrei să ne-ntâlnim?
— De ce vrei să ne întâlnim? N-ai o prietenă acasă?
— Am avut, demult. Tu… tu ai un… un băiat?
— Nu.
— Bun. Grozav.

Zâmbi.

— Da, spuse ea şi-i întoarse zâmbetul.
— Vrei… vrei să ne-ntâlnim?
— Dacă vreau… mergem undeva în afara cartierului?
— Dacă vrei tu.
— Unde mergem?

— Nu ştiu. Nu cunosc prea bine oraşul.
— Dar ieşim din cartier?
— Da. Vezi tu, dacă eram la mine, în Colorado, te duceam pe munte. Pregăteam un coş cu mâncare pentru picnic şi urcam pe munte. Te duceam cu maşina. Am un Ford din '37.
— Ce culoare e?
— Galben. Eu l-am vopsit.
— Eram sigură că-i galben, spuse ea.
— Serios? Cum de-ai ştiut?
— Galben sau roşu. La culorile astea m-am gândit.
— Hei, să ştii că *voiam* să-l vopsesc în roşu, dar Jenkin's – ăsta-i magazinul de la mine – nu avea aşa o culoare. Şi-atunci am cumpărat galben.
— Locuieşti într-un orăşel?
— Fletcher? Păi nu-i chiar *atât* de mic, înţelegi?
— Aveţi imobile cu etaj?
— A, nu.
— Şi de ce-ai plecat de-acasă?
— Voiam să văd lumea, spuse el guraliv şi apoi se opri, pentru că-şi dădu seama că pălăvrăgeala nu prindea la fata asta. Cu ea trebuia să joace cinstit sau să se lase păgubaş. Urma să fiu încorporat, explică el şi m-am gândit c-ar fi mai bine la Marină. Aşa că m-am înrolat voluntar. Ridică din umeri.
— Şi lumea? Ai văzut ceva din ea?
— Puţin.
— Ai fost în Porto Rico?
— Nu. Dar tu?
— Nici eu. Se zice că-i frumos acolo. Eu m-am născut aici. N-am ieşit niciodată din oraşul ăsta. Făcu o pauză. A, ba da, am mers odată la o nuntă în Pennsylvania.
— Ţi-ar plăcea oraşul meu, spuse el. Zău că da.
— Da, cred că da.
Rămaseră tăcuţi. Ea îl privi cu ochi mari, iar el se simţi dintr-o dată nesigur, indecis şi cu mult mai tânăr decât era de fapt. Cu voce aproape pierită, spuse:
— Hai să ne întâlnim după slujbă. Te rog!
— Dacă ne întâlnim, am putea merge în parc, spuse ea. Nu sunt munţi, dar putem lua un coş pentru picnic. Sunt şi copaci acolo.
— Oriunde zici tu. Numai că… ştii… n-am decât vreo optsprezece dolari. Cheltuim şi noi cât avem. Zâmbi încurajator. Bine?
Fata dădu din cap.
— Bine.
— Tii, asta-i… O să vii?
— Da.

— Ascultă, eu o să... te-aştept chiar aici. Exact în locul ăsta. Nu mă clintesc de-aici, până nu te întorci.

— Nu, nu aici. Când se deschide *La Gallina* fetele se strâng aici, pe trotuar. Nu aici.

— Atunci la bufet, bine? Pe colţ.

— La Luis? În regulă, e bine.

— La ce oră?

— Slujba se termină pe la douăsprezece fără un sfert. Pregătesc ceva de prânz de pe-acum şi...

— Hei, dar nu-i nevoie.

— Aşa vreau eu.

— Bine atunci...

— Şi trec pe-acasă, înainte de-a veni aici. La douăsprezece? E bine aşa?

— Sigur. Hei, ascultă, iartă-mă că te-am luat drept...

— Nu face nimic. Douăsprezece?

— Douăsprezece, răspunse el.

— Bine.

Îl fixă cu privirea pentru o clipă, apoi adăugă:

— Să mă aştepţi.

— Da, sigur.

Fata se întoarse şi plecă, păşind iute, fără să privească înapoi, de parcă ar fi ştiut că e cu ochii după ea şi de parcă s-ar fi aşteptat ca el să o strige. Când el chiar o strigă, se răsuci instantaneu.

— Hei!

— Da?

— Grăbeşte-te. Te rog să te grăbeşti, e bine?

— Da, răspunse ea.

Flutură uşor mâna, în direcţia lui, se întoarse şi se îndepărtă.

— Hei! strigă el iarăşi.

— Da?

— Nici măcar nu-ţi ştiu numele!

— Poftim?

— Numele, îi ceru el. Cum te cheamă?

— A, făcu fata şi chicoti.

— Ei, cum te cheamă?

— China! strigă ea şi apoi porni în fugă.

ŞAPTE

ARŞIŢA e un lucru ciudat.

Ca şi dragostea, ea-i poate împinge pe oameni la extreme. La fel ca şi dragostea, poate fi un sentiment sâcâitor şi insistent, asiduu, încăpăţânându-se să reziste până când, într-o bună zi, explodează cu o patimă de nestăvilit. „L-am lovit cu securea pentru că era arşiţă.” Asta-i o explicaţie, un motiv şi o scuză. Era arşiţă. Totul e cuprins în aceste două cuvinte. Era arşiţă şi, prin urmare, nu eram răspunzător de acţiunile mele, ştiam doar că e arşiţă, că mă simţeam sufocată de-a lungul întregii zile, c-abia îmi trăgeam sufletul, că n-aveam aer, că era arşiţă, iar el mi-a zis: „Cafeaua asta-i prea tare” şi atunci l-am lovit cu securea. Era arşiţă, înţelegeţi?

O ridicare din umeri.

Înţelegeţi voi. Era arşiţă.

Şi aidoma dragostei, arşiţa poate da naştere unui sentiment diferit, care – dacă revistele tipărite pe hârtie lucioasă n-ar fi pângărit cuvântul – ar putea fi descris drept apropiere, o recunoaştere că-n această zi, în ziua asta de arşiţă insuportabilă, fiinţele umane trăiesc împreună măcar un lucru. Arşiţa devine o legătură la fel de puternică precum betonul armat. Nu-ţi place culoarea pielii mele? Interesant, dar Dumnezeule, ce arşiţă, Doamne, transpirăm amândoi. Te-ai destrăbălat cu nevastă-mea? Asta-i de neiertat, dar hai mai bine la o bere împreună, ca să scăpăm de arşiţa asta blestemată şi după aceea găsim noi o ieşire.

Arşiţa, ca şi dragostea, nu face două parale dacă nu poţi vorbi despre ea. Femeia adulteră îşi caută o confidentă, destrăbălatul se laudă cu cuceririle lui în faţa amicilor de la tripou, conducătoarea de galerie de şaisprezece ani stă ore în şir la telefon ca să descrie sărutul pe care i l-a dat un jucător de fotbal – despre dragoste *trebuie* să vorbeşti.

Locotenentul Peter Byrnes ieşi din biroul lui, vrând să vorbească despre arşiţă. Era un bărbat solid, cu părul încărunţit şi cu ochii albaştri ca oţelul. Îi plăcea să creadă că transpira mai mult decât alţi bărbaţi mai puţin îndesaţi. Îi plăcea să creadă că arşiţa fusese născocită în iad, special pentru el şi trimisă pe pământ ca să-l chinuie. Nu prea înţelegea de ce fusese ales tocmai el pentru o asemenea tortură, dar ştia sigur că suferea mai mult decât merită, atunci când era arşiţă.

Biroul detectivilor era cufundat în linişte. Steve Carella stătea la birou, cu mânecile cămăşii suflecate şi citea un raport FBI referitor la un spărgător. Razele fierbinţi ale soarelui cădeau exact pe tăblia

biroului, ca un clei dulceag. Byrnes merse până la fereastra zăbrelită şi se uită lung în stradă. Automobilele, lumea, păreau să fi fost turnate în plastic transparent, suspendate în timp şi spaţiu, fără să se mişte. Byrnes oftă.

— Arşiţă, spuse el.

— Îhâm, îi răspunse Carella.

— Unde-s restul?

— Parker patrulează, Hernandez s-a dus să rezolve o plângere, iar Kling… Carella ridică din umeri. La o pândă, nu?

— La magazinul acela?

— Cred că da.

— Da, aşa e, răspunse Byrnes, amintindu-şi. Cu tipul ăla care dă reţete false pentru cocaină. Scutură din cap. N-are să apară. Pe arşiţa asta…

— Tot ce se poate, fu de acord Carella.

— Totdeauna îmi aleg rău perioada de concediu, mormăi Byrnes. Eu şi Harriet ne pierdem luni de zile făcând planuri. Sunt cel mai mare în grad aici, aşa că eu aleg primul. Şi ce iese până la urmă? Mereu scap vremea bună cu cel puţin o lună. Întâi e cald de nici măcar gândurile nu ţi se mai leagă şi după aceea vine şi vremea să plec în concediu şi atunci începe să plouă şi totu-i cenuşiu, ba, pe nepusă-masă, ne alegem şi cu vreo furtună de zăpadă din Canada. Negreşit. În fiecare an la fel. Rămase tăcut o vreme. Ei, nici aşa, odată am avut şi eu noroc. Atunci ne-am dus la Vineyard. A fost vreme bună. Dădu aprobator din cap, parcă retrăind totul.

— Oricum, concediile nu-s prea plăcute, spuse Carella.

— Daa? Cum vine asta?

— Nu ştiu. În general, îmi trebuie două săptămâni ca să mai uit de griji şi-n clipa în care încep şi eu să mă relaxez, gata, a venit timpul să mă întorc la treabă.

— Anul ăsta pleci undeva?

— Nu cred. Copiii sunt prea mici.

— Apropo, cât au? întrebă Byrnes.

— Au împlinit un an în iunie.

— Dom’le ce zboară vremea asta, exclamă Byrnes şi rămase tăcut.

Se gândi la trecerea timpului, se gândi la propriul lui fiu, se gândi că-l socotea pe Carella ca pe un fiu, se gândi că biroul acesta părea o afacere de familie ca un magazin de dulciuri sau de coloniale, se gândi ce bine era că-l avea pe Carella, care lucra de aceeaşi parte a tejghelei cu el.

— În fine, oricât am discuta noi, arşiţa asta tot nu se îmblânzeşte, spuse Byrnes şi oftă din nou.

— Într-o bună zi, o să se inventeze…, începu Carella, dar în clipa aceea sună telefonul. Ridică receptorul. Secţia K7, spuse el. Detectivul

Carella.

Vocea de la celălalt capăt al firului spuse:

— Ştiu unde se află Pepe Miranda.

Îl văzură pe Sixto ieşind din magazinul de mărunţişuri. Avea chipul uşor îmbujorat. Arăta de parcă ar fi fost gata să plângă. Clipea mărunt, ca atunci când încerci să-ţi reţii lacrimile.

— Ce-ai păţit? întrebă Zip.

Îl studie pe Sixto cu un aer impersonal, ca şi cum nu l-ar fi interesat cu adevărat, ca şi cum n-ar fi vrut de fapt să afle ce s-a întâmplat, ci pusese o întrebare cu subînţeles: „În ce măsură mă va atinge *pe mine* starea ta?”

— Nimic, răspunse Sixto.

— Arăţi de parcă ţi-a dat cineva cu o crosă de baseball în cap.

— Ba nu.

— Ce făceai în magazin?

— Am băut o Coke. Mi-era sete.

— Parcă ţi-am spus să stai cu ochii pe casa lui Alfie…

— Puteam să văd casa lui Alfie şi de-acolo, spuse Sixto.

— Noi adus armele, spuse Papa rânjind.

— Haideţi, le zise Zip amândurora. Cooch aduce vreo doi băieţaşi. Trebuie să ne-ntâlnim lângă bufet.

Porniră toţi trei de-a lungul bulevardului, Zip în mijloc, flancat de Sixto şi de Papa. Se simţea grozav având câte unul de fiecare parte. Păşea cu umerii ridicaţi şi cu capul drept, fixând ritmul de mers, ştiind că ceilalţi vor ţine pasul cu el şi arboră un aer protector şi amical faţă de băieţi, simţind că între ei s-a stabilit o legătură pe care, chiar dacă ar fi încercat, n-ar fi fost în stare s-o definească precis. Legătura asta n-avea nici o noimă, pentru că, în sinea lui, recunoştea că nu-i simpatiza în mod deosebit nici pe Sixto, nici pe Papa. Unul era băieţaşul mamei, iar celălalt un semi-idiot. Şi totuşi nu putea renunţa, avea un sentiment de satisfacţie mergând cu băieţii ăştia doi, în stânga şi în dreapta lui, ca un general însoţit de nişte aghiotanţi credincioşi. Ştia că legătura avea să devină mai puternică de îndată ce-l vor curăţa pe Alfredo Gomez. Cuvântul „a curăţa” îi trecu prin minte şi instantaneu avu în faţa ochilor celălalt cuvânt, mai nemilos. A ucide. Nu tresări la gândul acesta. A ucide. Repetă cuvântul în minte. Ucide. Noi îl vom ucide pe Alfredo Gomez. Ucidere.

Când ajunseră la bufet, cuvântul nu însemna cu nimic mai mult decât a curăţa. Cooch era acolo şi-i aştepta. Cu el erau doi băieţaşi. Parker, bruta, plecase, dar marinarul era încă în bufet, aşteptând probabil să se deschidă *La Gallina*, aşteptând o spanioloaică. La început, ideea îi plăcuse lui Zip. Simţise o mândrie grozavă la gândul că un marinar făcuse atâta drum din centru până aici, ca să caute

pasiunea pe care numai o spanioloaică putea să i-o ofere. Dar după aceea mândria pieri, lăsându-i un sentiment de acreală şi se gândi sumbru că marinarul ăsta n-avea nici un drept să se afle aici, nici un drept să se golească într-o spanioloaică, aşa cum canalele se varsă în fluviu. Se încruntă şi se uită urât către marinarul care stătea cu spatele la el, apoi merse repede spre locul în care se afla Cooch cu cei doi băieţaşi. Primul dintre ei purta blugi şi un tricou alb, pătat de sudoare. Îi curgea nasul şi-l ştergea mereu cu dosul palmei, iar mucii i se întindeau pe piele ca o coajă ce se formează pe o arsură. Avea opt ani.

Celălalt avea nouă. Purta pantaloni scurţi, kaki şi o bluză albastră, cu mânecuţe. Pe mâneca stângă avea cusute trese de sergent de armată. Îşi freca tot timpul picioarele de asfalt, de parcă ar fi încercat să şteargă nişte urme de cretă.

— Ăştia-s puştii? îl întrebă Zip pe Cooch.

— Da, răspunse Cooch.

Zip se uită la cel mucos.

— Cum te cheamă, puştiule?

— Chico.

— Şi pe tine? îl întrebă pe celălalt.

— Estaban, răspunse băiatul, continuând să şteargă urme invizibile de cretă.

— V-a pus în temă Cooch?

— *Si,* răspunse Chico.

— Tu şi Estaban o să staţi de o parte şi de a alta a treptelor bisericii. Ţineţi fiarele sub bluze, până ajungem noi acolo. Apoi ni le daţi şi vă faceţi de lucru prin zonă, până dăm noi lovitura. Când terminăm, vi le dăm şi-o ştergeţi. Aţi băgat la cap?

— *Si, yo comprendo,* spuse Chico.

— *Si, si,* răspunse ca un ecou Estaban, dând nervos din picioare.

Zip îşi privi ceasul.

— În regulă, clopotele or să înceapă să bată din clipă în clipă. Asta are să fie prima chemare pentru slujba de unsprezece. Voi, ţâncilor, o ştergeţi imediat ce auziţi clopotele. Noi o să venim la colţ pe la unşpe jumate. Să fiţi gata, aţi auzit?

— Zip, când o să creştem, eu şi Estaban, putem să intrăm în banda ta? întrebă Chico.

Zip rânji şi-l ciufuli.

— Sigur, când o să creşteţi. Da' acum să aveţi fiarele pregătite pentru când o să avem nevoie de ele.

— Zip, eu ştiu să trag, spuse Chico. Ştiu să trag bine de tot.

Zip râse cu hohote.

— Nu de data asta, Chico. Mai ai timp până să-ncepi…

Clopotele bisericii răsunară brusc abrupt, apoi tăcură. Cel care trăgea de funie dăduse greş, probabil că scăpase funia din mână, poate

degetele îi fuseseră cuprinse de crampe. Dangătul solemn şi greu de metal lovit de metal sună, vibră, apoi se stinse. Băieţii rămaseră tăcuţi, cu urechile încordate aşteptând dangătul clopotelor. Şi abia după aceea, clopotele porniră să sune din nou în aerul neclintit de iulie, chemând turma la slujbă, răsunând de-a lungul străzii şi pătrunzând prin ferestrele deschise, convocându-i pe enoriaşi, invitându-l pe Alfredo Gomez la ceea ce-l aştepta pe treptele bisericii.

— Asta e, spuse Zip crispat.

Băgă mâna sub geacă şi scoase de sub centură armele, una câte una. Aflat în bufet şi auzind sunetul clopotelor, Jeff se întoarse, gândindu-se la China, cu un zâmbet pe faţă. Văzu prima armă trecând din mâna lui Zip în pumnul mânjit de muci al lui Chico. Şi clipi, nevenindu-i să creadă, când şi celelalte arme trecură din mână în mână; privi la cei doi puşti care le ascunseseră în betelia pantalonilor, patru arme cu totul, apoi îşi traseră bluzele pe deasupra.

— Gata, plecaţi, spuse Zip.

Cei doi puşti rânjiră, dădură din cap, apoi porniră în goană pe stradă. Pe fruntea lui Jeff apărură semne de îngrijorare. Îşi răsuci scaunul şi-şi luă ceaşca de cafea. Clopotele îşi încetară chemarea. Un bătrân se repezi afară pe uşa unei clădiri, se opri o clipă pe trepte, cât să-şi pună haina pe umeri, apoi o luă la fugă spre biserică.

— O duminică frumoasă şi liniştită, spuse Luis către Jeff şi zâmbi.

Jeff îl aprobă din cap, dar nu spuse nimic. Cei patru băieţi cu geci din mătase purpurie intraseră şi se postaseră lângă tonomat. Strada redevenise tăcută. Părea să fie o stradă ce exprima toane şi temperamente diverse, schimbându-se în decurs de câteva secunde, ca un actor de revistă care-şi trânteşte o perucă pe cap şi devine clovn sau aruncă peruca, îşi pune o mustăcioară neagră şi devine Adolf Hitler. Acum, strada scăldată în soare arăta ca un coridor aurit, care ducea către arcul dominator al edificiului înălţat la două cvartale mai departe, iar cerul de deasupra avea o culoare alb-gălbuie. Calmă, arzând luminos, strada era mută, aştepta. Băieţii tândăleau pe lângă tonomat, ţinându-şi mâinile în buzunare. Din când în când, aruncau câte o privire în direcţia bisericii. Se uitau printre gene, ferindu-şi ochii de lumina orbitoare.

Fata dădu colţul venind dinspre bulevard şi intră pe stradă ca o caravană de circ. Purta o jachetă de un roşu strălucitor, o fustă galbenă din mătase lucioasă, pantofi purpurii cu tocuri cui şi barete. Părul îi era o vâlvătaie neagră şi deasă, stând ridicat pe cap ca o imitaţie burlescă de coafură boşimană. Ducea într-o mână o geantă de voiaj şi păşea cu o legănare sugestivă, fusta galbenă mulându-se pe fesele ei rotunde şi în continuă mişcare, iar sânii uriaşi izbucnind prin anchiorul jachetei roşii. Părea să nu poarte nimic sub îmbrăcămintea asta şi nici nu-i păsa dacă cineva băga de seamă. Fesele ei implorau să

fie ciupite, sânii de sub bluza uşoară de nailon şi jacheta purpurie împungeau cu sfârcurile ca nişte ace de busolă care indicau nordul. Mersul ei nu făcea nimic pentru a-i ascunde frumuseţea. Era toată averea ei şi dacă prefera să-şi expună comorile, asta o privea doar pe ea.

Dar în ciuda mersului unduios, în ciuda rostogolirii sânilor şi a mişcării fluide ca de morişcă a fundului, în ciuda pronunţatei atitudini de indiferenţă, fata părea înspăimântată şi oarecum nehotărâtă. Privi cu mirare la clădiri, făcând ochi dulci oraşului şi se simţi copleşită de mărimea lui, ba chiar nedumerită şi niţel rătăcită.

Fluierăturile, care veniră din partea lui Zip şi Cooch, n-o ajutară câtuşi de puţin. Duse brusc mâna liberă la jacheta scurtă, încercând să o închidă în dreptul sânilor obraznici. Băieţii fluierară din nou. Jeff se întoarse şi o urmări, fascinat de mularea fustei galbene şi de unduirea fundului ei. Fata începu să păşească mai repede, la fel de pierdută şi de nedumerită, iar fluierăturile o însoţiră până dispăru.

Zip începu să râdă.

Şi-apoi râsul i se opri în gât, când pricepu că râdea şi marinarul.

— Ce-a fost *asta?* întrebă Jeff.

— Pfui, un Tigru Marin, spuse Luis.

— Un ce?

— Tigru Marin. Proaspăt sosită de pe insulă. Probabil că-i prima zi pe care-o petrece aici. Tigru Marin. Aşa s-a numit unul dintre primele vase care au adus imigranţi portoricani pe continent.

— Mamă, ce bucăţică! spuse Jeff.

— Ai văzut ce păr avea? spuse Luis şi-şi flutură demonstrativ mâinile în jurul capului. Şi acum o să meargă cu metroul şi lumea are să creadă că toţi portoricanii sunt ca ea. Clătină din cap. Mai am nevoie de nişte supă, spuse el confuz şi plecă spre partea din spate a localului.

— Tare-aş fi pus-o cu roatele-n sus, ce zici, marinarule? spuse Zip.

— Păi nu prea e pe gustul meu, răspunse Jeff.

Se întoarse spre tejghea. Nu-i plăcea să discute cu băiatul ăsta şi nici nu voia să încurajeze o amiciţie care, acum că se trezise de-a binelea şi o cunoscuse pe China, nu i se părea deloc necesară.

— Nu-i pe gustul tău? făcu Zip. Ce-ai păţit? Nu-ţi plac spanioloaicele?

— N-am zis asta.

Zip îşi aprinse o ţigară şi suflă un vălătuc de fum. Cântări atent vorbele pe care avea să le spună în continuare. Nu-şi dădea seama de ce, dar marinarul începuse să-l calce îngrozitor pe nervi. Voia ca marinarul să dorească o spanioloaică şi, în acelaşi timp, să nu aibă de-a face cu nici una. Contradicţia asta îl tulbura. Când începu să vorbească, se încruntă:

— Am de omorât câteva minute. Dacă te mai interesează o fată, pot să-ţi găsesc eu una ca lumea.
— Nu mă interesează, spuse Jeff.
— Nu? Se încruntă şi mai tare. De ce nu? Ai ceva împotriva fetelor portoricane?
— Nu. Chestia e că nu mă mai interesează.
— Păi de ce-ai venit aici? Nu pentru o fată?
— Ba da, răspunse Jeff.
— Şi-atunci, de ce nu mă laşi să-ţi fac rost de una?
— Ţi-am spus. Nu mă mai interesează.
— Atunci ce-ţi mai pierzi vremea pe-aici?
— Asta-i treaba mea, răspunse Jeff tăios.
— Dacă nu te mai interesează, de ce nu te cari din cartier?
— Pui cam multe întrebări, spuse Jeff.
— Da, exact. Şi ce-i cu asta?
— Ce-ar fi să-mi răspunzi şi tu la una? spuse Jeff.
— Nu-s obligat să-ţi…
— De ce-ai dat pistoalele alea?
Zip căscă ochii mari cât cepele.
— Ce?
— Le-ai dat puştilor ălora un întreg arsenal. Pe cine ai de gând să împuşti?
Stăteau pe scaune alăturate, Jeff ţinându-şi mâinile strânse pe tejghea, iar Zip privindu-l pe marinar printre gene şi gândindu-se la înţelesul vorbelor acestuia. Cu excepţia lui Sixto, ceilalţi băieţi se desprinseseră de lângă tonomat şi se apropiaseră de liderul lor.
— Ce ochi mari ai, Bunicuţo, spuse Zip şi, cu palma făcută pumn îl lovi fulgerător pe Jeff în plină figură.
Surprins de lovitură, Jeff încercă să-şi păstreze echilibrul pe scaun, înţelegând intuitiv că ar face o greşeală dacă s-ar lăsa să cadă şi să rămână la pământ. Se agăţă de tejghea, dar se dezechilibrase de tot, palma îi alunecă pe tăblie, iar el se prăbuşi înapoi, cu piciorul agăţat în rezemătoarea scaunului şi căzu pe spate, pe podeaua acoperită cu gresie. Omoplaţii preluară toată forţa căzăturii şi el făcu un efort să-şi ţină capul ridicat ca să nu se lovească de podea. Tocmai se zbătea să-şi elibereze piciorul încolăcit în jurul postamentului scaunului, când prima lovitură de picior îi explodă în tâmplă.
Ridică instinctiv mâinile, încercând să-şi desprindă piciorul, răsucindu-se pentru a-l scoate din poziţia aceea prostească şi ridicolă şi a doua lovitură de picior îl nimeri în coşul pieptului şi avu senzaţia că rămâne fără aer, după care încă o lovitură îl fulgeră în gât, iar de-acum loviturile veneau cu o precizie metodică, însă piciorul îi era încă agăţat de blestematul acela de scaun, o cizmă îl trăsni lângă ochiul drept şi simţi o durere sfâşietoare şi cumplită, apoi căldura sângelui şi

se gândi: „O să mor din lovituri de picior aici, pe podeaua din bufetul ăsta păduchios,” şi imediat îl auzi pe Luis strigând:

— Ticăloşilor, ce faceţi acolo? Ce-aveţi de gând? Suprapus strigătului acesta, sau dincolo de el, învăluindu-l dându-i roată şi umplând aerul, schelălăitul ascuţit şi pătrunzător al sirenelor de poliţie.

OPT

HERNANDEZ mai văzuse apartamentul acesta, mai călcase înăuntru. Nu exact ăsta, ci nenumărate altele ca el, din clădirile aflate în secţia sa. Putea fi chiar apartamentul în care locuise în copilărie.

Uşa de la intrare dădea direct în bucătărie. Pe ea se afla încuietoarea tipică de protecţie, recomandată de poliţie: o placă metalică fixată pe lemn cu şuruburi, o a doua placă încastrată în podea şi bara din oţel rezistent care, atunci când era culisată în locaşul triunghiular dintre plăci, făcea imposibilă forţarea uşii. La capătul celălalt al bucătăriei era fereastra. Se deschidea spre curtea interioară a clădirii. Podeaua era acoperită cu linoleum cu un model imprimat. Curat, dar neceruit. În unele locuri de lângă uşă, lângă răcitor sau maşina de gătit, era atât de uzat, încât modelul se ştersese. Lipită de peretele opus maşinii de gătit se vedea o masă cu tăblia acoperită cu melamină albă. Deasupra ei se afla o pictură reprezentându-l pe Iisus înălţând rugi. Pereţii erau zugrăviţi într-un verde palid, dar aburii degajaţi de la gătit intraseră în perete, astfel că verdele părea mai întunecat, având o culoare biloasă. Zugrăveala însăşi începuse să se cojească în unele locuri, pe pereţi şi pe tavan. Pe masă se afla un prăjitor de pâine. O husă verde din plastic îl acoperea. Camera părea sărăcăcioasă, dar curată. Era o încăpere pe care şi-o amintea bine.

În zilele de iarnă, pe vremea când era copil, stătea pe podea lângă maşina de gătit şi se juca cu soldăţeii din metal, pe linoleumul uzat de atâta spălat. Părea un miracol dar mama lui reuşea să gătească în timp ce el se juca pe jos la picioarele ei. Mirosul de *arrozo con pollo*{10} umplea bucătăria şi era plăcut lângă maşina de gătit unde el îşi însufleţea soldăţeii, dându-i fiecăruia personalitate şi identitate. În bucătăria familiei Hernandez era cald, căldură dată de maşina de gătit şi de mirosul mâncărurilor care fierbeau, căldura în vocea blândă a mamei care-şi vedea de treabă, căldură în monologurile pe care băieţelul Frankie le ţinea în faţa omuleţilor de metal care-l înconjurau.

În ziua aceea de iulie, în bucătăria familiei Gomez nu era căldură, ci arşiţa sufocantă a verii. De afară se auzea vuietul sirenei. Doamna Gomez se duse la fereastră şi o închise. Zgomotul se mai stinse.

— Tot timpul incendii, spuse ea. Tot timpul sirene. Nu trece o zi fără un incendiu. Scutură din cap. Iar iarna e şi mai rău.

— Unde e băiatul? întrebă Hernandez.

— În dormitor. Frankie, ia-l cu uşurelul, te rog. Treaba asta în care-i băgat e urâtă de tot. Dar… e greu să afli de la el.

— O să-l iau uşor, spuse Hernandez.

Îl conduse prin apartament în „salonul” mobilat cu o garnitură de

cameră de zi, compusă din trei piese, un televizor, un lampadar, lustra atârnată din tavan lăudându-se cu trei becuri de diferite culori. Când era copil îşi făcea temele în salon, întins pe podea. Pe vremea aceea, nu exista televiziune. Pe vremea aceea, „Uvertura de la Wilhelm Tell” anunţa sosirea Călăreţului Singuratic. În acele zile, existau Omar cel Misterios şi Povestea Vrăjitoarei şi Renfrew de la Cavalerie şi duminica, desigur, Umbra. Crescuse cu ideea că Lamont Cranston era cel mai fascinant nume din întreaga lume. Acum izbucnea în râs când auzea pe cineva pronunţându-l şi totuşi, în ciuda râsului studiat, numele încă îi aprindea în adâncul sufletului un grăunte de invidie şi de teamă respectuoasă. Lamont Cranston – Umbra. Amintiri de copilărie, urletul unui lup şi apoi cuvintele: Rennn-frew de la Cava-lle-rriee, Dick Tracy{11} în fiecare după amiază la ora – oare la cinci sau cinci şi un sfert?

Laptele pe masa din bucătărie şi biscuiţii graham daţi prin ciocolată, amintirile unui băieţel. Iar acum, aceeaşi cameră de zi, numită „salon”, ca în Porto Rico, aceleaşi becuri colorate la lustră, aceeaşi zugrăveală scorojită, aceeaşi traversă ţinând cât era de lung apartamentul cu camere dintr-una într-alta, un bărbat intrând într-un dormitor care putea fi geamăn cu cel în care dormise când era mic şi un bărbat ajungând faţă în faţă cu un băiat şi văzând durere şi necaz pe chipul lui, tulburare în ochi şi în expresia gurii şi Hernandez-bărbatul se întrebă, brusc, unde dispăruse băiatul Hernandez, ce anume pierduse de-a lungul timpului.

— Uite-l pe Frankie Hernandez, spuse doamna Gomez.

Băiatul îl privi fără ostilitate. Dar în ochi i se citea hotărârea, o promisiune încăpăţânată de a nu dezvălui nimic. Hernandez mai văzuse privirea asta. O văzuse, în biroul de la secţie, pe feţele unor criminali înrăiţi şi ale unor gospodine docile, aceeaşi privire care nu se schimba niciodată. Era o privire care spunea limpede: „Tu eşti Legea şi tot ce voi declara poate fi folosit împotriva mea.”

— Bună, Alfredo, spuse Hernandez.

— Bună, răspunse circumspect băiatul.

— Mama e îngrijorată din cauza ta.

— N-are de ce să fie îngrijorată.

— Ei bine, ea aşa crede. A bătut drumul până la secţia de poliţie pentru că s-a gândit c-aşa e bine. Ce părere ai, Alfredo?

Alfredo oftă adânc.

— Plec la biserică, domnule Hernandez, spuse el. N-am ce să vă spun.

— Mama ta crede că ai foarte multe să-mi spui.

— Mama nu ştie. Ea nu ştie cartierul ăsta.

— Dar eu ştiu cartierul, Alfredo, spuse sec Hernandez şi privirile li se întâlniră şi în ochii băiatului se văzu acum o reevaluare, o estimare

a cunoştinţelor lui Hernandez despre străzi, o cântărire a măsurii în care şi el fusese un băiat al cartierului şi a măsurii în care rămânea poliţist ca şi toţi ceilalţi. Hai, spune, despre ce e vorba?

Alfredo luă hotărârea pe moment. Hotărârea nu schimba nimic. Hernandez nu-l putea ajuta, Hernandez era legea, nu-i putea destăinui nimic.

— Despre nimic, răspunse el.

— Mama ta spune că cineva vrea să te ucidă, e adevărat?

Alfredo nu-i răspunse.

— Răspunde-mi, spuse Hernandez şi-l apucă pe Alfredo de umeri şi-l obligă să stea cu faţa la el, îl sili să-l privească drept şi cinstit în ochi. Răspunde-mi!

Alfredo rămase mut, iar ochii îi măsurară pe ai lui Hernandez. Apoi dădu din cap.

— Cine? întrebă Hernandez.

— Bă… băieţii, răspunse Alfredo.

Umerii îl dureau de strânsoarea mâinilor lui Hernandez. Ochii îi rămaseră încleştaţi cu ai detectivului.

— De ce?

— Fără motiv, spuse Alfredo.

— E vorba de vreo fată în treaba asta?

— *Si.*

Hernandez slăbi strânsoarea încet şi dureros. Asta era o poveste veche de când lumea şi o mai auzise de multe ori.

— Ce i-ai făcut fetei? întrebă el.

— Nimic.

— Hai, lasă.

— Nimic.

Se lăsă tăcere. Hernandez îl privi fix pe băiat. Răbdător, întrebă:

— Atunci, de ce vor să te ucidă?

— S-arate că ei îs scule mari, assta, spuse Alfredo. Ei cre' că îs scule mari că ucid.

Făcu o pauză. Acum vorbea mai nestânjenit, dar încă nu ştia cât de mult se poate încrede în Hernandez. Cu o voce slabă, continuă:

— Nici măcar nu-i fata lui. China n-are pe nimeni.

— Trebuie să-i fi făcut tu ceva fetei ăsteia! spuse fioros Hernandez.

— Nimic. Jur! Jur pe ochii maică-mii. Nimic! Eu zis, doar bună, ei. Ea fată drăguţă, zâmbeşte la toată lumea, la orice. Aşa că, zis bună. Ceva rău în assta? Pe insulă puteam să spun bună fetelor şi nimeni nu supăra. Şi-acu', eu venit oraş şi nu po' să zic bună ziua.

— De câtă vreme eşti în oraşul ăsta? întrebă Hernandez.

Băiatul ridică din umeri şi se întoarse către maică-sa.

— Mamă?

— De un an, spuse ea. Întâi, am adus-o pe fată. Pe sora lui. Alfredo

a rămas cu bunica la San Juan. Acum un an, ne-am permis să-l aducem şi pe el.

— Şi fata unde-i acum? Fiica dumneavoastră, vreau să spun.

— Ea face parte dintr-un detaşament de fete-cercetaşi. A plecat cu grupul la un picnic. La Honeyside Beach, ştiţi unde e?

— Da, spuse Hernandez. Alfredo, îţi place oraşul ăsta?

— Sigur. Vin de la La Perla, acolo stă bunica. La Perla assta-i un mare *fanguito*{12} din San Juan. O mahala, ştiţi? Colibe…

— Cunosc la Perla.

— Înseamnă Perla, da' assta-i o glumă. Nu ezistă asemenea perlă. Aici îi mai bine. Nu aşa sărăcie multă, ştiţi? Acolo tot murdar şi noroi şi sărăcie tot timp. Aici mai bine Se opri o clipă. Dar aici, ce poţi ssă faci?

— Poţi face o mulţime de lucruri aici, Alfredo.

— Zău? Dacă ieşi din cartier, îţi spun venetic. E vina mea că nu po' să vorbesc engleza foarte bine? Cum să învăţ? În toată şcoala e doar un profesor, care vorbeşte spaniolă!

— Alfredo, alţii au învăţat engleza.

— Sigur, ştiu. Încerc şi eu, nu? Mă descurc bun, nu?

— Te descurci bine.

— Dar…

— Dar ce?

— Tre'… tre' să intru într-o bandă, ceva?

— Acum faci parte dintr-o bandă, Alfredo?

— Nu, nu fac parte nici o bandă. În Porto Rico, prostii d-asstea nu-s, bande ca aici. În Porto Rico, po' să spui buna ziua la fete, po' să vorbeşti cu cine vrei, înţelegeţi? Şi nu e nici droguri. Aici băieţii ia droguri. Aşa că eu nu vreau să iau droguri şi nici să intru… într-o bandă. Eu vreau numa' să-mi văd de drumu' meu, să nu mă deranjeze.

— Şi atunci, cum de-ai intrat în beleaua asta?

— Am zis „bună"! Jur pe Dumnezeul meu, n-am zis decât „bună!" Iar Zip, eu…

Alfredo se opri brusc.

— Cine? îl luă Hernandez repede.

Alfredo rămase tăcut câteva clipe. Apoi, ca şi când s-ar fi hotărât, spuse:

— În regulă. Zip. Mă vede şi zice că mă iau de fata lui. Zice să nu merg la biserică, altfel mă curăţă.

— Ai mai avut conflicte cu Zip ăsta?

— O dată sau de două ori. Încearcă să mă scuture de bani la şcoală, înţelegeţi? Mergem aceeaşi şcoală.

— Ce şcoală-i asta?

— Profesională. Învăţ o meserie.

— Ce meserie?

— Mecanică. Da’ nu assta vreau să fiu.

— Dar ce vrei să devii?

— Vreau să-nvăţ radio. Când eram în gimnaziu, merg eu la îndrumător, ştiţi şi zic: „Vreau să studiez radio”. Ea zice că tre’ să mă fac mecanic. Ce că-i mai bine pentru un spaniol. Zice c-am şanse mai mari. Da’ eu tot radio vreau să ‘nvăţ…

— De ce nu spui asta cuiva de la şcoală, acum?

— Nu ştiu. Cin’ să te-asculte? Uneori mă simt… Nu’ş’ cum… de parcă-s doar… nu-s fiinţă umană, înţelegeţi? De parc-aş fi… de mâna a doua.

Hernandez dădu aprobator din cap.

— Ce s-a întâmplat cu Zip ăsta? Când a încercat să te scuture de bani?

— A, i-am dat banii de mâncare, spuse Alfredo. Era două’ş’cinci de cenţi. N-am vrut să mă bat cu el.

— Şi asta a fost tot? De-atunci n-ai mai avut necazuri cu el?

— Niciodată. Pen’că şi el e nou pe-aici, înţelegeţi? S-a mutat aici de fo şase luni. Vine de pe undeva din centru, ştiţi? Aşa că n-am nimic cu el, numa’ că vreau să-mi văd de ale mele, assta îi tot. Nu-mi place treaba assta… vedeţi, se leagă de toată lumea. Au încăierările asstea între străzi… Eu pen’ce să mă bat? Pen’ce? Acu’ îs aici, în oraşu’ ăssta, aşa că tre’ să fie mai bine, nu mai rău decâ*t în* Porto Rico. Aşa că, de ce să m-amestec cu băieţi ca Zip? El crede că-i mare lucru să ucizi.

Alfredo făcu o pauză, apoi îl privi cu un aer solemn pe Hernandez.

— Mare lucru e *să trăieşti*, nu? întrebă el.

— Da, Alfredo.

— Sigur. Da’ el îi lider al Fioroşilor Latino. Eu nu-s în nici o bandă, nici în Gardienii Regali, nici în Pumnii Spanioli, nimic. Şi atunci, cin’ să mă protecteze?

— *Eu sunt* acela care te protejează, Alfredo.

— Dumneavoastră? Ce puteţi face dumneavoastră? Credeţi că se tem de poliţişti? Dacă nu apar pe stradă, ei spun că-s laş, că mă tem de ei. Şi-atunci, toţi râde de mine. Atuncea, cum po’ să merg pe stradă? Dacă-s laş, cum po’ să ies pe stradă?

— Nu e laşitate că vrei să trăieşti, Alfredo. Orice om vrea să trăiască.

— O să vă spun adevărul, m-am săturat, spuse Alfredo M-am săturat să umblu singur. Cum eşti singur, cum se leagă toţi de tine. Da’ tre’ să intru într-o bandă pentru assta? Tre’ să caut să-mpuşc oameni? De ce să vreau să-m puşc oameni?

— Să nu ieşi azi din apartament, Alfredo, spuse Hernandez. Aici vei fi în siguranţă. O să mă îngrijesc eu de asta.

— Dar mâine? întrebă Alfredo. Mâine ce-o să se întâmple?

— Vom vedea. Poate că totul se va lămuri până mâine.

— Mâine are să fie mai bine? întrebă Alfredo. Mâine o să fiu tot aici. O să rămân tot timpul în cartierul assta. Începu să plângă brusc, fără suspine. Mereu, spuse el. Mereu, aici. Mereu…

Când Hernandez coborî, în stradă se aflau patru maşini ale poliţiei. Formau un cordon larg în jurul barului numit *La Gallina* şi Hernandez se întrebă, imediat, dacă avea loc o descindere a celor de la Moravuri. Strada se umpluse de oameni, care păreau să se strângă de îndată ce simţeau vreun semn de agitaţie, care stăteau în grupuri mici şi-şi dădeau cu părerea, dincolo de bariera formată de maşinile de poliţie la cele două capete ale barului. Hernandez îşi făcu loc cu coatele prin gloată, văzu că Parker stătea de vorbă cu locotenentul Byrnes şi cu Steve Carella, care se rezema de bara de protecţie a uneia dintre maşini. Se întrebă brusc „Cine-a mai rămas la prăvălie?” şi-şi dădu seama că nu era vorba de un raid al celor de la Moravuri şi că trebuie să se fi întâmplat ceva mai grav.

— Când pornim, domnule locotenent, întrebă Parker. Avea în ochi o licărire febrilă. Ea îi amintea lui Hernandez de un puşcaş marin, care se aflase în compania lui. Numele lui era Ray Walters şi fusese repartizat în companie cu o zi înaintea debarcării de la Iwo Jima. Îi ura pe japonezi şi abia aştepta să se dea semnalul de debarcare. A sărit primul din şalanda de debarcare, cu ochii strălucind şi cu gura strâmbată într-un zâmbet ameninţător. Zâmbetul i-a rămas neclintit pe chip, până când un glonte l-a pocnit drept între ochi.

— O să avem maşini şi la următoarea intersecţie, spuse Byrnes, astfel c-o să ţinem legătura prin radio cu cei de acolo. Pornim imediat ce-şi ocupă şi ei poziţiile. Vă atrag atenţia că n-o să fie chiar un picnic. Omul a spus că n-o să punem mâna pe el, cât e în viaţă.

— Sunteţi sigur că-i el? întrebă Parker.

— Cine ştie? Am primit pontul prin telefon. Dacă *e* el, nu putem risca.

O femeie ieşi pe uşa imobilului din stânga barului *La Gallina.* Ducea pe braţ un sugar şi în mâna cealaltă avea o colivie. Înăuntru se zburătăcea speriat un papagal cu coadă lungă. Femeia se opri în capul scărilor şi aruncă o privire peste umăr către ferestrele de deasupra barului. Părea să simtă că devenise o stea a scenei, urmărită de luminile reflectoarelor şi că publicul aştepta cu nerăbdare ca ea să-şi rostească replica încredinţată, acea replică menită să rezolve şi să alunge toate îndoielile şi incertitudinile acumulate din momentul ridicării cortinei şi până atunci. Păşi în mijlocul străzii, privi drept spre mulţimea care se bulucea negăsindu-şi locul dincolo de maşinile poliţiei şi strigă cât o ţinu gura: „E Pepe! Pepe Miranda-i acolo sus!” Şi apoi, cu mâna în care ţinea colivia, arătă spre ferestrele de la etajul întâi, în timp ce pasărea porni să ţipe şi să se zbată, lovindu-se de

barele metalice.

— Haideţi, doamnă, spuse un poliţist în uniformă, până nu vă treziţi cu un glonţ în spate.

Femeia se repezi în mulţime, unde şoaptele se înteţiră, şoapte de confirmare trecând din gură în gură, însoţite de clătinări atotştiutoare din capete, „Pepe Miranda, Pepe Miranda, Pepe Miranda."

— Despre asta-i vorba? îl întrebă Hernandez pe Byrnes.

— Aşa se pare, Frankie, spuse Byrnes.

— Şi cine ne-a vândut pontul?

— Habar n-am, spuse Carella. Ne-a dat pontul şi după aceea a închis.

— Mă duc să văd ce naiba se-ntâmplă cu celelalte maşini spuse Byrnes.

Ocoli maşina de poliţie şi, aşezându-se pe bancheta din faţă şi ţinându-şi picioarele în stradă, ridică microfonul:

— Locotenent Byrnes, spuse el. Suntem pregătiţi să începem operaţiunea. Celelalte maşini sunt în dispozitiv?

— Deci l-am încolţit pe *conaţionalul tău*, spuse Parker şi rânji. Şi-o să-l ucidem. O să mă-ngrijesc personal de asta.

— Nu-i *conaţional* cu mine, spuse Hernandez.

— A, sigur că nu, îi răspunse Parker. E un fel de a vorbi. Nu voiam să spun decât că amândoi sunteţi portoricani…

— Sigur.

— Ce dracu', doar mă ştii cum sunt. Nu-mi pasă că cineva-i portorican sau chinez…

— Sigur.

Parker privi deodată înjur.

— Mamă doamne, ia uită-te la puştii ăştia. Îl consideră pe Miranda un zeu!

— E zeu pentru cei care n-au prea multă minte, spuse Carella, privind la puştii care se strecuraseră în mulţimea strânsă în jurul maşinilor.

Puşti de toate vârstele, începând cu unii care abia învăţaseră să meargă şi terminând cu adolescenţi. Câţiva dintre ei încercară să se caţere pe maşini, dar poliţiştii îi goniră cu bastoanele. Nici unul dintre ei nu era sigur de atitudinea pe care se cuvenea s-o adopte. Unii râdeau, în timp ce alţii stăteau cu un aer solemn şi se zgâiau către ferestrele de la etajul întâi ale imobilului. Unii păreau gata să izbucnească în lacrimi. Privindu-le feţele şi urmărindu-le zbuciumul, Carella avea un sentiment ciudat. Fiecare dintre ei ştia că asista la un eveniment de un interes ieşit din comun şi bineînţeles că fiecare era emoţionat. Dar copiii aceştia văzuseră multe lucruri, iar reacţiile şi sentimentele lor fuseseră întotdeauna amestecate. Văzuseră vărsări de sânge şi fiece fibră din trupurile lor îi îndemna să urle la vederea unui

bărbat prăbuşit pe caldarâm, a cărui viaţă se scurgea picătură cu picătură, dar spaima li se acumulase în gâtlej şi se eliberase într-un hohot sfidător de râs. Copiii aceştia aveau trăiri nedesluşite, iar liniile de demarcaţie dintre sentimente deveniseră imprecise. Spaima era sora geamănă a curajului, lacrimile şi râsul căpătau aceeaşi valoare.

— Curând are să fie un zeu *mort*, asta-i sigur, spuse Parker. O să plătească pentru toate durerile pe care le-a pricinuit în oraşul ăsta.

Carella, care-i urmărea pe copii, spuse simplu:

— Şi oraşul ăsta i-a oferit destule dureri, Andy.

— Sigur, îl aprobă Parker. Cartierul e de vină. Când creşti de mic aici, la ce te poţi aştepta? Miranda lua gâtul oamenilor chiar înainte de a învăţa să meargă…

— Poate că nu s-a ostenit nimeni să-l înveţe să meargă, spuse Hernandez.

— Hei, sper că nu eşti supărat *pe mine*?! întrebă Parker, făcând ochii mari către Hernandez. Nu l-am considerat, cu adevărat, *conaţional* cu tine.

— Nici nu e. E un gunoi. Are să moară. Dar asta nu înseamnă că-i numai vina lui.

— Înţeleg ce simţi, spuse Parker. Există o legătură de sânge care…

— Nu-i nici o legătură de sânge între mine şi…

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-am vrut să spun că-i o legătură adevărată de sânge. Ştiu că nu ţi-e rudă sau ceva de genul ăsta. Dar amândoi sunteţi spanioli, înţelegi? Într-un fel, asta vă face să fiţi fraţi, pricepi ce vreau să zic?

— Nu. Ce dracu' vrei de fapt, Parker?

— O, las-o baltă. Dacă te-nfurii, n-are rost să mai discutăm. Frankie, eşti tipul cel mai bănuitor pe care-l cunosc. Serios. Ar trebui să treci peste asta. Nu-ţi slujeşte la nimic, crede-mă. Îi zâmbi lui Hernandez şi-l luă de umăr. Cu alte cuvinte, spuneam că o să-l ucid pe fratele tău dinăuntru. Am de gând să-i ciuruiesc ţeasta cu gloanţe şi să mă uit cum umple trotuarul de sânge.

Hernandez se scutură să scape de braţul pus pe umăr.

— Ştii ceva, Parker?

— Zii!

— Mai degrabă-i frate *cu tine* decât cu mine.

Vreo şase poliţişti începuseră să ridice baricade de partea cealaltă a străzii. Oamenii se îngrămădiră în dosul lor Copiii porniră să le escaladeze, aşezându-se pe ele şi sărindu-le, ajungând până în locul în care poliţiştii aşteptau veşti din partea celor de la capătul cvartalului. Byrnes coborî din maşină şi urlă:

— Gata, toată lumea *înapoi! Daţi-vă înapoi!* Dincolo de baricadă! *Pornim!*

Se îndreptă grăbit spre Hernandez şi, în acest timp, îşi scoase batista

din buzunarul de la spate al pantalonilor şi-şi şterse faţa transpirată.

— Frankie, fă-mi un serviciu, spuse el. Foloseşte-ţi cunoştinţele de spaniolă. Oamenii ăştia or să fie răniţi, dacă nu respectă baricada. Fă-i să se dea înapoi, te rog!

— Am înţeles, spuse Hernandez.

Porni spre caprele de lemn pe ale căror bare vopsite în alb fusese scris cu litere care săreau în ochi: DEPARTAMENTUL DE POLIŢIE.

— *Bueno*! strigă el. *Todos retroceder. Detras de la barricada! Todos retroceder!*

Mulţimea începu să se dea înapoi. Undeva la margine, Zip îl apucă pe Cooch de braţ şi-i spuse:

— Ai auzit? Ai auzit ce-a spus caraliul? Se lasă cu împuşcături!

— Dacă Miranda-i acolo sus, sigur o să se tragă, spuse Cooch căscând ochii spre ferestre.

— Cine-i Miranda? întrebă Papa.

— Chiar nu ştii nimic, tigru prostovan? îl întrebă Cooch, făcându-i un vânt. Miranda-i cel mai important om care a trăit în mahalaua noastră. Se întoarse către Zip: Ce zici de prostovanul ăsta? N-a auzit de Miranda.

Zip clătină din cap, privind cercetător la ferestrele de la etajul întâi, încercând să descopere vreun semn de viaţă. Nu depistă nici unul.

— Când locuia pe-aici, îi spuse Cooch lui Papa, cartierul era plin de viaţă, fără glumă.

— Chiar şi-n mahalaua noastră auzisem de el, spuse Zip fără să-şi dezlipească ochii de la ferestre. A fost odată pe-acolo, înţelegi? L-am văzut şi eu. Conducea un Cadillac galben.

— Pe bune? întrebă Cooch.

— Zău, l-am văzut. Şi avea cu el o blondă... Mamă, se vedea de la o poştă că era leşinată doar pentru că-l avea alături. Asta s-a întâmplat înainte ca treburile să se-ncurce.

— Dom'le, atunci îi mergea totul la fix, trăia ca lumea.

— Un Cadillac, mă? spuse Cooch. Mi-ar plăcea şi mie unul. Pune-mă la volan, dom'le şi ştiu eu ce să fac!

— Băi Cooch, să-l vezi pe tipu' cum merge, spuse Zip. Se îndepărtă de baricadă şi dădu un mic exemplu. Părea c-alunecă, pricepi? De parcă toată lumea ar fi a lui. Aşa mers, mai zic şi eu. Pepe-şi ţine capu' drept. Nu i-e frică de nimeni şi de nimic!

— Gândeşte-te cum a scăpat din apartamentul ăla din Riverhead! spuse Cooch. Zece poliţişti pe el şi n-au reuşit să-l prindă.

— Nimeni nu poate să se-atingă de el, spuse Zip.

— Maamă, trebuia să fii şi tu aici, Zip, când locuia în cartier, pe bune. Era un tip de treabă, pricepi? Tu-ţi închipui că se dădea mare sculă şi că ne trata pe noi, puştii, ca pe nişte gunoaie. Da' el era

întotdeauna bun cu noi, ţi-o jur. Ne dădea bani, aşa, degeaba, înţelegi? Şi ce poveşti! Mamă, ce poveşti ne mai spunea. Înţelegi, de-alea adevărate, cu bătăi. Nu rahaturile pe care ţi le spun ai tăi.

— Am priceput, dom'le, spuse Zip. Dacă bătrânu-mi mai povesteşte o dată despre insulă, cred c-o să-mi sară muştarul. Pe cine dracu'-l interesează obiceiurile de pe insulă? Cui îi pasă de *ospitalitatea* de acolo, sau de *soarele* de acolo sau de felu-n care oamenii închid uşile când trece vreun mort, ia zi? Aici, oamenii *trăiesc* pe bune!

— Poţi fi sigur că Pepe ştie să-şi trăiască viaţa.

— Ohoho, frăţioare, ba bine că nu. Omu' ştie mişcarea, tăticu'!

— Hei, ia uite-acolo!

— Ce-i? întrebă Cooch.

— Acolo.

Doi poliţişti intrau în imobil. Se mişcau precaut, având revolverele în mâini.

— Hai că-ncepe, spuse Zip, înălţându-se pe vârfuri ca să vadă peste capetele celor din faţa lui. Cooch, tre' să ne găsim ceva mai înalt pe care să stăm. De-aici n-o să putem vedea nimic.

— Da' ce facem cu cealaltă treabă? întrebă Cooch.

Zip aruncă o privire peste umăr şi se uită în bufet, unde Jeff stătea la tejghea.

— Marinarul? Lasă-l naibii. Am băgat groaza-n el.

— Mă refeream la Alfie, şopti Cooch..

Pe moment, Zip părea să fi uitat ceva care-l ţinuse treaz mai toată noaptea, ceva care-l însoţise de cum se sculase din pat în dimineaţa asta şi-i vuise prin minte, în timp ce se îmbrăca. Vreme de o clipă, Zip lăsă impresia că nu putea face nici o legătură cu numele „Alfie" şi uimirea se reflectă clar pe chipul lui. Apoi, ca şi cum ar fi fost smuls de la ceva extrem de plăcut şi distractiv pentru a se ocupa de o însărcinare simplă care, în cel mai bun caz, părea plicticoasă, spuse:

— Ei, ce-i cu el?

— Avem o întâlnire, ţi-aminteşti?

— Sigur că mi-amintesc, spuse Zip furios. Dar cum o s-ajungem la biserică? Strada-i blocată. Şi-n plus, puştii cu fiarele sunt la celălalt capăt al străzii.

— Îi mai bine aşa, Zip, spuse Sixto. Îl lăsăm.

— Ei, ia mai ţine-ţi gura, Sixto, se răsti Zip. Ete, dom'le, de unde l-am pescuit pe găgăuţă ăsta?

Papa izbucni în râs.

— Eşti un găgăuţă, Sixto, repetă el.

Cooch rămase pe gânduri câteva clipe. Apoi spuse:

— Zip, aş putea să ocolesc pe bulevard, ca să ajung la puşti. Pot să aduc armele încoace.

Ca un mare om de afaceri, care nu se încurcă în detalii

nesemnificative, Zip îi răspunse:

— Da, bun. Hai du-te şi le ia. Le aduci aici. Ochii lui se îndreptară din nou către fereastra de la etajul întâi. Dom'le, oare câte fiare are Miranda în apartamentul ăla?

— Se zice că a luat armele tuturor poliţiştilor din…

— Oho, mamă, o să fie lată rău! Ii-su-se! Le-o trage el copoilor! Hai, Cooch, du-te şi adu chestiile alea. Hai cu mine, Sixto.

— Unde mergem?

— S-aducem ceva pe care să stăm. Sunt o grămadă de lăzi pe maidanul de pe…

Împuşcăturile explodară dinăuntrul imobilului, un schimb scurt de focuri, care se rostogoli cu ecou ca un tunet îndepărtat. Mulţimea amuţi brusc. Tăcerea pluti pe deasupra întregii străzi, iar apoi, ţipătul unei femei din vălmăşagul de oameni o sparse. După acest prim ţipăt, un adevărat cor de văicăreli umplu imediat strada. Un firicel de fum se strecură pe uşa imobilului. Fumul atârnă o clipă în eter, readucând la tăcere mulţimea, care parcă s-ar fi aflat în piaţa Sfântul Petru aşteptând ca fumul să se ridice din Capela Sixtină şi să anunţe pe noul Papă, iar acum, că-l văzuseră, nu ştiau cine era Papa şi de aceea redeveniseră tăcuţi şi aşteptau.

Dinăuntrul imobilului se auzi un strigăt:

— Domnule locotenent! Domnule locotenent!

NOUĂ

POLIŢIŞTII aflaţi pe acoperişuri şi pe scările de incendiu, iţindu-se la ferestrele deschise sau ascunşi în dosul parapetelor, semănau cu o hoardă de maimuţe care nimeriseră într-o sală de gimnastică bine dotată cu aparate diverse şi acum nu ştiau ce giumbuşlucuri să mai facă. Dacă ai fi spus că Pepe Miranda era împresurat din toate părţile, ai fi minimalizat realitatea în mod scandalos. În faţa barului *La Gallina* erau două imobile în interiorul zonei destul de înguste creată de cordonul poliţienesc. Cele două imobile mişunau de poliţişti de toate dimensiunile, formele şi de toate gradele şi fiecare dintre aceşti vajnici apărători ai liniştei şi păcii avea în mână un revolver încărcat. O adevărată armată care părea îndeajuns de numeroasă şi de fioroasă ca să ia cu asalt chiar şi porţile Stalingradului, posedând o serie de scule gingaşe de distrugere, toate una şi una, precum puşti cu telescop, arme automate, grenade din dotarea forţelor armate regulate, măşti de gaze, grenade cu gaze lacrimogene, ba chiar şi unul sau două aruncătoare de flăcări.

Însă asediul nu se limita doar la cele două imobile din faţa barului *La Gallina.* Poliţiştii pătrunseseră şi în clădirea alăturată, în apartamentele care erau cu faţa către ferestrele din spate ale locuinţei în care Miranda era prins în cursă ca un animal în bârlog. Pe frânghiile din spatele clădirilor fluturau în vânt tot felul de rufe întinse la uscat. Poliţiştii se aplecau pe ferestrele deschise cu pistoalele pregătite, zgâindu-se printre izmenele şi sutienele care fâlfâiau încoace şi încolo. Erau poliţişti în faţa apartamentului şi alţii care păzeau în spate, poliţişti cocoţaţi chiar pe acoperişul clădirii, gata să coboare din cer asupra lui Miranda.

Acoperişurile imobilelor din vecinătate erau înţesate de locuitorii cartierului. Ca o adunătură de fermieri naivi care se duc să vadă un circar nesăbuit plonjând de la opt sute de picioare într-un degetar de apă, oamenii din cartier erau curioşi să vadă dacă Miranda avea să reuşească sau nu să facă saltul în gol fără să-şi împrăştie creierii pe rumeguşul arenei. Pentru mulţi dintre ei, Miranda era pur şi simplu un rebel şi un dezmoştenit al sorţii. Conştient sau nu, ei ţineau cu el. Voiau ca el să reziste acestei impresionante armate de oameni în albastru, să-şi croiască drum cu pistolul în mână din acel apartament afurisit, să-şi aşeze pălăria, să facă bezele către doamne şi să dispară o dată cu apusul soarelui. Probabil că fiecare ştia cum se va termina totul. Cu toţii ştiau, probabil, că un singur bărbat, oricât de grozav ar fi fost, nu putea rezista în faţa unor asemenea forţe desfăşurate împotriva lui. Dar mulţi dintre ei nutreau speranţa secretă că o dată, măcar o dată, rebelul avea să câştige, revoluţionarul va înfrânge

dinastia atotputernică, anarhistul îşi va arunca bomba şi va scăpa.

Pe de altă parte, exista o legătură culturală între unii privitori şi bărbatul din apartament. Relaţia asta era cel puţin ciudată, pentru că toţi ştiau că Miranda era un infractor înrăit. După toate probabilităţile, nici unul dintre ei n-ar fi acceptat ca Miranda să treacă pragul căminelor lor. Era un bărbat periculos, un om pe care nu te puteai bizui, un hoţ şi un ucigaş. Însă era de origine spaniolă. Şi, cam în acelaşi fel în care se mândreau cu operele lui Pablo Picasso, în mod cu totul curios, se făleau cu faptul că Miranda provoca atâta agitaţie. În minţile lor, între faimă şi infamie exista o graniţă foarte îngustă. Orice ar fi comis, Miranda era celebru. Şi devenise o celebritate pe care majoritatea spectatorilor o cunoşteau pe numele mic.

Pentru alţii, care se mulţumeau să privească, era vorba doar de curiozitate. Un bărbat încolţit într-un apartament. Ceilalţi bărbaţi voiau să-l scoată afară. Ăsta era un soi de meci de baseball. Nu existau băieţi buni şi băieţi răi, ci doar două echipe care încercau să câştige meciul.

Pentru moment, echipa lui Miranda părea să fi marcat primele puncte. Strigătele: „Domnule locotenent! Domnule locotenent!” care se auziseră din holul imobilului, fură urmate aproape imediat de apariţia celui care strigase aceste cuvinte. Era un sergent de poliţie care avea petrecut pe după umărul lui braţul unui poliţist pe care-l târa spre stradă. Poliţistul fusese lovit de glonţ. Până şi oamenii care se buluceau foarte aproape de marginea acoperişurilor puteau să vadă petele de sânge de pe cămaşa albastră. Sergentul îl scoase pe bărbat afară şi-l aşeză pe asfalt, alături de maşina de poliţie echipată cu radioemiţător. Poliţistul dinăuntru puse imediat mâna pe microfon şi ceru o ambulanţă. Cei din mulţime priveau toate acestea cu ochi de profeţi care, urmărind desfăşurarea unui eveniment interesant, sunt conştienţi că rezultatul final va avea puţine elemente comune, poate chiar nici unul cu acest incident minor. Miranda îl împuşcase pe unul dintre poliţişti. Asta era interesant. Dar, până la focurile de artificii, mai era cale lungă. Aşteptau răbdători focurile de artificii. Rar li se întâmpla să asiste la două festivităţi cu ocazia Zilei Independenţei.

Năduşit şi lac de sudoare, locotenentul Byrnes se apropie de poliţistul rănit şi întrebă:

— Sergent, cât de grav e?

— Rana e la umăr, domnule, spuse sergentul. Făcu o pauză ca să-şi tragă sufletul.

Era un bărbat mătăhălos cu părul încărunţit. Uniforma îl cam strângea, dar nu voise să-şi cumpere alta pentru că plănuia, ca în anul următor, să se pensioneze. Când omul îşi plăteşte hainele de lucru, pare normal ca el să-şi facă socoteli atente înainte de a şi le înnoi.

— Domnule, merita să-l auziţi pe Miranda, spuse el reuşind să

strecoare cuvintele printre gâfâituri. Tocmai ne asiguram că toţi locatarii au părăsit clădirea. Domnule, a început să înjure şi să-mpuşte prin uşă. Cred că a tras vreo şase gloanţe. Două dintre ele l-au lovit pe Cassidy.

Byrnes se uită îngrijorat la omul care zăcea în stradă.

— Bine, sergent, o să sosească o ambulanţă. Rămâi cu el, ai înţeles? Fă tot posibilul să-l ajuţi până atunci.

— Iertaţi-mă, spuse un băiat aflat de partea cealaltă a baricadei.

Era un tip înalt, slăbuţ şi cu ochi albaştri pătrunzători. Purta un costum uşor, de culoare cafenie şi o pălărie mare de pai.

— Dacă am priceput eu bine, sergentul spunea că…

— Dumneata cine dracu' mai eşti? întrebă Byrnes.

— Sunt reporter. Lucrez la cel mai mare ziar de seară din oraş. Am auzit fără să vreau că…

— Ştiu ziarul vostru, spuse sec Byrnes.

— Am înţeles eu bine că sergentul zicea…

— Sunt ocupat, domnule, răspunse Byrnes şi se duse la maşină pe partea cealaltă şi puse mâna pe microfon.

— Bun băiat *conaţionalul* tău, îi spuse Parker lui Hernandez. Câţiva centimetri mai jos şi Cassidy era mort.

— Nu eu am tras, spuse Hernandez. Miranda a făcut-o.

— Da' cine-a dat vina pe tine? Ascultă, fiecare pădure-şi are uscăturile ei, nu-i aşa?

— Termină cu prostiile, Parker.

— Da' nu dă nimeni vina pe toţi portoricanii pentru o javră ca Miranda. Uită-te la tine, ce Dumnezeu! Nu te-ai ridicat din cartierul ăsta? Şi uite-acum. Ai ajuns detectiv clasa a treia. Ţi-a trebuit curaj, ca să faci asta. La naiba, gândeşte-te numai la cei de pe-aici, pe care-a trebuit să-i arestezi…

— Îmi fac datoria, Parker.

— Nici nu mă-ndoiesc. Eşti un poliţist bun, Hernandez. Şi nu strică să ştii spaniolă într-o circumscripţie ca asta, nu? Începu să chicotească. Ascultă, cui îi pasă că poţi trage foloase necuvenite faţă de noi, ceilalţi nătărăi? Dac-o ţii tot aşa, într-o bună zi s-ar putea s-ajungi inspector. Şi-atunci, taică-tu o să mai atârne o poză în magazinul lui de dulciuri.

— Ce mă tot sâcâi, Parker?

— Cine, eu? Eu, te sâcâi?

— Atunci, de ce?

— Nu sâcâi pe nimeni, spuse Parker cu un aer nevinovat. Sunt şi eu în rând cu tine, amice. Îmi fac datoria.

— Şi care ţi-e datoria?

— Datoria mea-i să păstrez străzile curate. Şi o fac cu pistolul. Asta-i treabă de poliţist, nu?

— Meseria de poliţist nu înseamnă *doar atât.*

— Zău? Poate că te gândeşti c-ar trebui să le strâng mâna drogaţilor, nu? Am fost aşa, Hernandez. Tipul de poliţist căruia îi era milă de oameni. Mi se frângea inima şi când dădeam câte-o amendă…

— Bag mâna-n foc pentru asta.

— Nu-i nevoie să mă crezi. Întreabă-i pe cei mai bătrâni din secţie. Dar m-am învăţat minte, zău. M-am lămurit.

— Cum? întrebă Hernandez.

— N-are importanţă, răspunse Parker şi bătu în retragere.

De fapt, bătea în retragere de multă vreme, de vreo paisprezece ani mai exact. Bătuse în retragere faţă de îndatoririle lui de poliţist şi faţă de responsabilităţile lui de bărbat, dar îşi justifica neglijenţa spunându-şi că fusese odată tipul de poliţist căruia îi era milă de oameni şi că de atunci încoace s-a învăţat minte. În argumentarea lui exista o mică inexactitate. Andy Parker nu era tipul de om căruia să-i fi fost vreodată milă de cineva. Pur şi simplu nu-i stătea în caracter să arate milă şi înţelegere faţă de semenii lui. El voia, probabil, să dea de înţeles că se simţise cândva mai apropiat sufleteşte de oamenii din circumscripţie decât acum.

Şi, ca să punem degetul pe rană, la început, Parker *avusese* o atitudine mult diferită faţă de sarcina destul de ingrată de a aplica legea şi de a menţine ordinea. Pe vremea când era poliţist de rând – cu toate că niciodată nu i se rupea inima când amenda vreun automobilist – se simţea îndemnat să fie îngăduitor faţă de cei care comiteau infracţiuni minore, făcându-i scăpaţi după ce le ardea un baston şi le ţinea o predică de avertisment. Erau şi aşa destule fărădelegi în circumscripţia asta şi ajunsese la concluzia că nu merita să-i persecute pe oamenii de treabă, pentru încălcări minore ale legii. Descoperise, încă de atunci, că legea permitea tot soiul de interpretări, înainte ca un caz să ajungă în faţa tribunalului. Aflase că primul judecător din sistemul judiciar municipal nici măcar nu purta robă; acesta era poliţistul care-şi făcea rondul. Iar el dădea zeci de verdicte în fiecare zi şi hotărârile lui tindeau să ofere o şansă micului delincvent. În acelaşi timp, simţea că este neîndurător şi nu făcea compromisuri cu hoţul înrăit. Se considera un poliţist de treabă.

Într-o zi, în timp ce-şi făcea rondul obişnuit, poliţistul cumsecade Andy Parker a fost chemat de proprietarul unui magazin de textile şi galanterie. Omul ţinea strâns de mână pe un puşti, despre care susţinea că-i furase un val de mătase de pe un stand aflat pe trotuar. Parker l-a ascultat pe proprietar, l-a luat la întrebări pe puşti, apoi şi-a pus roba de judecător şi a spus:

— Păi, părerea mea e să nu-l băgăm pe puşti în belea, ce ziceţi? N-am putea face uitată afacerea asta?

Proprietarul magazinului nu voia nici în ruptul capului să facă

treaba uitată, deoarece pretindea ca puştiul pasase valul de mătase unui complice, care o ştersese cu marfa, însă Parker ţinuse morţiş să administreze justiţia atunci şi acolo şi, în cele din urmă, părţile păruseră satisfăcute de ideea de a o lăsa baltă.

În aceeaşi seară, după ce se schimbase în haine civile, Parker s-a dus la o bere într-un bar din cartier. Şi-a băut bere, apoi a dat pe gât şi o tărie, apoi a mai luat o bere şi încă o tărie şi când s-a făcut vremea să plece, se simţea împăcat cu lumea, ca un poliţist de treabă ce era, însă aceea a fost ultima oară când s-a mai simţit un băiat de treabă.

În drum spre metrou, a fost încolţit şi atacat de trei bărbaţi care l-au luat atât de repede, încât n-a mai apucat să-şi scoată revolverul. A fost prins în ambuscadă şi zdrobit în bătaie, scăpând cu viaţă ca prin minune. A zăcut pe trotuar într-o baltă de sânge şi când şi-a recăpătat cunoştinţa, s-a întrebat *de ce* fusese bătut şi *cine* o făcuse şi a tras singura concluzie care i se părea logică. S-a gândit că-l bătuseră prieteni de-ai proprietarului de magazin, pentru că-l făcuse scăpat pe puştiul care furase mătasea.

N-a aflat niciodată cine-i administrase bătaia în seara aceea de toamnă.

Poate că fuseseră prieteni de-ai proprietarului.. În realitate, putea fi oricare dintre sutele de oameni care nu-l plăceau pe Parker, cu toate că el se purta cu amabilitate. De fapt, nici n-avea importanţă cine-l stâlcise în bătaie..

Cu ocazia aceea a învăţat câteva lucruri.

Întâi de toate, a învăţat că nu era tocmai plăcut să iei bătaie. În filme, o bătaie este de obicei o bătălie. Persoana care-o ia pe cocoaşă e un bătăuş dat naibii, care reuşeşte să pună la pământ vreo zece dintre atacatori, înainte de a fi doborât. După aceea se ridică, clatină din cap ca să se dezmeticească, îşi şterge o urmă de sânge de pe buze, îşi scutură hainele de praf, se încruntă şi priveşte printre gene, lăsându-i pe spectatori să ghicească ce înseamnă expresia asta. În viaţa reală, o bătaie se administrează rareori cu pumnii. Bărbaţii, care-l luaseră în primire pe Parker în noaptea aceea de toamnă, erau la fel de solizi ca şi el şi, înarmaţi cu cozi de mătură, îl tocaseră metodic până-l lăsaseră lat. Au continuat să-l bată cu sete şi după ce-şi pierduse cunoştinţa, îl zdrobiseră până se aflase la un pas de moarte şi, întâmplător, clişeul se potrivea perfect cu situaţia reală, pentru că-l ciomăgiseră până când fusese pe punctul de a-şi da duhul şi poate că se găsise chiar la mai puţin de-un pas de tărâmul de dincolo. Nu-i plăcuse deloc experienţa aceea. Aşa că primul lucru pe care l-a învăţat a fost ca, atâta vreme cât va mai face umbră pământului, să nu mai fie el acela care să o încaseze. Niciodată. A învăţat asta la fel cum un băieţaş îşi învaţă rugăciunea de seară. *Niciodată n-o să mă mai las bătut. Niciodată n-o să mă mai las călcat în picioare.*

Şi singura modalitate de a te asigura că n-o să fii luat niciodată în pumni e ca întâi să loveşti şi abia după aceea să pui întrebări. În astfel de ocazii este salutar să posezi insigna de poliţist. Asta face ca scuzele de după, faţă de cei nevinovaţi, să fie mai uşor de găsit.

Al doilea lucru pe care-l învăţase Parker era că se dovedise mult prea fraier şi credul în modul de abordare a activităţii de poliţist. Din ziua aceea, Parker le dăduse citaţii până şi celor care îndrăzneau să scuipe pe jos. Lucru curios pentru cei ce-l cunoşteau, după noaptea aceea, Parker începuse să aducă la secţie mai mulţi beţivi, vagabonzi şi delincvenţi inofensivi decât oricare alt poliţist care lucra în circumscripţie. După propria lui părere, Parker încetase să mai fie băiat de treabă. Devenise un tip dur şi necruţător şi ştia asta. Şi dacă, din întâmplare, nu ţineai la el, păcatul era al tău. Parker trebuia să trăiască şi ştia cum să o facă.

N-o să mă mai las călcat în picioare, îşi zicea el.

Niciodată n-o să mă mai las bătut.

În bufetul de la colţul străzii, Jeff Talbot îşi ţinea o batistă umedă apăsată pe tăietura de pe obraz şi-şi ştergea sângele. Câteva picături căzuseră pe gulerul bluzei şi se gândea deja la chinul care-l aştepta ca să scoată petele. Aflat în spatele tejghelei, Luis era mai preocupat de starea marinarului decât de agitaţia din stradă. Îl privea pe marinar cu o îngrijorare aproape paternă.

— Ţi-ai revenit? întrebă el.

— Da, mă simt bine, răspunse Jeff. Ce-i cu puştiul ăla?

— Zip?

— A, aşa-l cheamă? Da, el.

— Habar n-am.

— Adică, ce dracu', cine l-a deranjat? Eu îmi vedeam de treaba mea.

— Treaba lui e să se vâre în afacerile altora. N-o să sfârşească bine. Ca şi Miranda ăsta.

— Eu încerc să-nţeleg… adică, de ce caută gâlceavă? E iute la mânie, ce-i cu el?

Luis ridică din umeri.

— Nu mai mult decât alţii.

— Se zice că spaniolii se aprind din te miri ce, nu?

— Unii da, alţii nu, îi răspunse Luis, ridicând din nou din umeri.

— În Fletcher n-avem nici un spaniol, înţelegi? spuse Jeff, cu un ton mirat în glas. Până azi *n-am întâlnit* pe nimeni de origine spaniolă, ce zici de chestia asta?

— Nici eu n-am întâlnit pe nimeni din Fletcher până azi, îi răspunse Luis.

— Ceea ce încerc eu să pricep…

Jeff se opri, studie batista mânjită de sânge şi apoi ridică ochii spre

Luis.
— În fine, *tu* pari altfel.
— Altfel?
— Vreau să spun că… nu semeni cu el. Jeff făcu o pauză. Şi Miranda ăsta-i tot spaniol, nu-i aşa?
— *Si.*
Jeff nu mai spuse nimic. Clătină din cap şi, fără a mai scoate vreo vorbă, căzu pe gânduri.
— Marinarule, dacă aşa gândeşti, faci o mare greşeală.
— În ce sens?
— Ştii tu în ce sens. E uşor să gândeşti aşa.
— Asta-i o treabă personală, Luis, spuse Jeff. *Trebuie* să înţeleg. N-o fac doar ca să mă aflu în treabă. E… e important pentru mine.
— De ce-i aşa de important?
— Aşa, pentru că…
Privi la ceasul de pe perete şi se întrebă dacă China se va ţine de cuvânt şi va veni la întâlnire. Iar apoi se întrebă dacă mai voia s-o revadă. Se încruntă şi zise:
— Pentru mine contează mult, atâta tot.

ZECE

TOATĂ LUMEA părea pregătită pentru ceea ce avea să se întâmple.

Poliţiştii aflaţi pe străzi şi acoperişuri şi în spatele imobilelor erau pregătiţi. Oamenii care urmăreau întregul spectacol erau gata. Zip şi Sixto găsiseră o ladă mare pe terenul viran din colţul străzii şi o aşezaseră dincolo de baricadă; erau gata *şi ei.*

Până şi locotenentul Byrnes părea gata acum. Constatase că forţele lui erau desfăşurate exact aşa cum voia el. Ţinând în mână un gigafon, ieşi din spatele maşinii de poliţie, duse incomodul aparat spre gură, suflă în el de câteva ori, pentru a regla volumul şi spuse:

— *Miranda! Pepe Miranda! Mă auzi?*

Vocea lui răsună de-a lungul străzii tăcute. Oamenii aşteptau replica lui Miranda, însă aceasta întârzia.

— *Mă auzi?* întrebă din nou Byrnes, iar vocea lui bubui din difuzor.

Din nou linişte. În această linişte, oamenii din mulţime părură să-şi ţină răsuflarea în aceeaşi clipă, astfel încât de pe buzele tuturor scăpă un oftat colectiv.

— *În regulă, ştiu că mă auzi, aşa că fii atent la vorbele mele. Am blocat strada asta şi pe cealaltă. Am instalat poliţişti înarmaţi la fiecare fereastră şi pe acoperişurile clădirilor aflate în dreptul apartamentului în care eşti; atât în faţă cât şi în spate. Eşti încolţit, Miranda, ai auzit?*

Zip şi Sixto se căţărară pe ladă şi se uitară peste capetele oamenilor.

— Asta-i lada *noastră,* ai băgat la cap? spuse Zip. Doar pentru Fioroşii Latino. Nu vreau să mai văd şi pe alţii urcaţi pe ea.

— *Ce zici, Miranda*? întrebă Byrnes. *Ieşi singur afară sau trebuie să venim noi după tine*?

— De ce nu răspunde? spuse Zip nerăbdător.

Se întoarse către ferestrele de la etajul întâi, duse mâinile pâlnie la gură şi strigă:

— Răspunde-i, Pepe!

— *Dacă se va ajunge la împuşcături*, spuse Byrnes în gigafon, *s-ar putea să fie răniţi oamenii aflaţi în stradă. Hai, ce zici, ieşi de bună voie*?

Se lăsă din-nou o tăcere apăsătoare. Byrnes aştepta.

— *Bine,* începu el, *dacă tu…* – şi deodată se auzi o voce venind de la una din ferestrele etajului întâi. Glasul rămase impersonal, pentru că nu se văzu nici o siluetă la fereastră. El părea să se materializeze de nici unde, un glas strigat care răsună în stradă, întrerupând vorbele locotenentului.

— Pe cine-am împuşcat?

— E Pepe! strigă Zip şi strigătul se propagă prin mulţime ca lava care năvăleşte în jos pe panta unui munte: E Pepe, e Pepe, e Pepe, e Pepe, e Pepe, e Pepe…

— *Ai lovit pe unul dintre poliţişti,* spuse Byrnes.

— L-am omorât? strigă Miranda, încă nevăzut dinăuntrul apartamentului; doar vocea pluti în jos către stradă.

— *Nu.*

— Minţi. L-am omorât.

— *L-ai lovit în umăr. Ieşi afară?*

— Fă-i să vină după tine, Pepe! strigă Zip.

— *Miranda, n-avem chef de joacă. Dacă ieşi afară…*

Un alt zgomot, un vaiet ce le era familiar tuturor, răbufni pe neaşteptate, acoperind cuvintele lui Byrnes.

— Ce-i asta? răcni Miranda.

— *E-o ambulanţă. Ce-ai de spus, Miranda*?

— Nu trebuia să încerce chestii de-astea cu mine, spuse Miranda. Putea să fie omorât. Puteam să-l omor…

— *Dar nu s-a întâmplat aşa. Hei, ce zici? Da sau nu? Ieşi afară?*

— *Nu*! izbucni urletul sălbatic al lui Miranda. Ţi-nchipui că-s un fricos de două parale? Eu sunt Pepe Miranda! Vocea îi crescu în intensitate. *Mă auzi*? Dacă mă vreţi, veniţi încoace să mă luaţi!

— Aşa, Pepe, aşa te vrem! răcni Zip şi-l înghionti pe Sixto în coaste şi dintr-o dată strada căpătă viaţă, răsunând de chiote de încurajare:

— Da, Pepe!

— Bravo, Pepe!

— Spune-le-o tot aşa!

— *Linişte!* urlă Byrnes. *Linişte, toată lumea!*

Poliţiştii intrară rapid în mulţime, iar oamenii de pe stradă tăcură brusc.

Însă de pe acoperişuri încă mai răsunau încurajări pentru ucigaşul încolţit în apartament. Byrnes aşteptă ca vacarmul să se stingă. Duse gigafonul la gură şi spuse:

— *Bine, Miranda. Nu mai stăm de vorbă. Venim!*

— Atunci nu mai vorbi atât şi veniţi să mă luaţi, ticăloşi şi laşi ce sunteţi! strigă Miranda şi deodată, storul de la o fereastra se ridică şi în cadrul ei apăra Pepe Miranda ucigaşul, un bărbat scund, musculos, îmbrăcat doar cu un tricou, rânjind sfidător, cu barba nerasă de trei zile şi având câte un pistol în fiecare mână. Îşi dădu capul pe spate, apoi şi-l aruncă în faţă, cu o mişcare scurtă şi scuipă în stradă. După aceea începu să tragă orbeşte cu ambele pistoale, de parcă ar fi încercat să dovedească tuturor că era şeriful dintr-un oraş din Vestul Sălbatic.

Byrnes făcu un semn cu mâna către acoperişuri şi nenumărate împuşcături asurzitoare făcură duminica ţăndări ca pe-o bucată de cristal. Femeile din mulţime începură urle, iar bărbaţii se făcură mici, căutând adăpost unul în spatele altuia. Byrnes flutură din mână încă o dată. Când focul încetă, Miranda nu se mai afla în dreptul ferestrei.

Byrnes îi strânse în jurul lui pe Carella, Parker şi Hernandez.

— Asta e, spuse el, intrăm. De data asta, Miranda şi luat lumea-n cap.

Făcu o pauză şi privi chipurile oamenilor din prejma lui.

— Steve, a sosit căpitanul Frick?

— Da, l-am văzut adineauri.

— Să-l găsim. Vreau să procedăm fără greşeală.

Frederick Block era în drum spre casă când se trezi, dintr-o dată, prins într-un blocaj rutier. Block detesta ambuteiajele, dar mai ales duminica le ura de moarte. Plecase până la biroul lui din centru pentru a lua o cutie de capse solicitate urgent de o fabrică din Riverhead. Livrase el însuşi marfa. „Când faceţi afaceri cu Block Industries vi se asigură servicii prompte” – îi spuse el clientului, apoi o luase pe cel mai scurt drum pe care îl ştia de la Riverhead către podul Calm’s Point şi ruta asta se întâmplase să treacă prin centrul Isolei şi prin circumscripţia 87. Iar acum se afla în mijlocul unui ambuteiaj, într-o zi de duminică, transpirând în automobil, când ar fi putut să fie pe plajă. Block era un bărbat gras. Nu unul dintre acei oameni graşi care se amăgesc folosind eufemisme precum „corpolent” sau „rotofei” pentru a-şi caracteriza obezitatea. Era gras. G-R-A-S. Şi fiind gras, transpira abundent. Şi fiind o persoană care transpira – deşi Block ştia că cei graşi *nu transpiră* niciodată – nu-i plăcea nicidecum să stea închis într-o maşină imobilizată în mijlocul Isolei, într-o zi ca asta.

Suportă arşiţa cu îndărătnicie îngăduitoare, atât cât putu. Apoi coborî din maşină şi încercă să afle ce mama naibii pricinuise blocajul. După câte îşi dădea seama, nu avusese loc nici un accident. Întotdeauna se enerva la culme când se producea vreun accident. În primul rând, şoferii atenţi nu provocau accidente. Şi-n al doilea rând şi asta era foarte important chiar dacă maşina boţită nu bloca drumul, traficul se târa întotdeauna în ritm de melc, fiindcă fiecare automobilist vroia să aprecieze singur pagubele produse.

Astăzi nu fusese nici un accident. Şi totuşi, traficul pe bulevard se blocase în ambele sensuri. De ce, mă rog? se întrebă Block. Cu instinctul unui copoi bătrân, urmă mulţimea. Toată lumea părea să se îndrepte în aceeaşi direcţie şi presupuse că punctul de atracţie se afla într-acolo. Păşind legănat, ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu o batistă albă şi mare, înjurând în barbă, Block îşi croi drum de-a lungul bulevardului şi se opri la bufetul de la colţ. La tejghea stătea un marinar.

— Ce s-a întâmplat, matroz? Nu călcase în viaţa lui pe vreo navă, dar era un comerciant înnăscut care se pricepea să-şi adapteze vorbele pentru a se potrivi oricând, indiferent de situaţie. De ce nu pot să ajung cu maşina până aici? Ce se petrece?

Marinarul nu-i răspunse. Îşi tampona faţa cu o batistă împăturită. Block nu văzu sângele de pe batistă şi presupuse că marinarului îi era cald şi se ştergea de sudoare. Îl compătimi şi-l înţelese, aşa că se întoarse către bărbatul aflat de cealaltă parte a tejghelei.

— Poţi să-mi spui ce se întâmplă? întrebă el.

— S-a blocat circulaţia, spuse Luis.

— Crezi că-mi spui ceva nou? făcu Block şi începu să chicotească, valurile de grăsime clătinându-i-se în ritmul hohotelor. Ascultă, ce vorbă-i asta? S-a blocat dinspre centru şi dinspre periferie şi probabil că şi de-a latul oraşului. Ce se întâmplă? Vreo paradă?

— E un pistolar în apartamentul de colo, spuse deodată marinarul.

— Un ce? Block îşi şterse fruntea. Ai zis cumva pistolar?

— Pepe Miranda, interveni lămuritor Luis şi clătină din cap.

— N-am auzit de el. Ce-a făcut? A prădat vreo bancă? spuse el şi se porni să râdă, iar grăsimea reîncepu să joace pe el. N-avea deloc înfăţişarea unui Moş Nicolae.

— Locuieşti în oraşul ăsta? întrebă Luis.

— Sigur că locuiesc aici. Nu chiar în zona asta. Prin Calm's Point. Ce e Miranda ăsta, vreo celebritate?

— E-un ucigaş, spuse încet marinarul.

— Zău? Block făcu ochii mari, cântărindu-şi vorbele. Un ucigaş?

— Asta e, spuse Jeff.

— Şi au venit să-l umfle? întrebă Block.

— Aşa se pare. Domnule, du-te mai bine la maşină. S-ar putea să iasă cu împuşcături.

— Nu, nu, spuse Block, foarte interesat dintr-o dată. Vreau să văd şi eu. Vreau să-l văd murind.

Îşi făcu loc prin mulţime folosindu-şi burdihanul uriaş ca pe un berbece.

— Louise, cât e ceasul? întrebă Jeff.

— Nu ştiu. În jur de unsprezece şi jumătate. De ce?

— Eu… ar trebui să mă întâlnesc cu o fată. La amiază.

— Marinarule, de ce nu faci ce-ai zis mai devreme? Pleacă de-aici, până nu mai dai de vreun alt bucluc. Du-te în parc, ce zici? Când o să vină fata, o să-i spun eu c-o aştepţi acolo. Cum o cheamă?

— China. E-un nume cam ciudat, nu găseşti?

— Nu pentru o spanioloaică. Numai că în spaniolă se pronunţă Cii-na. Luis făcu un gest din umeri. Multe fete din ziua de azi îşi fac numele să sune englezeşte. Ori o fac alţii, iar lor li se pare că-i mai uşor aşa. Rămase tăcut vreme de o clipă. Hai, du-te. Du-te în parc. O să-i spun eu unde eşti.

— Louise, când am văzut-o, am luat-o drept o târfă. N-a fost începutul cel mai fericit, nu?

— Ei na, ştiu mai mulţi bărbaţi care s-au însurat cu prostituate,

spuse Luis. Devin soţii bune şi credincioase.

— A, ea nu el spuse Jeff, aproape strigând cuvintele în graba lui de a spulbera bănuielile. N-am vrut să crezi asta. Adică îţi dai seama, dacă o cunoşti. Are o… are o faţă tare dulce, înţelegi?

Luis zâmbi.

— *Si.*

— Da, ca o fetiţă, pricepi?

Zâmbi către Luis şi apoi adăugă repede:

— Asta nu înseamnă că n-arată ca o femeie.. Vreau să spun că are tot… ăă… tot ce-i trebuie unei femei.

— Încă n-am văzut vreo portoricană care să arate ca o scândură de călcat, spuse Luis.

— Hî?

Luis îşi mişcă mâinile prin aer, imitând rotunjimile neobişnuit de pronunţate ale unei femei.

— A, da, încuviinţă Jeff. Sigur. Dar ea nu pare îngălată, înţelegi asta, nu? Vreau să spun că nu-i una din alea… îşi folosi şi mâinile pentru a arăta o femeie ai cărei sâni erau mari cât munţii. Amândoi clătinară solemn din cap, aprobând dimensiunile normale ale sânilor. Şi vorbeşte frumos, spuse Jeff. Îmi plac fetele care au o voce plăcută şi… şi ochi care te privesc.

Atunci când vorbesc, înţelegi? Te privesc în ochi. Asta-i bine. Te face să te simţi… cum să zic eu… important.

— *Si,* un bărbat trebuie să se simtă important.

— De-aia nu mi-a plăcut Fletcher, Louise. Acolo mă simţeam ca toţi ceilalţi. E caraghios, dar, vezi tu, după ce-am întâlnit-o mă simt – nu ştiu cum – mă simt *eu însumi!* E-o prostie, nu?

Adică, hm, cum altfel ar trebui să mă simt? Şi abia am cunoscut-o. Vreau să spun că-i o fată ca oricare alta, înţelegi?

— Sigur, întări Luis, e-o fată ca oricare alta. Poţi găsi fete oriunde.

— Ei, nu-i chiar ca *orice* altă fată, spuse Jeff grăbit. E mai drăguţă decât multe altele, înţelegi?

— E uşor să găseşti fete drăguţe, marinarule. Lumea plină de fete drăguţe. Şi pentru fiecare bărbat din lume există o fată drăguţă.

— Da, desigur. Dar ea… ăă… cred că poţi să spui că-i frumoasă. Cred că nu greşeşti, Louise. Făcu o pauză. Tu.. Tu crezi că o să vină?

— Nu ştiu, răspunse Luis. Probabil.

— Eu aşa sper. Tii, Louise, aşa sper!

Din poziţia privilegiată pe care o avea pe ladă, Zip o văzu imediat cum îşi făcea loc prin mulţimea privitorilor. Flutură mâna spre ea grăbit şi apoi strigă:

— Elena! Hei, Elena, vino-ncoace! Îi dădu un ghiont lui Sixto şi-i spuse: Hei, Sixto, uite-o pe Elena!

— Credeam că prietena ta este China, spuse moale Sixto.
— Le mai schimbăm şi noi, nu? spuse Zip şi rânji. Hei, Elena!
Fata îi răspunse la salut. Avea şaisprezece ani, părul negru şi ochii la fel, era atrăgătoare şi purta fustă şi o bluză. Fata care o însoţea, ceva mai scundă, purta pantaloni strâmţi negri şi o cămaşă albă bărbătească.
— Bună, Zip, strigă Elena şi apoi îi spuse prietenei: Juana, uite-i pe Zip şi pe băieţi…
Fără să stea mult pe gânduri, Juana spuse:
— E-un nesuferit fără pereche.
— Nu-i chiar aşa de rău, spuse Elena. Hai, vino.
Se apropiară de ladă. Zip îi oferi mâna Elenei şi o trase sus, alături de el. Papa studie gestul cavaleresc şi-l imită, dând şi el Juanei mâna pe care ea o luă cu dispreţul unei contese care acceptă ajutor din partea unui uşier.
— Ai mai pomenit aşa ceva, Elena? întrebă Zip plin de vigoare. A împuşcat pe unul.
— Cine-a împuşcat pe cine? întrebă Elena.
— Pepe Miranda! spuse Papa.
— Cine?
— Pepe Miranda, o lămuri Zip. Are cu el un adevărat arsenal în apartament. Poliţaii nu ştiu ce să mai facă să-l scoată de acolo. Mamă, trebuia să-l vezi. A ieşit la fereastră şi-a scuipat la ticăloşi!
— Cine-i ăsta? întrebă Juana, dându-i atenţie lui Zip.
Ca şi cum ar fi repetat o lecţie bine învăţată, o lecţie pe care chiar o *învăţase* ceva mai devreme de la Cooch, Papa spuse:
— El îi cel mai ma’e chestie care ezistă în cartieru’ ăsta a nost’.
— Zău? făcu Juana cu un aer superior. N-am auzit de el niciodată.
— Deci despre asta-i vorba, spuse Elena. Ne plimbam şi noi pe stradă şi toată lumea venea încoace, de parcă cineva ar fi câştigat lozul de-un milion de dolari.
— Duminica nu sunt trageri, spuse distant Juana.
Nu era o fată prea drăguţă, însă aflase de undeva că avea ochi foarte atrăgători şi mai apoi învăţase cum să şi-i machieze. Ochii verzi ca jadul erau punctul de atracţie al chipului ei şi, în combinaţie cu părul negru ca tăciunele, creau o impresie seducătoare care arunca în umbră trăsăturile destul de comune.
— Aţi venit tocmai din cvartalul celălalt? o întrebă Zip pe Elena.
— Sigur. De ce întrebi?
— Aşa, degeaba. Făcu o pauză. Ăsta-i teritoriul Gardienilor Regali.
— Şi ce-i cu asta?
— A, nimic. Nimic.
— Gardieni Regali sau nu, trăim într-o ţară liberă.
— Ne plimbăm pe unde avem chef, adăugă Juana.

— Asta fiindcă eşti gagică. Nu-i la fel de uşor când eşti tip, spuse Zip.
— De ce? întrebă Juana.
— Pen' că nu-i, asta-i treaba. Nu ai voie să te amesteci pe teritoriul altui club.
— Asta-i o tâmpenie. Nu aveţi altceva mai bun de făcut decât să vă jucaţi de-a războiul? Asta-i treabă de copii mici.
— Ba nu-i treabă de copii mici, spuse Zip. Nu înţelegi tu chestii dintr-astea…
— Ba-nţeleg şi încă foarte bine, spuse Juana. N-aveţi altceva mai bun de făcut, asta-i tot. De-aia şi împărţirea în teritorii şi bătăile între bande şi…
— Am multe de făcut, spuse Zip. Tot timpul avem câte ceva de făcut, nu-i aşa, Sixto?
— Sigur, are mai mult de-o grămadă, spuse Elena. Trebuie să alerge după China.
— Hei, ia ascultă, făcu Zip şi zâmbi. Tu ce-ai zice de-o îmbrăţişare, Elena?
— Dacă ai avea atâtea de făcut, nu se dădu bătută Juana, nu te-ai mai băga în prostiile astea copilăreşti. Nu eşti decât un nevrotic extravertit.
— Un ce? se miră Zip.
— Un nevrotic extravertit, repetă Juana cu un aer profesoral.
— De unde până unde eşti aşa de deşteaptă, ia zi? Unde ţi-ai luat diploma de doctor, hî?
— Am citit un articol într-un ziar, răspunse Juana plină de sine.
— Ia te uită de unde-a răsărit marele savant! spuse Zip şi izbucni în râs. O ignoră şi se întoarse spre Elena. Hai, ce mai stai, nu vrei să mă îmbrăţişezi?
— Du-te la China, spuse Elena cu răceală.
— Hai, hai, spuse Zip încă rânjind.
Dar zâmbetul lui n-o impresionă pe Elena. Cu un gest premeditat, se întoarse către Sixto.
— Cine-i prietenul ăsta al tău? întrebă ea înţepată.
— Ha? făcu Zip.
— Tu cum eşti? îl întrebă ea pe Sixto. Tipul puternic şi tăcut?
— Eu? întrebă Sixto, uimit de atenţia ce i se acorda dintr-o dată.
— Cum te cheamă? îl întrebă Elena, dându-se mai aproape de el şi zâmbindu-i aşa cum o văzuse, demult, pe Jane Russel zâmbind într-un film.
— Sixto, răspunse el.
— Articolul spunea că tu trăieşti un sentiment de nesiguranţă, îi spuse Juana lui Zip.
— Nu-mi servi mie toate rahaturile pe care le citeşti în ziare, spuse

el şi se întoarse furios către ea, necăjit de comportarea Elenei. Eu nu cred nimic din ceea ce citesc.

— Probabil că nici măcar nu ştii *cum* să citeşti, spuse Juana.

Era cel puţin ciudat ce se petrecea pe lada aceea. Pentru că, în ciuda afirmaţiilor Juanei că Zip era un nesuferit fără pereche, un nevrotic extravertit şi că trăia cu un sentiment tic nesiguranţă, eforturile sale de a întreţine o conversaţie fuseseră îndreptate către el. Şi chiar dacă încercările de apropiere luaseră forma unui atac, era limpede că ea cerşea atenţia lui Zip şi nu a altuia. Între timp, Elena făcea acelaşi lucru, chiar dacă lăsa impresia că i se adresa lui Sixto. Pe lada aceea se dădea o luptă surdă şi hotărâtoare, nu prea subtilă, ce-i drept. Oricare ar fi fost defectele lui Zip, fetele recunoşteau că e cel mai atrăgător dintre cei trei băieţi. Şi graţie indiferenţei sau prostiei, el nu pricepea câtuşi de puţin ce se întâmpla.

— Da' cum se face că eşti aşa de tăcut? îl întrebă Elena pe Sixto. Nu te simţi mişcat de ce i se-ntâmplă prietenului tău, Pepe Miranda?

— Nu-i prietenul meu, spuse Sixto. Pepe-i o nulitate!

Fetei nu-i scăpă accentul. Îl privi o clipă pe Sixto, apoi spuse:

— Hei, ce-i cu tine? Eşti tigru, sau ce?

— Eu nu.

— Vorbeşti ca unul proaspăt debarcat. Nu ştii să vorbeşti englezeşte?

Papa rostogoli prin minte comentariul lui Sixto şi într-un târziu pricepu sensul vorbelor lui.

— Ce vrei tu să spui că-i o nulitate? întrebă el acum. Ei Zip, Sixto ăsta zice că Pepe-i o nulitate.

Zip o lăsă pe Juana.

— Ce? A spus aşa ceva?

— Eu nu spus ni'ic, se dezvinovăţi Sixto.

Iar acum Elena, dornică să recâştige atenţia lui Zip, sări şi ea cu gura:

— Exact aşa a spus, Zip. Aşa a spus Tigrul Marin, serios.

— Eu nu tigru! Eu vorbeşte engleză bun!

— Aşa ai spus? întrebă Zip şi-l îmbrânci pe Sixto. Aşa ai spus, hî! Şi-i mai făcu un vânt. Ia zi? Şi-l înghionti pe Sixto, împingându-l până la marginea lăzii. Asta ai spus, Sixto? Şi de astă dată îl îmbrânci cu putere făcându-l să cadă de pe ladă, să se rostogolească pe spate până ajunse la rigolă. Zip izbucni în râs. Papa şi Elena îi ţinură isonul. Pentru o clipă, Juana rămase nehotărâtă, ca şi cum primul ei impuls ar fi fost să coboare şi să-l ajute pe Sixto să se ridice în picioare. Momentul de indecizie trecu. Agitată la început, râsete înfundate, apoi izbucni în hohote alături de ceilalţi. Zip îşi trecu braţul în jurul taliei Elenei.

— Ce-i cu tine, totuşi? întrebă el.

— Nimic.
— Şi-atunci, de ce răceala asta?
— Ce-i între tine şi China?
— A, asta era?
— Exact.
— Nimic.
Făcu un gest din umeri.
— Se aude că i-o coci lui Alfie.
— Păi are s-o încaseze el, pricepi?
— De ce? Din cauză că s-a întâmplat ceva între el şi China?
— Are să fie bucluc?
— Cu Alfie?
— Da, spuse Elena.
— Nu, nici vorbă, îi răspunse. Nu-ţi face probleme, bine?
— Tu eşti încurcat cu China?
— Eu? Zip începu să râdă iar. Hei, tu eşti geloasă, nu-i aşa? Să mă ia naiba dacă nu-i aşa…
— E de-ajuns de bătrână ca să-ţi fie mamă, spuse Elena îmbufnată. Cred ca are nouăsprezece, probabil chiar douăzeci de ani.
— Asta nu înseamnă că-i bătrână, ci doar cu mai multă experienţă. Care-i problema, scumpo? spuse el dulce. Eşti geloasă, drăguţa mea?
— Nu.
— Îngrijorată pentru soarta bietului Alfie?
— Nu-mi pasă ce-o să-i faci lui Alfie. Mie să-mi răspunzi la o întrebare.
— Sigur, ce anume?
— Îţi umblă ochii după China ori nu?
— Uite care-i treaba, păpuşico, sunt ud că te interesează persoana mea, da' nu-ncepe să mă iei la întrebări. Acuş' îţi trag una în gură, ai înţeles?
Juana se întoarse brusc spre el.
— Te face să te simţi mare bărbat dacă loveşti o fată, nu?
— Ia întinde-o de-aici, toanto, îi răspunse el. O cuprinse pe Elena cu ambele braţe. Hai, unde-i îmbrăţişarea aia?
— Termină, Zip, spuse ea. Se uită lumea la noi.
— Să se uite, ce-mi pasă mie? îşi retrase o mână şi arăta spre mulţime. Hei, tu! Grăsanule!
Tot făcându-şi loc prin mulţime până ajunse la baricadă, Frederick Block ridică ochii spre Zip.
— Te uiţi la noi, grăsanule?
Întorcându-şi faţa, pe care se citea o expresie de scârbă, Block le arătă spatele. Zip bufni în râs.
— Ai văzut, scumpo? spuse el. Nu se uită nimeni la noi. O trase mai aproape. Mm, ce dulce eşti tu…

— N-ar trebui să te las, spuse Elena. Mai ales după chestia asta cu China…

— Cineva trebuie s-o apere pe micuţa China, nu?

Începu să-şi plimbe mâinile pe trupul ei. Îi atinse un sân şi ea se feri ruşinată, însă el o cuprinse şi mai strâns şi ea rămase mută în cercul făcut de braţele lui. Zip o mângâie blând pe spate.

— Ai de gând să-i faci ceva lui Alfie? întrebă Juana.

— Ia cară-te odată, îi spuse Zip.

— Marele bărbat, bufni Juana. Toţi ăştia din cartier se dau mari bărbaţi. Pentru că ai un sentiment de nesiguranţă, asta-i treaba.

— Mamă, scoate nişte panglici din ea de-ai zice că-i cresc în gură, spuse Zip. Am veşti pentru tine, tontolovanco. Acum *sunt* mare bărbat, ce zici de chestia asta? Fioroşii Latino nu se tem de nimeni şi de nimic!

— Cine-a mai auzit de Fioroşii ăştia în afară de tine şi de maică-ta? îl întrebă Juana. Dac-ar veni acum vreunul dintre Gardienii Regali, te-ar trece toate răcorile.

— Nu mi-e frică de nici un Gardian, spuse Zip furios, nu mi-e frică de *nimeni*!

Îşi chinui mintea ca să găsească ceva care să pună punct afirmaţiilor lui şi apoi izbucni:

— Ei, bine, află că unul din băieţii mei e plecat acum să aducă nişte puşcoace!

— Dac-ar scăpa vreun glonţ din greşeală, ai fugi de ţi-ar sfârâi călcâiele!

— Eleno, mai bine i-ai spune amicei tale să-şi ţină botul, o avertiză Zip.

— Juana, termină cu sâcâiala asta…

— Pistolul e un simbol psihologic, spuse Juana. Tu vrei unul pentru că ţi-e frică.

— Să ştii că n-o să-mi fie frică să-ţi scap una peste mutră, nu se lăsă Zip.

— Marele bărbat, repetă Juana, dar apoi tăcu.

Zip privi peste mulţime.

— Uite-i că se-ntorc, spuse el. Se-ntorc brutele.

UNSPREZECE

PLANUL era simplu, dar, după ani şi ani de activitate în poliţie, locotenentul Byrnes descoperise că planurile cele mai realizabile şi mai practice *erau* simple.

Planul era menit să înşele şi avea să folosească predispoziţia înnăscută a omului de a prevedea un anume curs al evenimentelor, iar apoi de a-l pune la pământ printr-o acţiune bruscă şi neprevăzută. Bineînţeles că planul se străduia să anticipeze ceea ce Miranda va considera drept „previzibil". Părea însă normal să se pornească de la presupunerea că Miranda anticipa că poliţiştii îl vor scoate din apartamentul acela şi că singura modalitate de a reuşi asta era prin forţarea uşii. Prin urmare, dacă se dădea un iureş dinspre partea cealaltă a străzii, o desfăşurare de forţe care să convingă prin toate detaliile că era vorba de un asalt frontal, atunci Miranda se va pregăti pentru a răspunde unui atac împotriva uşii. În realitate, asaltul urma să vină din altă direcţie. Cam ăsta era caracterul simplu şi lipsit de originalitate al păcălelii. Folosind cuvinte nepretenţioase, planul poliţiei putea fi exprimat astfel: *Loveşte-l unde se aşteaptă cel mai puţin*.

— Aţi priceput ca lumea? îşi întrebă Byrnes oamenii.

— Eu vreau scara de incendiu, spuse Parker.

— Mai discutăm despre asta.

— Eu vreau să fiu cel care-l doboară, insistă Parker. Vreau să-i zbor creierii.

— Parker, uneori îmi întorci stomacul pe dos, spuse Byrnes.

— Poftim?

— Nimic.

— Atunci, de ce vorbeşti în felul ăsta?

— Las-o baltă, spuse Byrnes. Ai înţeles planul?

— L-am înţeles, răspunse Parker îmbufnat.

— Frankie!

— Am priceput.

— Steve!

— Pete, revedeţi detaliile.

— În regulă; pe scurt, ăsta-i planul. Eu o să-i spun lui Miranda că intrăm după el. O grămadă de poliţişti vor năvăli pe uşa imobilului când se va declanşa focul. Miranda, sper eu, o să creadă că avem de gând să forţăm uşa apartamentului dinspre hol. Dar unul dintre noi se rupe de grup şi se lipeşte de peretele clădirii.

— Eu o să fiu acela, spuse Parker.

— Oricine-ar fi, o să tragă scara de la ieşirea de incendiu şi o să urce până la etajul întâi. S-ar putea să-l împuşte pe Miranda de la fereastră. Altfel va fi obligat să intre în apartament şi să tranşeze

treaba acolo. E cam periculos, dar prefer să risc un singur om decât zece.

— Să pornim, spuse Parker.

— O clipă. Am nevoie de-un voluntar pentru scara de incendiu.

— Ai deja voluntarul, locotenente, insistă Parker.

— Ai doi, spuse Hernandez.

— Frankie, tu nu te băga! Asta-i treaba mea.

— De ce-ar fi a ta?

— Pentru c-aşa vreau eu.

— Eu hotărăsc cine merge…, dădu Byrnes să spună.

— Ar fi o neghiobie să trimiţi acolo un tip care-i…

Parker îşi puse frâu la gură.

— Care-i ce? întrebă Hernandez.

— Hai, spune! Care are o miză personală în treaba asta, da?

— Personală? Ce dracu' tot vorbeşti acolo?

— Ai crescut alături de Miranda!

— Ce importanţă are asta? Vrem să-l scoatem din apartament sau nu?

— Îl vrem *mort*, spuse Parker. E un gunoi. Trebuia ucis de mult. E cea mai mare împuţiciune din cartierul ăsta.

— Ce mama dracului ştii tu despre împuţiciunea de aici, Parker? Ai vă…?

— Da, am văzut destule. Sunt în secţia asta de…

— Ai crescut cu putoarea în nas, zi şi noapte? Ai trăit în ea când te-ai născut?

— Tu te-ai găsit să-mi vorbeşti despre cartier? Îl cunosc aşa cum nici nu-ţi închipui. N-ai ce să-mi spui despre…

— Nu, nimic! Pentru tine, circumscripţia asta înseamnă câte-o mare infracţiune, câte-o crimă oribilă care se comite din oră-n oră. Şi ţi-e teamă de locul ăsta! Eşti turbat de spaimă!

— Eu, speriat? Cine dracu'…?

— Ei, află că pentru mine înseamnă *oameni*! Şi oamenii merită să li se dea o şansă! Şi ei îl vor pe nenorocitul ăla la fel de mult ca şi tine!

— Vor ca el să ţină-n şah tot nenorocitul ăsta de oraş! strigă Parker. Ştii asta! Ştii că-i adevărat!

— Vor doar ca un portorican să mai câştige din când în când.

— În regulă, dacă mă duc eu la scară, un portorican va învinge.

— Dacă mă duc eu…

— Dacă te duci tu, te dezvinovăţeşti. Crezi că dacă o să-l ucizi o să-ţi slujească la ceva, Parker? Îţi închipui că ăsta-i răspunsul?

— Nu pricep ce vorbeşti tu acolo.

— Dacă mergi tu, n-o să realizezi nimic. Nici pentru tine, nici pentru oraş. O să-l faci un erou pe Miranda. Ţi-o spun de pe acum. Ucide-l tu şi cartierul ăsta o să aibă un martir. Copiii or să se joace de-

a *Miranda şi Copoii* şase săptămâni la rând…

— Ia mai dă-i naibii pe copii. Crezi că mă interesează ce…?

— Cine-o să le dea o lecţie, Parker? Vrei ca peste zece uni să ai zece ca Miranda?

— Şi-o să le dai *tu* o lecţie? întrebă Parker sarcastic.

— Dacă-l ucid eu, spuse sec Hernandez, cartierul nu se alege decât cu un ticălos mort.

— Frankie, e-al tău, spuse Byrnes.

— Mulţumesc.

— Du-te la maşină, Parker. Transmite-le celor de la capătul celălalt al străzii să deschidă focul. Vreau să atrag focul lui la alte ferestre decât astea.

— Îl trimiţi pe Hernandez?

— Da. Ai vreo reclamaţie?

— Ba bine că nu!

— Du-te cu ea la primar! i-o tăie scurt Byrnes.

Îi întoarse spatele şi se îndreptă către poliţistul care ţinea gigafonul. Parker se uită urât după el, scuipă furios pe trotuar, apoi merse de partea cealaltă a maşinii.

Un reporter din spatele baricadei îl trase de mânecă pe Hernandez.

— Hei, tu eşti şeful? întrebă el.

— Nu.

— Atunci, cine e? Nu putem trimite câţiva oameni ca să facă nişte fotografii?

— Departamentul o să distribuie fotografii, îi spuse Hernandez.

Îl dădu deoparte pe reporter şi se îndreptă spre bufet.

— Uită-te la puştii ăştia, îi spuse lui Luis. Sug violenţa de la acelaşi sân ca şi Miranda. Clătină din cap. Aşteaptă acolo ca să moară, ştii asta, Luis? Ne aşteaptă ca să-l ucidem.

Luis dădu aprobator din cap.

— Şi mai ştii ceva? Cred că *vrea* să moară. Cred că *vrea* să termine cu toate, o dată pentru totdeauna.

Cele două fete care veniră de pe bulevard şi se opriră în capul străzii păreau mai degrabă dornice să înceapă ceva, iar nu să termine. Amândouă erau înalte şi brunete. Una purta o rochie strâmtă, din mătase de culoare roşie strălucitoare. Cealaltă purta o rochie identică, însă galbenă. Incapabile să păstreze vreun secret, rochiile erau astfel croite încât să arate şi să pună în evidenţă. Orice nuanţă a cărnii de sub mătasea lipită de corp, fiecare mişcare subtilă a muşchilor şi oaselor, orice rotunjime, gropiţă, cută, îşi urlau insistent dreptul la existenţă, trezind interesul chiar şi în cel mai nepăsător privitor. Fetele nu ştiau ce-i aceea sfiala îşi mişcau sânii, şoldurile, coapsele şi picioarele cu o fluiditate care ajuta rochiile să-şi ducă la bun sfârşit

misiunea lor de a dezvălui.

De fapt, ele reprezentau atât de fidel prototipul hollywoodian de târfă, încât, la prima vedere, păreau imitaţii. O calitate pe care o posedau absolut toate prostituatele din cuprinsul secţiei 87 era capacitatea lor de a trece drept orice altceva, dar *nu drept* paraşute. În cele mai multe cazuri, târfele din circumscripţie erau cel mai bine îmbrăcate dintre fetele de pe stradă. Mai presus decât alt atribut, grija lor atentă faţă de trupuri era de obicei singurul indiciu al ocupaţiei lor.

Acestea două ori erau noi în meserie, ori îşi anulaseră abonamentul la revista *Vogue*. În orice caz, ele merseră direct către baricadă şi se opriră acolo. Fata în roşu îl atinse pe braţ pe cel mai apropiat poliţist care se întoarse, gata să înceapă a urla, dar care făcu o mutră nedumerită, de parcă vreo stea de cinema s-ar fi rătăcit cine ştie cum în dormitorul lui.

— Scuzaţi-mă, domnule ofiţer, spuse fata cu o voce sfioasă şi pierită, n-am putea să trecem pe-aici? Lucrăm pe partea cealaltă a străzii.

— Unde? întrebă poliţistul.

— *La Gallina*.

— Şi-acolo, cu ce dracu' vă ocupaţi?

Fata în rochie roşie nu-şi găsea cuvintele. Se întoarse către tovarăşa ei. Cealaltă îi zâmbi dulce poliţistului şi spuse:

— Noi suntem… ah… în relaţii cu publicul.

— Regret, fetelor, spuse poliţistul. Eu am primit ordin să nu las pe nimeni să treacă decât dacă-i poliţist sau pompier. Şi văd că nu sunteţi nici una, nici alta, am dreptate? Le zâmbi politicos, gândindu-se ce deştept fusese şi promiţându-şi să repete vorba lui de duh la secţie, în faţa băieţilor, când o să iasă din schimb.

— Aşa e, aprobă cea în rochie roşie.

Se îndepărtară de baricadă.

— Şi-acum ce facem, Marge? întrebă cea în galben.

Marge ridică din umeri.

— Mai omorâm timpul pe-aici. Mulţimea asta pare destul de veselă. Poate ne pică totuşi ceva şi nouă, Marie.

Marie părea neîncrezătoare. Mergând alături, cu mişcări unduioase, rotite şi înnebunitoare, călcând elastic şi ademenitor, făcând pe toată lumea să-şi strâmbe gâtul uitându-se după ele, începură să cântărească potenţialii clienţi dintre cei care urmăreau asediul. Marie făcu un semn din ochi către Marge, iar Marge aruncă o privire în direcţia indicată.

Amândouă se uitau la Frederick Block, grăsanul.

DOISPREZECE

BINEÎNŢELES CĂ UNEORI e tare plăcut să ai o imagine panoramică şi sunet stereofonic. În unele momente e grozav să ai un ecran lat întinzându-se pe toată suprafaţa lumii, pe care să apară diverse lucruri întâmplându-se în orice colţişor, iar ochiul, aidoma unui năvod care mătură fundul oceanului, să le poată cuprinde pe toate.

Nu-i de-ajuns să spui că un eveniment se petrece aici, iar altele dincolo. Strada unui oraş nu este o pânză; strada nu-i o pagină de carte. Ea e ceva tumultuos care freamătă de viaţă şi nu poţi nutri speranţa de a surprinde viaţa într-o frază sau într-o trăsătură de penel. În acea zi de iulie, lucrurile s-au petrecut aproape simultan, separat şi distinct unele de altele, dar, cu toate acestea, aproape în acelaşi timp, astfel încât s-a creat o senzaţie de mişcare continuă, fiecare eveniment suprapunându-se şi contopindu-se cu următorul. Ecranul cel lat se întindea pe lungimea unui cvartal. Viaţa de pe acea stradă se întindea până la înseşi marginile timpului.

Cooch stătea pe treptele scării unui imobil din apropierea bisericii.

China cobora treptele şi ieşea în lumina orbitoare a străzii.

Un bărbat, care vindea îngheţată, intra pe stradă prin capătul celălalt.

Marge şi Marie, cele două prostituate, se apropiau de Frederick Block.

Jeff Talbot se uita la ceasul de perete şi părăsea bufetul.

Doi băieţi purtând geci aurii şi lucioase dădeau colţul străzii.

Poliţiştii secţiei 87 dădeau năvală pe uşa din stânga barului *La Gallina.*

Acestea sunt lucrurile care se întâmplau, fiecare clipă suprapunându-se alteia, timp pierdut şi mereu renăscut din ochiul neobosit al spaţiului. Acestea sunt lucrurile care s-au petrecut…

Cooch stătea pe treptele scării unui imobil din apropierea bisericii. Aştepta acolo de mai bine de zece minute, uitându-se la lumea care se revărsa pe scările bisericii, intrând în lumina năucitoare din stradă. Acum nu mai rămăseseră mulţi oameni înăuntru. Îşi consultă ceasul de la mână şi apoi îi studie pe cei câţiva întârziaţi. Era sigur că Alfredo Gomez nu părăsise apartamentul pentru a merge la slujba din acea dimineaţă. El însă va mai zăbovi câteva minute ca să se convingă.

Simţea pe burtă atingerea grea şi rece a pistoalelor pe care le recuperase de la Chico şi Esteban. Armele îl făceau să se simtă foarte tare şi foarte puternic. În acelaşi timp, considera această misiune independentă de recunoaştere drept o acţiune asiguratorie, care ar fi făcut cinste chiar şi unui general. Va aştepta până ce va ieşi toată

lumea din biserică, iar apoi se va întoarce la Zip cu armele şi cu o situaţie privindu-l pe Alfie. Aceasta era o acţiune care depăşea atribuţiile misiunii încredinţate. Zip va fi încântat.

Şi cu toate că, în loc să-l doboare pe Alfie pe treptele bisericii, îl vor prinde în propria-i casă, ceea ce n-ar fi fost la fel de spectaculos, lui Cooch nu-i păsa prea mult. Important era să-l cureţe pe micul ticălos. Asta conta.

Cooch se gândise la asta toată săptămâna, chiar de când îi venise ideea lui Zip. Erau momente când Cooch nu-şi putea găsi astâmpărul, numai gândindu-se la ce avea să fie. Prin mintea şi trupul lui Cooch se întretăiau două sentimente contradictorii, ori de câte ori medita la ceea ce-şi puseseră în gând. Primul dintre ele era însuşi conceptul de ucidere. Asta îl atrăgea. Trăise de multe ori senzaţia apăsării pe trăgaci şi-l imaginase pe Alfie rostogolindu-se pe treptele bisericii, se întrebase cum era să ştie că ucisese o fiinţă umană.

În sinea lui, era convins că Alfie merita să fie omorât. La urma urmelor, se luase de China.

Asta era a doua idee şi ea părea la fel de atrăgătoare ca şi prima. În cursul săptămânii ce trecuse, Cooch şi-l imaginase de cel puţin o sută de ori pe Alfie dându-se la China. Doar se întreba ce-i făcuse Alfie şi de fiecare dată imaginaţia lui crea noi şi noi scene. Alfie mângâind sânii Chinei, Alfie desfăcând nasturii de la bluza ei. Alfie strecurându-şi amândouă mâinile sub fusta Chinei. Alfie…

Imaginile continuau să-l întărâte. Şi erau imagini umbrite de un sentiment de vinovăţie. Noaptea, stând singur în pat, se gândea la Alfie şi China, apoi se rostogolea până ajungea cu faţa în pernă şi cugeta: *Ticălosul trebuie să moară pentru asta.*

De asta era sigur.

Alfredo Gomez trebuia să moară.

Stând pe treptele imobilului, urmărindu-i pe ultimii câţiva rătăciţi care părăseau biserica, se gândi din nou la Alfie şi China şi-şi muşcă buzele, apoi îşi închipui cum îl va împuşca pe nenorocitul ăla mic.

China cobora treptele şi ieşea în lumina orbitoare a străzii.

Holul imobilului fusese cufundat în întuneric şi acum, în strălucirea neaşteptată de afară, rămase locului clipind, ştiind că mai avea cinci minute până la întâlnirea cu marinarul, nedorind să ajungă acolo prea devreme sau să pară din cale-afară de nerăbdătoare şi totuşi incapabilă să controleze mişcarea înainte a picioarelor care o duceau în jos pe scări. Jeff era numele lui. Jeff, Jeff, Jeff, răsună numele lui mintea ei, iar inima îi bătea mai iute la gândul întâlnirii şi se trezi ţinând mai strâns în mână sacoşa de cumpărături.

Împachetase un pui prăjit în hârtie cerată, pusese nişte ouă să fiarbă, înainte de a pleca la biserică şi apoi, la întoarcere, le

împachetase împreună cu sare şi câteva fructe şi un termos de cafea de la gheaţă şi toate acestea se aflau acum în sacoşă. Se întrebă dacă-i place frip…

— Bună, China.

Clipi şi apoi duse mâna streaşină la ochi, ca să şi-i ferească de soarele nemilos.

— A, bună, Cooch, răspunse ea zâmbind şi dădu să-l ocolească, însă el i se puse în cale.

— Tocmai mă gândeam la tine…

— Da? China aruncă o privire la ceas. Cooch, acum n-am timp să stau de vorbă cu tine. Trebuie să…

— În legătură cu ceea ce vrem să facem astăzi pentru tine.

— Poftim? Nu înţe…

— Alfie? spuse Cooch numai zâmbet.

— Alfie? Nedumerită, făcu o pauză. Alfredo vrei să spui? Alfredo Gomez?

— Îhî, făcu el, dând aprobator din cap.

— Ce-i cu el? Se uită din nou la ceas. Va trebui să se grăbească. Din cauza balamucului provocat de poliţie pe stradă, va trebui s-o taie pe bulevard şi asta nu-i dădea prea mult timp să…

— Avem de gând să-l căptuşim, spuse Cooch. Pentru ce ţi-a făcut.

— Poftim? întrebă ea.

— Alfie, repetă el.

— Da, dar ce… ce spuneai? îl privi cercetător. Era sigură că auzise bine şi totuşi vorbele lui nu păreau să aibă înţeles.

— Pentru ce ţi-a făcut.

— Ce vrei să spui?

— Ştii tu.

— Nu. Nu ştiu.

El făcuse încă un pas, apropiindu-se, iar ea se îndepărtase uşor de el. Blocându-i calea, el se apropie şi mai mult, astfel încât ea se văzu silită să mai facă un pas înapoi, aproape intrând în holul întunecos al imobilului.

— Ştii tu ce ţi-a făcut, China, spuse Cooch.

Ea îl privi. Faţa lui avea un aer foarte ciudat. Era un băieţandru cu o mustăcioară ridicolă şi crezuse că… dar acum el… el… părea transformat.

— Am un pistol, spuse el pe neaşteptate.

— Un…

— Un pistol, China.

— Dar ce… ce…?

Era obligată să se retragă iar din faţa lui, de astă dată în hol. El rămase profilat în cadrul uşii imobilului, iar dincolo de el se vedea lumina dogoritoare a soarelui. Vreme de o clipă, nu-şi dădu seama ce

făcea. Şi apoi văzu sclipirea rece şi mată a metalului.

— E un Luger, spuse Cooch.

— Ce… Ce vrei să faci cu el, Cooch?

— Să-l ucid pe Alfie, răspunse el.

— Ucizi…? De ce? Pentru ce?

— Pentru ce ţi-a făcut.

— Nu mi-a făcut nimic! spuse China.

— Ştii tu ce ţi-a făcut, China. Apropie arma de obrazul ei. Ştii ce ţi-a făcut.

De-acum era de-a dreptul îngrozită. Nu voia să se retragă mai mult în hol, însă el continua să vină tot mai aproape şi nu avea încotro să meargă decât înapoi. Înnebunită, vru să se întoarcă şi să fugă în sus pe scări, până în casă. Şi apoi constată că era prea târziu. El se aşezase între ea şi trepte şi se apropia din nou, astfel încât, retrăgându-se din faţa lui, se împiedică de tomberoanele de gunoi stivuite sub treptele care duceau la etajul întâi.

— Cooch, eu… trebuie să ajung undeva, spuse ea. Nu ştiu despre ce vorbeşti. Alfie nu mi-a făcut nimic. Dacă eşti supărat pe el pentru că-ţi închipui…

— *Uite* ce ţi-a făcut, China, spuse Cooch şi întinse mâna spre ea.

Simţi degetele încleştându-i-se în jurul sânului şi, smucindu-se de lângă el, strigă. Degetele lui rămaseră strânse pe sân. Avu impresia că o să i se sfâşie bluza. Orbită de furie şi ţipând, ridică sacoşa, o învârti în aer şi-l lovi, apoi îşi făcu loc pe lângă el spre lumina de afară, coborî treptele în goană, încă urlând şi intră în mulţime.

Un bărbat care vindea îngheţată intra pe stradă prin capătul celălalt.

— *Pidaguas!* striga el. *Pidaguas!* Veniţi sa cumpăraţi *pidaguas.*

Zip, care stătea pe ladă, se întoarse şi-l urmări cu privirea pe bărbatul care-şi făcea loc prin mulţime, cu căruciorul.

— Hei, nu vrei îngheţată? o întrebă pe Elena.

— Eşti în bani?

— Sigur, răspunse Zip. De care vrei?

— De lămâie, spuse Elena.

— Şi eu tot de lămâie, zise Juana.

— Oho, acum ştie ce-s în stare, spuse Zip şi sări jos de pe ladă. Acum trage de timp, pentru că ştie ce-mi poate pielea. Nu-i nimic. Azi sunt mână spartă. Toată lumea primeşte câte-o îngheţată.

De pe ladă, Papa întrebă:

— Şi eu, Zip?

— Şi tu, Papa! Toată lumea! Toţi primiţi îngheţată! Hei, moşule, vino-ncoace! Nu vrei să câştigi un ban?

Se duse la cărucior şi dădu comanda. Părea din cale-afară de fericit.

Nu le acordă nici o atenţie detectivilor, care se aflau la mai puţin de doi metri de el.

— Unde-ţi sunt oamenii, Andy? întrebă Byrnes.

— Vin acum, domnule.

Byrnes se întoarse către Hernandez, care stătea şi privea fix către etajul întâi al imobilului.

— Frankie, ţi-e frică!

— Te înţeleg. Făcu o pauză. Asta-i cea mai tâmpită misiune pe care-ai avut-o, nu? Ultima de genul ăsta, pe care mi-o amintesc, a fost în 1931, când un tip, Nelson O'Brien, a fost încercuit într-un apartament din North Side. Pe vremea aia eram simplu poliţist. A ţinut în loc o sută cincizeci de poliţişti, timp de două ore. Noi făceam găuri în acoperiş şi aruncam grenade lacrimogene asupra lui, dar ticălosul tot nu voia să se predea. Avea trei răni de glonţ, dar încă stătea în picioare, când am intrat în apartament să-l săltăm. Stătea şi blestema – rămăsese fără cartuşe. Îşi ascunsese ambele pistoale în şosete, sperând să le folosească mai târziu pentru a evada. A fost o adevărată sărbătoare, zău aşa…

Byrnes rămase tăcut şi-l fixă pe Hernandez.

— Nici eu nu m-am simţit prea grozav în ziua aceea, Frankie.

— De ce?

— Tipul din apartament era Nelson O'Brien. Tăcu din nou. Sunt irlandez, pricepi?

— Am înţeles, domnule, spuse Hernandez.

— Dar vreau să-ţi spun ceva, Frankie. Oamenii de teapa lui O'Brien nu mă-mpiedică să particip în fiecare an la parada de Ziua Irlandei. Înţelegi?

— Vă înţeleg.

— Bine. Byrnes ezită. Ai grijă pe scara aia afurisită, spuse el. N-aş vrea să pierd un poliţist bun.

— Am înţeles, domnule.

Byrnes îi întinse mâna.

— Noroc, Frankie.

— Mulţumesc.

Byrnes dădu să plece spre maşină.

— Pete? spuse Hernandez.

Byrnes se întoarse.

— Mulţumesc, zise Hernandez din nou.

Marge şi Marie, cele două prostituate, se apropiau de Frederick Block. Block tocmai îşi scotea batista din buzunarul de la spate al pantalonilor, pregătindu-se să-şi tamponeze faţa cu ea, când cotul lui atinse ceva moale. Se întoarse să vadă ce atinsese. Acel ceva foarte moale era acoperit cu mătase roşie sclipitoare.

— Bună, spuse Marge.
— A, bună, răspunse Block. Un adevărat spectacol, ce zici?
— Dacă-ţi place genul ăsta de muzică, spuse Marie.
— Păi mi se pare tentant, spuse Block. Studie decolteul generos al rochiei pe care-o purta Marie. Drace, fata asta avea nişte…
— Sunt o grămadă de alte lucruri mai tentante decât să te zgâieşti cum o să fie împuşcat un pistolar de doi bani, spuse Marie.
— De exemplu? întrebă Block, începând să fie aproape convins că fata nici măcar nu avea sutien.
— Nu-ţi vine nimic în minte? întrebă Marie.
— Păi… m-aş putea gândi la câte ceva, răspunse Block.
— Orice idee ai avea, reuşim noi s-o punem în aplicare cumva, îl lămuri Marie.
Block se uită mai atent la fată, îşi şterse din nou faţa. Apoi, făcu ochi de expert şi întrebă cu voce şoptită:
— Cât?
— Pentru una dintre noi sau pentru amândouă? se interesă Marie.
— Amândouă? Păi, nu m-am…
— Ia gândeşte-te.
— Asta şi fac.
— Mai repede, spuse Marge.
— Ne place să lucrăm în echipă, spuse Marie.
— Gemenele Vesele ieşite la munca de jos, spuse Marge.
— Ne pricepem la nişte chestii pe care Parisul încă nu le-a aflat, spuse Marie.
— Ştim lucruri care nici n-au fost inventate.
— Cât? întrebă din nou Block.
— Cincizeci pentru toată după amiaza şi-n preţ intră şi brancardierii.
— Ce?
— Brancardierii. Să te ducă acasă după ce terminăm cu tine.
Block chicoti.
— Şi fără ei, cât?
— Două-ş-cinci numai pentru mine. Numele meu e Marie. E aproape pe gratis, crede-mă.
— Să mă mai gândesc, spuse Block.
— Hai, curaj, îl îndemnă Marie.
— Nu puteţi aştepta o clipă?
— Dragostea nu aşteaptă, domnule, spuse Marie.
— Mai ales în iulie.
— Două-ş-cinci e prea mult, spuse Block.
— Atunci douăzeci, frumosule. Două hârtii acolo, hai, ce zici?
— Eşti călare pe situaţie.
— Sau invers, spuse sec Marie. Se întoarse către prietena ei. Eu m-

am aranjat. Acum ce-o să te faci *tu,* Marge, cu dragostea ce dă afară din tine, ia zi?

Jeff Talbot se uita la ceasul de perete şi părăsea bufetul.

Era douăsprezece şi un sfert.

Ea n-avea de gând să vină. Fusese un nătărău să-şi închipuie că avea să se ţină de cuvânt. Porni pe stradă, felicitându-se că îmbrăcase uniforma albă. Doamne, ce arşiţă, de ce nu venise la întâlnire, de ce mama dracilor nu venise la întâlnire? Avea poftă să pocnească pe cineva. Aşa, de-al dracului, îi venea să lovească pe cineva. Nu întâlneai o fată ca asta decât o dată în… Ei, ducă-se naibii. Furios, intră din nou în bufet.

— O-ntind, Louise, spuse el.

— Poftim? făcu Luis.

— N-a apărut. Plec.

— Bun aşa, aprobă Luis dând din cap. E mai bine pentru tine dacă pleci din cartier. Mai sunt atâtea fete pe lume, marinarule.

— Da, sunt sigur de asta, mormăi Jeff.

Ieşi iarăşi din bufet. Mare, mare păcat, se gândi el, pentru că… în fine… fusese cât pe-aci. Aproape, în decurs de… oare cât? Zece, cincisprezece minute? În răstimpul acesta atât de scurt, aproape că găsise, dar trebuia să-şi dea seama. Nimic din ce-i bun nu se obţine lesne. Şi totuşi păruse atât de real, atât de… de frumos, când… când ochii se întâlnesc şi… şi fără atingeri… fără multe vorbe…

La naiba cu toate astea!

Ieşi hotărât şi primii oameni pe care-i văzu fură Frederick Block şi cele două prostituate.

Marge îi făcu semn cu ochiul.

Jeff îşi aranjă bereta şi păşi drept spre acest trio.

— Ia te uită ce avem aici, spuse el.

— Ai chef de o petrecere, marinarule? întrebă Marge.

Ezită doar o fracţiune de secundă, cât ochii îi măturară strada. Apoi spuse:

— Da’ ce mama dracu’, e *exact* ce-mi doream!

Şi o prinse pe Marge de cot şi dădură toţi patru colţul şi intrară pe bulevard.

Doi băieţi purtând geci aurii şi lucioase dădeau colţul străzii.

Rămaseră o clipă cu mâinile în şolduri. Amândoi aveau ochelari de soare, amândoi îşi purtau părul negru pieptănat cu creastă. Cel mai solid dintre ei şi mai mare de fapt – un tânăr de vreo douăzeci de ani şi înalt de peste un metru optzeci – purta la încheietura mâinii drepte o brăţară de argint pe care avea gravat numele. Îl chema Tommy. Celălalt băiat, de nouăsprezece ani şi cam scund, judecând după

standardele moderne, se numea Micuţu' Ucigaş. Numele lui adevărat era Phil. Nu ucisese pe nimeni în viaţa lui, dar numele îl ajuta să lase impresia că era un tip gata să-i taie oricui ficatul doar pentru o îngheţată. Cel înalt făcu un semn din cap către Phil şi porniră amândoi spre lada pe care stăteau Papa şi cele două fete, întinzându-şi gâturile, nu cumva să le scape ceva.

— Hei, flăcău, făcu Tommy.

Papa se întoarse.

— Cu mine vorbeşti?

— Jos de pe ladă, spuse sec Tommy.

— Hî? se miră Papa. Cum?

— Sper c-ai auzit, spuse Phil. Jos de pe ladă. Vrem să ne uităm şi noi.

Papa privi în jos spre Sixto, care stătea lipit de marginea lăzii.

— Sixto, du-te şi cheamă-l… Sixto dădu să plece, dar Phil îi făcu vânt înainte de a apuca să se mişte.

— Stai blând, fiule, spuse el.

— Nu-l zobi, Micuţule, spuse Tommy. Chicoti. Ologeşte-l doar.

— Ia ascultaţi, de ce căutaţi gâlceavă? spuse Elena, privind peste ei, către căruciorul cu îngheţată de la colţul străzii, unde se afla Zip.

— Cine caută gâlceavă? întrebă calm Tommy. Eu şi Micuţu' Ucigaş l-am rugat frumos pe prietenul tău să se dea dracului jos de pe ladă, atâta tot. Asta-i gâlceavă?

— Nici vorbă de-aşa ceva, întări Phil.

În clipa aceea, locotenentul Byrnes făcu un semn cu mâna către acoperişuri şi poliţiştii deschiseră focul. Acest foc era o operaţiune precisă şi metodică, menită să-l ţină pe Miranda departe de ferestrele dinspre stradă. În acelaşi timp, se auzi ecoul mai depărtat al împuşcăturilor din spatele imobilului şi, ridicându-se ca tonalitate peste toate acestea, ca un trianglu într-o orchestră compusă dintr-o sută de instrumentişti, clinchetul geamurilor sparte. Miranda apăru doar o frântură de secundă la fereastră, văzu ce trebuia văzut şi dispăru imediat.

Poliţiştii secţiei 87 dădeau năvală pe uşa din stânga barului *La Gallina.*

Miranda îi văzu în fracţiunea aceea de secundă, după care se făcu mic. Locotenentul Byrnes conducea asaltul, trăgând spre fereastră din alergare. În spatele lui, veneau Steve Carella şi Andy Parker, plus vreo şase poliţişti, toţi cu pistoalele în mâini. Frankie Hernandez încheia grupul. Poliţiştii intrară în imobil, unul după altul. Hernandez lăsă impresia că-i urmează şi deodată, în ultimul moment, coti spre dreapta cadrului uşii şi se lipi strâns de perete.

În acelaşi timp, căpitanul Frick – comandantul poliţiştilor de stradă

din secţia 87 – duse gigafonul la buze şi strigă:

— Venim după tine, Miranda! O să scoatem uşa din ţâţâni.

Din interiorul apartamentului nu se auzi nici un răspuns.

— Intrăm, Miranda! În clipa asta urcăm scările! urlă Frick cu speranţa că Miranda o să înghită minciuna asta.

În hol, Byrnes, Carella şi Parker se ghemuiră pe scări. De afară se auzeau împuşcături, strigătele poliţiştilor, urlete din mulţime, zdrăngănind de geamuri sparte şi de lemn sfârtecat, ţiuitul ascuţit al gloanţelor care-şi căutau ţinta şi, negăsind-o, ricoşau.

Afară, Frankie Hernandez se furişă hoţeşte pe lângă vitrina barului *La Gallina*, strecurându-se către scara de incendiu.

Mulţimea încremeni brusc.

Acum, singurele zgomote din stradă rămăseseră pocnetele revolverelor de pe acoperişuri, care ţinteau spre ferestrele dinspre stradă ale apartamentului în care se afla Miranda.

Veni grăbită şi dădu colţul.

Avea lacrimi pe faţă şi bluza îi ieşise de sub fustă şi i se părea că încă mai simte strânsoarea degetelor lui Cooch. Era douăsprezece şi douăzeci şi, deşi ştia că-i inutil, spera ca Jeff s-o aştepte, spera ca el să fie încredinţat şi să priceapă că… să priceapă ce? *Cu c*hipul brăzdat de lacrimi, dădu buzna în bufet.

Nu era acolo.

Se uită la scaunele goale şi apoi se întoarse către Luis şi spuse:

— Luis, a fost pe aici un marinar…

Luis dădu afirmativ din cap, fără să mai asculte şi restul.

— A plecat.

— Eu… eu n-am putut să plec şi după aceea… mulţimea de pe stradă…

— A plecat, repetă Luis.

Îi întoarse spatele imediat şi ieşi în stradă. Auzi împuşcăturile ca nişte tunete neaşteptate într-o zi atât de însorită. „China, hei, China!” Dorea să plouă cu adevărat, îşi dorea ca cerul să crape şi – „China, hei, nu m-auzi?” – ploaia să cadă puhoi, să spele străzile, să care tot…

— Hei, *China!*

Ridică brusc ochii din pământ.

— Ce? A, oh, bună.

Zip, stând lângă căruciorul cu îngheţată, rânjea la ea.

— Hei, China, ce mai faci?

— Bine, răspunse ea. Bine, mulţumesc.

— Vrei îngheţată?

— Nu. Nu, mulţumesc, Zip.

El o privi cu luare aminte.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.
— Am impresia c-ai plâns. Te-a supărat cineva?
Ea clătină din cap.
— Nu, nu.
— Dacă te supără cineva, să-mi zici imediat, spuse el. O să-i pun eu la punct, aşa cum o să fac şi cu Alfie.
— Să-l laşi pe Alfie în pace! spuse ea tăios şi pe neaşteptate fulgerându-l cu privirea.
— Ce?
— De ce vrei să-i faci rău? N-ai nici un drept să te-atingi de el!
— La dracu', nu mi-e frică *de el!* spuse Zip.
— Dar n-a zis nimeni că ţi-e frică.
— Asta e, are s-o încaseze.
— Ştii că n-a făcut nimic, Zip. *Ştii* asta.
— Ba a făcut destule! îl sparg. Am de gând să…
Brusc, ea începu să plângă în hohote.
— De ce *vorbeşti* aşa? strigă. De ce trebuie să pari atât de dur? Nu eşti niciodată tu însuţi? Nu poţi fi *tu însuţi!*
Surprins de neaşteptata ei izbucnire de furie, Zip rămase cu ochii căscaţi, neputând să scoată o vorbă.
— Ce vrei să dovedeşti? întrebă ea printre lacrimile care-i curgeau pe obraz. Ce încerci să faci? Să faci viaţa de aici mai grea decât e? Ce-i cu tine? Ce naiba e *cu tine*?
El o privi cu ochii mari şi uimiţi. Întinse mâna s-o liniştească, neştiind că lacrimile acelea se acumulaseră, gata să izbucnească, din clipa în care Cooch o atacase, se acumulaseră în goana ei nebună de acasă până la bufet, se acumulaseră în speranţa ei deznădăjduită că marinarul va mai rămâne acolo şi fuseseră ţinute în frâu, doar prin pură voinţă şi acum se revărsau; el nu ştia toate aceste lucruri; ştia doar că ea plângea. Şi în faţa unei asemenea vulnerabilităţi feminine, în faţa unei suferinţe cum nu mai văzuse sau nu mai cunoscuse, incapabil să o atingă în acea clipă, incapabil să stabilească un contact care i se părea prea intim, prea revelator în acel moment, Zip îşi trase mâna înapoi.
— Hei… hei, ascultă, spuse el, nu plânge. De ce plângi?
— Promite-mi că n-o să-i faci nimic lui Alfie, spuse ea, promite-mi!
— Ascultă… hei, nu trebuie să plângi!
— Promite-mi!
— China… toată lumea ştie ce-am zis c-o să fac. Aşa cum le-am spus… Ezită. Le-am spus că eşti prietena mea.
— Nu trebuia să spui aşa ceva.
— Ştiu, dar vreau să spun, ştiu şi eu că nu eşti prietena mea. Ascultă, nu te mai poţi opri din plâns? Vrei batista mea?
— Nu, spuse China printre suspine. Nu mai plâng.

— Uite, ia-o, spuse el dându-i batista. Nici n-am folosit-o încă.

Ea luă batista şi-şi suflă nasul.

— Vrei nişte îngheţată? întrebă Zip spăşit.

— Nu. Zip, n-o să-i faci nimic rău, da? Crede-mă că nu mi-a făcut nimic. E băiat bun.

Zip nu-i răspunse.

— Ai greşi foarte tare, dacă i-ai face vreun rău.

— Nu eşti supărată pe mine, aşa-i? Apoi cu o voce scăzută: pentru c-am zis că eşti prietena mea?

— Nu, nu-s supărată.

— N-o să mai zic aşa, spuse el cu blândeţe. Făcu un gest din umeri. Nici măcar nu ştiu de ce-am zis-o. Rămase o clipă pe gânduri. Poate pentru că eşti atât de drăguţă, înţelegi?

— Mulţumesc, răspunse ea, apoi zâmbi fără vlagă. Îi înapoie batista. Ţi-am udat-o toată.

— Ei, nu-i nimic. Ridică din umeri. Acum te simţi mai bine?

— Parcă.

— Zău, China, nu trebuia să plângi. E păcat să plângi dacă nu s-a întâmplat nimic grav, pricepi? Doar n-ai pierdut ceva sau pe cineva.

— Am *pierdut* pe cineva, Zip. Ochii îi deveniră visători o clipă, apoi scutură din cap. Ai promis? În legătură cu Alfredo?

— Păi, nu tocmai.

— N-aş vrea să dai de bucluc, spuse ea.

Se holbă la ea de parcă i-ar fi vorbit în altă limbă. Se încruntă. O fixă cu privirea. Ideea asta i se părea cu totul nouă. Şi nu-i înţelegea îngrijorarea. Nu pentru că ţinea la el; ştia nenumărate alte fete care se dădeau în vânt după el, dar China nu era una dintre ele. Atunci de ce? Ce-i păsa ei dacă el făcea într-un fel sau altul?

Şi totuşi, îşi dădea seama că nu-l minţea. Acum, când era lângă ea, înţelegea că era îngrijorată la fel de mult de soarta lui ca şi de a lui Alfie.

— Trebuie să mă mai gândesc, spuse el.

— Da, gândeşte-te. Te rog.

Îl atinse uşor pe mână şi porni spre colţul străzii.

O urmări încruntat cum se îndepărtează.

— *Pidaguas,* spuse bărbatul cu căruciorul.

Zip dădu din cap. Bărbatul îi puse cinci cupe cu îngheţată într-o tavă din carton. Zip plăti, apoi apucă tava cu ambele mâini. Curând, fruntea i se descreţi şi faţa i se destinse într-un zâmbet larg, când porni spre lada de lemn.

Frankie Hernandez ajunsese la scara suspendată a ieşirii de incendiu.

Fiţi atenţi cum trageţi, se gândi el. *Dacă ţintiţi mai jos, o să mă loviţi şi*

pe mine. Şi asta ar însemna sfârşitul scamatoriei.

Având pistolul în toc, Hernandez îşi făcu vânt, sări să apuce capătul scării, rată şi ateriză fără zgomot pe trotuar. Se lipi imediat de perete şi privi în sus. Rafalele de pe acoperişuri reuşeau să-l ţină pe Miranda departe de ferestre. Se îndepărtă de perete, sări din nou şi reuşi să se apuce cu o mână, o întinse şi pe cealaltă şi după aceea începu să urce în mâini. Pe măsură ce urca, scara începu să coboare centimetru cu centimetru, scârţâitul balamalelor ruginite fiind acoperit de bubuiturile pistoalelor. Îşi scoase şi el revolverul de 38 mm. Îl apucă bine într-o mână şi începu să urce ultimele trepte către platforma ieşirii de incendiu.

Oamenii din stradă îl urmăriră în tăcere.

Ploaia de gloanţe muşca din faţada imobilului.

Având în minte vorbele Chinei, Zip încă zâmbea când ajunse lângă lada de lemn. Într-un fel, se simţea ciudat de uşurat de parcă... de parcă o mare greutate i-ar fi fost luată de pe suflet. Şi atunci, auzi o voce:

— Ia te uită ce frumos! Unul din drăguţii Fioroşi ne-a cumpărat îngheţată!

Surprins, ridică ochii. Recunoscu instantaneu geaca aurie, cuvintele „Gardienii Regali" îi trecură ca un fulger prin minte şi-şi spuse să nu se teamă, dar simţi cum frica i se cuibăreşte în stomac.

— B-ună, Tommy, spuse el.

— Bună, Zip, răspunse Tommy. Ai venit la ţanc. Dă-ţi flăcău' jos de pe ladă.

— Dau jos... dar... Se opri şi-şi muşcă buzele. Dintr-o dată, tava de carton din mâini i se păru neînchipuit de grea. Da'... da-i lada mea, îngăimă *el.* Am cărat-o tocmai de la...

— E-a celor care-o folosesc, conchise Tommy. Şi noi vrem s-o folosim.

— Ei na, ascultă, Tommy, spuse Zip, de ce cauţi scandal, ai? N-am putea să...

Tommy ridică brusc braţul şi-i trase lui Papa un pumn în picior, dezechilibrându-l şi azvârlindu-l în stradă. Cu mâinile împovărate de îngheţată, cu mintea încă vâjâind de ideile noi pe care le stârniseră vorbele Chinei, Zip rămase locului, neajutorat, întrebându-se ce să facă, gândindu-se de ce...

— Marş de-aici, spuse Phil.

— Hai, măi Phil, n-am putea...?

— Micuţu' Ucigaş, îl corectă Phil.

— Sigur, n-am putea...?

— *Marş*! spuse Phil neînduplecat.

Îl împinse brusc pe Zip. Pregătit pentru această stratagemă, Tommy

întinse piciorul. Zip se împiedică, se dezechilibră, alunecând în spate şi cupele cu îngheţată îi săriră din mâini şi se împrăştiară pe toată strada. Sări aproape instantaneu şi duse mâna la buzunar. Acum nu se gândea decât la salvare. Uitase brusc tot ce-i spusese China. Nu ştia decât că fusese ameninţat de doi Gardieni Regali, că era depăşit ca număr şi deci vulnerabil.

În clipa când strânse între degete cuţitul cu buton, singurul lui gând era: *Trebuie să scap din situaţia asta.*

— Nu scoate şişul, Zip, spuse Tommy cu blândeţe.

Zip îl privi scurt pe Tommy, văzu că ţinea deja mâna în buzunar.

Îşi mută privirea către Phil, care era gata să-l atace din lateral.

Rămase în faţa lor nehotărât. Elena, încă pe ladă, începu să râdă nervos. Tommy rânji, apoi porni şi el să râdă, iar după aceea i se alătură şi Phil, iar râsul lor era triumfător şi auzindu-l, Zip începu să tremure. Voia să lupte cu ei, voia să-i distrugă, voia să scoată lama şi să o înfigă în ei, să le arate cine era el, să le arate de cine râd. Dar frica i se strecură în pântece ca un vierme şi-şi simţi degetele slăbind strânsoarea în jurul plăselelor. Cu o furie neputincioasă, cu ochii plini de lacrimi, pe care nu voia să i le vadă nimeni, se răsuci brusc pe călcâie şi lovi cu piciorul una dintre cupele de îngheţată de pe jos.

Şi atunci, îl văzu pe Hernandez pe scara de incendiu.

Strâns lipit de peretele imobilului, strecurându-se tăcut prin dreptul primei ferestre sparte, trecând de a doua, cu pistolul în mână, Hernandez ezită o clipă şi apoi se lăsă pe vine în dreptul celei de-a treia.

Ridică revolverul.

În aceeaşi clipă, Zip înţelese ce se întâmpla.

Fierbând de ruşine şi de indignare, vrând să explodeze, să le arate acestor ticăloşi împuţiţi că nu-şi puteau bate joc de el, vrând să strige, să sfârtece, să spintece, să scape de senzaţia de umilinţă care creştea în el, vrând să arate că el era Zip, Zip, Zip, privi către ferestrele de la primul etaj şi brusc, fără să ştie de ce, duse mâinile pâlnie la gură.

— *Pepe*! răcni el din răsputeri. *Scara de incendiu*!

TREISPREZECE

CÂND auzi răcnetul acela, Hernandez crezu că-l înşală urechile.

În prima clipă, simţi îndemnul de a se întoarce pentru a se uita în stradă. Şi apoi înţelese că Miranda, aflat în apartament, se răsucise imediat ce auzise strigătul. Şi atunci, recunoscu privirea din ochii lui Miranda şi îşi încordă degetul pe trăgaciul revolverului, iar după aceea, auzi exploziile din interiorul apartamentului, se învârti înapoi şi căzu. Stătuse ghemuit în faţa ferestrei, aşa că nu lunecă decât vreun metru până atinse scara de incendiu, dar avu impresia că plutise o veşnicie prin spaţiu şi i se păru că lovise treptele cu forţa unui meteorit care se prăbuşeşte la pământ.

Avea două gloanţe în piept.

Până în clipa aceea nu mai fusese împuşcat, nici măcar atunci când participase la debarcarea de la Iwo Jima ca puşcaş marin şi nici când intrase în poliţie. Văzuse oameni răniţi, o *mulţime* de oameni răniţi, când fusese în armată dar, într-un anume fel, separase rana de evenimentul care o provocase. Crescuse în bucuria unor jocuri copilăreşti precum Hoţii şi Vardiştii, Cowboy şi Indieni, *bang!* Te-am prins! *Bang!* Te-am omorât şi ideea de a fi împuşcat avusese întotdeauna o aură fascinantă. Chiar atunci când văzu se rănile căscate, senzaţia de vrajă persistase.

Acum ştia că impresia era falsă şi se întrebă ce escroc îl făcuse să creadă orbeşte asemenea baliverne. La început, când gloanţele îl izbiseră în piept, nu simţise nimic altceva decât o lovitură. Mai primise pumni grei, pumni mari şi puternici care-l lăsaseră fără suflare şi ştia ce înseamnă să fie lovit. Odată, cuprins de delir, administratorul unui imobil îl trăsnise cu un ciocan şi, primind lovitura în umăr, simţise durerea bruscă şi ascuţită a cărnii strivite de metal. Dar nu fusese niciodată împuşcat şi acum înţelese că atunci când un om era împuşcat, el nu ducea mâinile la piept cu o eleganţă delicată ca să facă „Uuf!” şi apoi să cadă cu o piruetă graţioasă ca într-o scenă de film. Pricepu că forţa unui glonţ era la fel ca aceea a unei locomotive cu aburi şi-şi dădu seama că lovitura de glonţ putea doborî un om la pământ. Atât şi nimic mai mult. Probabil că *nu toţi* erau aruncaţi la pământ când erau împuşcaţi, însă gloanţele care-l loviră pe Hernandez îl făcuseră să se răsucească din poziţia ghemuită şi apoi îl aruncară pe scara de incendiu, strivindu-l de ea.

La început simţise doar izbitura, iar apoi avu senzaţia stranie că pluteşte prin spaţiu, lipsit de voinţă, incapabil să se controleze, căzând pur şi simplu, cazând şi apoi ciocnindu-se de metal, neputând să întindă braţele în faţă pentru a amortiza şocul. Iar după aceea luă foc. Focul îl învălui. Se aprinse, mai întâi, în cele două găuri căscate în

spinare, prin locurile de ieşire a gloanţelor, se propagă, apoi, drept prin trupul lui, ca nişte tunele arzătoare, până la găurile mai mici de intrare şi după aceea explodă cuprinzându-i tot pieptul, apoi gâtlejul şi faţa, un foc cu vâlvătăi. Îi veni greu să respire, trase aer printre buzele întredeschise şi înţelese, ca prin vis, că unul dintre gloanţe trebuie să-i fi perforat un plămân şi imediat sângele îi gâlgâi pe gură, iar el crezu că-i salivă, până când văzu pata de un roşu strălucitor de pe manşeta cămăşii şi atunci intră în panică. Respirând gâfâit, cu trupul o flacără, săgetat de durere, simţi cum groaza îi cotropea tot corpul şi se cuibăreşte îndărătul ochilor, aidoma unor degete care apăsau spre exterior. Sângele îi răbufni din nou pe gură. Ameţit, se întrebă dacă avea să moară. Degetele continuau să apese asupra ochilor, răspândind o beznă care cobora şi se ridica în valuri. De jos, din stradă, auzi strigăte.

Se întrebă dacă puseseră mâna pe cel care scosese răcnetul acela.

Îi veni să verse.

Percepu greaţa urcându-i din adâncul stomacului, simţi gustul vomei în gâtlej, apoi scara de incendiu începu să se învârtă cu o viteză ameţitoare; cerul se rotea, întreaga lume se răsucea, sângele îl înecă şi-şi pierdu cunoştinţa.

Băieţii dispăruseră ca nişte hoţi de cai în deşert.

Zip o luase la goană exact în momentul în care dăduse răcnetul de avertisment către Miranda, îşi croise drum prin mulţime şi ţâşnise după colţ. Imediat ce-şi dăduseră seama ce se întâmplase, Papa şi Sixto porniră după el. Dispărură toţi trei înainte ca Byrnes, Carella şi Parker să iasă val-vârtej pe uşa imobilului.

Byrnes întoarse imediat capul către scara de incendiu.

— Frankie! ţipă el. Frankie!

Nu primi nici un răspuns.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Parker chinuindu-se să-şi tragă sufletul. E mort?

— Nu ştiu. Zace acolo. Trebuie să-l coborâm. Deodată îşi aţinti privirea la asfaltul de sub scara de incendiu. Ce dracu’ e? Doamne! Iisuse Cristoase!

— Ce mai e? întrebă Carella.

— Sânge! exclamă Byrnes cu o voce în care creştea încet groaza. Curge *sânge*!

Rămaseră cu ochii pironiţi la picăturile care cădeau una după alta, pe trotuar. Cădeau neabătut, una după alta, formând o băltoacă din ce în ce mai mare pe asfalt.

— Trebuie să-l aducem jos de-acolo.

— Un puşti a strigat, avertizându-l pe Miranda, spuse unul dintre poliţiştii în uniformă.

— De câte-s în stare ăştia…, spuse Byrnes, clătinând din cap.

— Uneori mă gândesc că puştii din circumscripţia asta sunt mai periculoşi decât toţi hoţii la un loc.

— Nu-s ei de vină, spuse Parker, urmărind fascinat cum picura sângele. Părinţii. Vin încoace fără ca măcar să ştie limba. La ce dracu' te poţi aştepta din partea lor?

— Taică-meu vorbea engleză de ziceai că mestecă pietre, spuse Byrnes. Ce legătură are asta cu…?

— Domnule locotenent, ce-aţi spus? întrebă un reporter de dincolo de barieră. Despre copii…

— Nimic pentru a fi publicat.

— Credeţi că puştii de astăzi vor ajunge să semene cu Pepe Miranda?

— Nu. Nu cred asta.

— Dar la ce vă gândiţi, domnule locotenent?

— Mă gândesc că pe scara aceea de incendiu am un om care pierde sânge, un om care ar putea să moară. Cred că vreau să-l iau de acolo cât mai are o şansă de a fi salvat şi mă mai gândesc c-ar fi bine să-i dai pace, altfel interzic accesul tuturor reporterilor în zonă.

— Nu vă înfuriaţi, spuse reporterul, trebuie să mă agăţ şi eu de *ceva* ca să pot scrie articolul.

— De ceva? Ce dracu' vrei? Ce-i aici, circul Barnum şi Bailey? Agaţă-te de Miranda, agaţă-te de Frankie Hernandez care, după cum arată acolo sus, s-ar putea să fi murit!

— Viaţa nu face doi bani, domnule locotenent, spuse reporterul.

— Zău? Atunci, agaţă-ţi articolul de cur! Şi lasă-mă-n pace!

Înfuriat, Byrnes porni cu paşi mari spre maşina de poliţie.

— Maamă, făcu reporterul ridicând din sprâncene. Ce iute se-aprinde, nu?

— Lucrează în circumscripţia asta de multă vreme, îl lamuri Parker. Şi nu-i tocmai paradisul pe pământ.

— Vreau numai să-mi fac o impresie despre Miranda, atâta tot, spuse reporterul. Ce dracu', orice slujbă are şi necazurile ei.

— Vrei să-ţi faci o idee despre Miranda? întrebă Parker. Ei, atunci priveşte-n jur. Miranda nu-i decât produsul finit. Nu-i nevoie să te afli în acelaşi apartament cu el ca să vezi cum e omul. Priveşte-n jur, amice. Îl vei vedea pe Miranda în diverse faze de dezvoltare. Parker dădu din cap ca un înţelept. Hai, aruncă o privire, mai adăugă el şi-l urmă pe Byrnes.

Tommy şi Micuţu' Ucigaş îl văzură pe Cooch imediat ce acesta dădu colţul.

— Hei, Tommy, spuse Phil. Uite-l pe unul dintre ei.

— Dintre care?

— Fioroşii Latino. Tăticu', dacă văd caraliii geaca aia…
— Cheamă-l încoace, spuse Tommy.
— Pentru ce?
— Să-i vindem pontul. Vrei să pună ăştia mâna pe el?
— Ce ne pasă dacă-l căpăcesc sau nu? E-un rahat.
— Rahat sau nu, de ce să le dăm o satisfacţie copoilor? Cheamă-l încoa'…
Phil făcu un gest din umeri.
— Hei! Hei, puştiule! Tu, de colo!
Cooch, care cerceta prin mulţime, doar-doar o da de băieţi şi Zip, ezită, apoi rămase pironit locului când recunoscu dintr-o privire gecile aurii.
— Fă-te-ncoa', spuse Phil.
Cooch se apropie precaut de ladă.
— Cu mine vorbeşti?
— Da. Hei, cum ziceai că te cheamă?
— Pe mine?
— Păi, pe cine altul? Ţi-am uitat numele. Cum ziceai că te cheamă?
— Cooch.
— Aşa, Cooch. În regulă. Phil dădu aprobator din cap. Cooch, ăsta-i Tommy Ortiz, consilier în probleme de luptă ale Gardienilor Regali. Cred că vrea să-ţi vândă un pont.
— Ce pont? întrebă Cooch bănuitor.
— Pe patru iulie la Hialeah{13}…, începu Phil şi pufni în râs.
— Nu te mai prosti, îl avertiză Tommy. Vrei pontul ăsta, Cooch?
— Cine se prosteşte? spuse Phil. Maeştrii Currrselor.
— Termină!
— Ziceam şi eu că…
— *Terrrmină odată!*
Phil îşi ţinu gura. Băgă mâinile în buzunare şi-l fulgeră pe Tommy cu privirea.
— Vrei să-ţi servesc pontul, Cooch? întrebă din nou Tommy.
— Depinde de care e…
— Un pont ca lumea. Îţi fac un serviciu. Făcu o pauză. Scapă de geaca aia purpurie!
Vreme de o clipă, Cooch rămase mut. Apoi spuse:
— Cine zice asta?
— Te sfătuiesc de bine. Aruncă geaca!
— De ce? strecură Cooch printre dinţi. Ca să te lauzi c-ai dat gata pe unul din Fioroşii Latino?
— Ce-ai zis, mă?
— M-ai auzit foarte bine.
— Ascultă, tăticu', nu te da mai mare decât eşti, spuse Tommy. Am lucruri mai bune de făcut decât să…

— Dă-l în mă-sa, spuse Phil. Lasă-l să afle şi singur.

— De la mine n-o să te alegi c-un trofeu, amice, spuse Cooch.

— Ascultă, începu Tommy, încercând să-i explice cu răbdare, dacă mai porţi geaca aia…

— N-o dau jos! N-o să-mi spună nici un Gardian ce să port.

— Vezi? spuse Phil. Ce ţi-am zis eu? Lasă-l pe prost să dea de dracu'!

— Nu, stai puţin, Phil, spuse Tommy. În ochi şi în voce îi apăru un aer inflexibil şi rece. Îl măsură pe Cooch din mp până în picioare, apoi îl avertiză: băiete, vezi ce scoţi pe gură, ai priceput?

— Nu tre' să văd nimic, îl contră Cooch. Nu ştia dacă era cazul să se teamă. De fapt, nici nu-i era teamă. Imposibil, cu patru pistoale vârâte sub betelia pantalonilor. Dar în acelaşi timp, ştia că ceva îl îmboldea să-i pună la încercare pe cei doi membri ai celei mai puternice bande din cartier. Socotea că, într-un fel, forţa care-l îndemna să se poarte astfel era teama. Şi totuşi nu simţea teama asta.

Tommy coborî de pe ladă.

— Ai o gură *tare* slobodă, amice, spuse el. Ar trebui să fii atent ce scoţi pe ea.

— Mai bine te-ai îngriji de-a ta, îi răspunse Cooch.

— Chiar că ţi-o cauţi cu lumânarea, băiete. Nu te laşi până nu-ţi rupem cocoaşa, aşa-i?

— Aţi terminat cu vorbele mari? întrebă Cooch. Mă cam grăbesc…

Tommy îi tăie calea.

— Şezi blând, băiete.

— Tommy, îl avertiză Phil, sunt un milion de caralii pe-aici…

— Gura! şuieră Tommy printre dinţi, uitând o clipă de Cooch.

— Eu îţi ofer şansa de a da geaca aia jos de pe tine şi ţi-o zic cu binişorul, nu bagi de seamă, Cooch? Ţi-am cerut asta pentru binele tău. Bun. Şi-acum o s-o scoţi pentru că *îţi spun eu.* Ce părere ai?

— Da' tu, ce părere ai? îl înfruntă Cooch.

— O dai jos, ori ţi-o tai cu mâna mea!

— A, sigur. Încearcă numai.

— Aşa-mi placi, băiete, spuse Tommy, făcând un pas înainte şi băgând mâna în buzunar. Eşti tipul de jigodie vitează care pe mine mă…

— Stai locului! şopti Cooch. Rămâi unde eşti, amice. Am patru fiare sub geacă şi jur pe ce vreţi voi că-s hotărât să le folosesc!

Măsurându-l din ochi pe Cooch, Tommy se opri brusc şi se întrebă dacă nu cumva era vorba de o farsă. Se părea că nu era. Cu buzele strânse, arătând hotărâre, Cooch îl privea fără să clintească.

— Hai, încearcă, eroule, spuse el sigur de sine.

— Lasă-l în pace, Tommy, spuse Phil îngrijorat, arătând din ochi spre poliţiştii care viermuiau pe stradă.

Tommy îl mai studie pe Cooch vreme de o clipă şi apoi făcu un pas înapoi.

— Phil, avem în faţă un adevărat bărbat, spuse el. Te simţi mare cu fiarele alea, nu, Cooch? Bine, îţi mai dau un sfat. Unul prietenesc. De azi încolo să nu mai ieşi pe stradă fără fier la tine, m-auzi? Fiindcă o să ai nevoie de el, amice. Chiar c-o să-ţi trebuiască.

— Mulţumesc de sfat, laşule, spuse Cooch rânjind, apoi se întoarse pe călcâie şi fugi, dispărând după colţ.

— Cooch, da? spuse Tommy spumegând de furie. Dădu din cap. Bine, domnu' Cooch. O s-avem noi grijă de tine, Cooch.

— Un descreierat, spuse Phil, scuturând din cap. Noi vrem să-l ajutăm, iar el sare pe noi. Clătină din cap din nou. Nu merită să te porţi omeneşte cu cineva. Privi către fetele de pe ladă. Ei, frumoaselor, aveţi de gând să staţi toată ziua pe lada aia?

— Păi, ce altceva să facem? întrebă Elena.

— Haideţi la mine, spuse Phil. Ai mei sunt plecaţi. Dăm covorul din salon la o parte şi facem un dans, ce ziceţi de asta?

— Nu-ş'ce să zic, spuse Elena. Tu, Juana?

— Nu ştiu. Tu ce părere ai?

— E prea cald ca să dansăm, spuse Elena.

— Bine, atunci hai să luăm nişte bere, propuse Phil. Ce dracu', n-are nici un rost să mai pierdem timpul pe aici. Ce, nu ştii cum o să se termine?

— Nu. Cum o să se termine?

— Până la urmă or să-l împuşte pe Pepe, spuse Phil direct. Păi, ce vă-nchipuiţi? C-o să scape?

— S-ar putea, spuse Elena.

— Imposibil.

— De ce-i aşa de imposibil?

— Pentru că trebuie să existe o morală, spuse Phil. Tipul cel Rău nu câştigă niciodată. Cu crima n-ajungi departe. Altfel, Biroul Breen n-ar lăsa-o să treacă. Izbucni în râs. Hei, Tommy, ai priceput mişcarea? Biroul Breen…

— Da, m-am prins, răspunse Tommy. Ticălosul! Şi eu care voiam să-l ajut, îţi dai seama?

— Haideţi, fetelor, spuse Phil, s-o-ntindem de-aici.

— Juana? întrebă Elena.

— De acord, spuse Juana.

— Grozav! exclamă Phil şi le ajută să coboare de pe ladă. Vă pierdeţi timpul degeaba aici, credeţi-mă. Pepe o să fie omorât, asta o să se întâmple până la urmă.

Dacă poliţiştii ar fi fost la fel de convinşi de rezultat ca şi Phil, probabil că nu s-ar mai fi deranjat să care după ei grenade

lacrimogene, acum când se aflau călare pe situaţie. Pentru că, indiferent ce părere ar fi avut Phil despre finalul inevitabil din filmele hollywoodiene despre bande criminale, Pepe Miranda *scăpase* dintr-un apartament cu o zi în urmă şi acum împuşcase un poliţist şi un detectiv şi exista posibilitatea ca el să mai împuşte câţiva detectivi – sau chiar vreunul sau doi poliţişti de rând – înainte ca festivităţile să se termine. Şi dacă se lua în calcul această eventualitate, mai exista şansa ca el să încerce şi să reuşească să scape şi astăzi din apartament, lăsându-i cu buza umflată pe poliţişti, pe cei de la Biroul Breen, pe fraţii Warner şi chiar pe Anthony Boucher.

În orice caz, de data asta poliţiştii nu voiau să mai aibă nici o surpriză neplăcută. Unul dintre poliţişti fusese dus deja de acolo cu ambulanţa, iar unul dintre detectivi zăcea pe scara de incendiu şi sângele i se scurgea, picătura cu picătură, pe trotuar, iar pentru o singură zi, pierderile păreau a fi suficiente.

Aşa că se aliniară pe partea cealaltă a străzii, ca hesienii{14} de pe câmpul de luptă din Massachusetts în 1777, îşi duseră la umăr lansatoarele de proiectile lacrimogene şi aşteptară ordinul care va dezlănţui o nouă rafală de gloanţe către ferestrele imobilului făcându-l pe Miranda să se retragă, astfel încât ei să poată lansa în apartament proiectile triplu trasor. Nu există o privelişte mai tristă decât un criminal care plânge, iar tuturor acelor bărbaţi neînfricaţi, în albastru, li se vor frânge inimile când îl vor vedea pe Miranda izbucnind în lacrimi, dar n-aveau ce-i face, ăsta era efectul gazelor lacrimogene.

Locotenentul Byrnes făcu un semn cu mâna spre acoperişuri şi rafalele porniră. Nici un ciob de geam nu rămăsese întreg şi până şi ramele ferestrelor fură atât de ciopârţite încât se părea că o nouă cascadă de gloanţe căuta instinctiv să lovească în zidăria din cărămidă din jurul ramelor. O ploaie de bucăţi mari de cărămidă roşie căzură pe scara de incendiu şi pe trotuar. Hernandez, care zăcea nemişcat ca un bolovan, era acum acoperit de pulberea roşiatică.

— În regulă, le spuse Byrnes oamenilor din stradă, daţi-i drumul. Ţintiţi ferestrele şi băgaţi înăuntru cât puteţi de multe.

Oamenii începură să tragă. Proiectilele triplu trasoare descriseră spirale lenevoase către ferestre. Dinăuntrul apartamentului, Miranda scoase un urlet de animal rănit.

Se auziră fâsâituri, apăru un nor de fum, apoi răsunară explozii sfârâite şi brusc după aceea gazele lacrimogene porniră să iasă pe ferestrele deschise.

Făcute în aşa fel încât să se răsucească şi să nu stea o clipă locului, pentru a nu putea fi prinse în mână şi aruncate înapoi în stradă, proiectilele alergau prin apartament ca nişte şobolani decapitaţi.

Mirosul de flori de măr ajunsese şi în stradă ca o aromă plăcută, plutind pe deasupra capetelor oamenilor din mulţime. Ţipând şi

urlând Miranda blestema şi înjura de mama locului. Apăru o clipă la fereastră şi trebui să se retragă imediat când un poliţist trase cu o armă Thompson, care aproape că sfârtecă jumătate din imobil. Şi apoi, pe neaşteptate, un proiectil făcu *plici* şi începu să fâsâie, iar aroma de flori de măr neînchipuit de puternică se răspândi pe stradă, iar Andy Parker se trase ameţit înapoi şi răcni:

— Imbecil nepriceput ce eşti! Dobitocul dracului!

PAISPREZECE

EI BINE, nu-i poţi învinui pe oameni pentru accidente. Oamenii au tot timpul accidente, iar poliţiştii sunt şi ei oameni, iar dacă o armă dă un rateu, înseamnă că nu ia foc şi asta-i treaba. Iar dacă un proiectil cu gaz lacrimogen, care ar trebui să zboare prin aer, cade ca o plăcintă pe asfalt şi explodează acolo, ăsta-i un accident ca atâtea altele. Poate că Parker n-ar fi trebuit să stea atât de aproape de poliţistul care trăgea cu astfel de proiectile. Dar accidentele se întâmplă *mereu,* pentru că altfel nu şi-ar merita numele, iar Parker stătea *prea* aproape de arma care dăduse rateul şi prea aproape de proiectilul care explodase, astfel că trase în nări prima pală din gazul lacrimogen răbufnit din proiectil, înainte ca acesta să pătrundă ţopăind nebuneşte în mulţime. Gazul lacrimogen nu-i tocmai Chanel No. 5. Mai ales când te izbeşte drept în faţă. Ochii începură să-l usture imediat. Orbit, îşi scoase batista, îl blestemă pe poliţist şi se frecă la ochii care-l usturau, desăvârşind astfel efectul iritant al produsului chimic.

Smiorcăindu-se ca un copil mic, porni împleticit către bufet, ţinându-şi batista pe faţă. Auzi strigătele mulţimii din spate, semn că proiectilul se rotea ca turbat, făcându-şi pârtie printre picioare.

Oamenii începură să tuşească şi să vocifereze. Byrnes răcnea ordine către poliţişti. Parker ştia doar că faţa şi ochii îi ardeau.

— Luis! strigă el. Luis!

Merse bâjbâind până la tejghea, apăsându-şi batista pe faţă.

— Luis, unde eşti?

Nu primi nici un răspuns. Parker îşi luă batista de la ochi.

Încercă să vadă ceva prin perdeaua de lacrimi, dar nu percepu decât forme neclare, ameţitoare, lacrimi sclipitoare de lumină orbitoare.

— Luis! urlă el. Adu-mi nişte apă! Nu văd. Începuse să intre în panică. De ce nu-i răspundea Luis? De ce nu voia Luis să-l ajute? Luis? *Unde eşti?* Ajută-mă! Adu nişte apă! *Luis! Luis!*

Luis veni în goană din spatele prăvăliei şi-l privi cu ochi în care se citea îngrijorarea:

— *Que pasa? Que pasa?*

Iar Parker strigă:

— Unde eşti, găgăuţă?

Cuvintele îl loviră pe Luis la fel de nemilos ca nişte gloanţe adevărate. Îl pocniră în urechi şi ricoşară în minte, paralizându-l. Rămase cu braţele lăsate moale de-a lungul trupului şi holbându-se la Parker.

— Luis?

— *Si.*

— Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi nişte apă. Te rog să-mi aduci

puţină apă!

— *Si*, spuse Luis. *Si*.

Parcă ameţit, se îndepărtă de tejghea.

— Grăbeşte-te!

Împuşcăturile din stradă încetaseră. Nori groşi de gaz năvăleau pe ferestrele sparte ale apartamentului şi pluteau în aerul netulburat de vreo boare de vânt. Oamenii îşi acopereau feţele cu batiste şi blestemau poliţia care dezlănţuise această pacoste. Luis aduse un vas cu apă şi-l puse pe tejghea. Parker bâjbâi orbeşte, atinse marginea vasului şi apoi făcu mâinile căuş. Luis îl urmări în tăcere.

Oftând, Parker îşi spălă ochii şi pielea, repetând mişcarea de multe ori. În cele din urmă, se şterse cu batista şi-şi înălţă capul. Luis rămăsese cu privirea pironită pe el.

— *Que pasa, maricon,* întrebă Parker, apelând la insulta în spaniolă şi zâmbi.

— Nimic, spuse Luis. Ostenit, scutură rar din cap. Nimic.

— Care-i treaba, ha? întrebă Parker încă zâmbind. Ce s-a întâmplat, *cabron*? Încă o ofensă, dar zâmbetul de răspuns al lui Luis întârzia.

— *De nada,* spuse Luis. Nimic.

— Eşti supărat pe mine? Pen' c-am ţipat la tine? Asta e? Doamne, simţeam că mi-au luat foc ochii. Eşti salvatorul meu, zău.

— *Si,* am fost salvatorul tău, repetă prosteşte Luis.

Brusc, Parker se simţi stânjenit.

— Hei, lasă, spuse el. Doar nu vrei să stricăm prietenia pentru câteva răcnete?

După o vreme, Luis răspunse:

— Nu, Andy, nu vreau să stricăm prietenia pentru câteva răcnete.

În stradă, locotenentul Byrnes ridica gigafonul către buze.

— *Miranda? Mă auzi?*

— Ce vrei, fiu de târfa? strigă Miranda printre icnetele provocate de tuse.

— *Asta-i treaba, Miranda. Eşti gata să ieşi? Sau intrăm noi cu arma-n mână?*

Urmă o lungă tăcere. Parker ieşi grăbit din bufet. Luis se holbă după el.

— Ce dracu' face? îl întrebă Parker pe Carella. De ce nu atacăm chiar acum? Pariez că nici nu mai vede.

— Pete nu mai vrea împuşcături decât dacă e absolut necesar, răspunse Carella.

— De ce-i mai daţi o şansă scârbei? Putem intra peste el şi-l radem în două clipe.

— Dar dacă începe iar să tragă spre stradă?

— Şi ce dacă?

— Vrei să mai facă victime?

— Eu nu-l vreau decât pe Miranda.
— Şi după Miranda, ce mai vrei? întrebă Carella.
— Ce vrei să zici?
— Când o să-ncetezi cruciada asta personală?
— Da' ce dracu', vrei să…?
— Parker, când o să uiţi de bătaia pe care ai încasat-o?
— Care bătaie? Ce…?
— Ştii tu la ce mă refer!
— Bine, bine. N-o s-o uit niciodată, strigă Parker. Ai înţeles? Niciodată. M-am învăţat minte, amice şi doar un dobitoc ar mai…
— Ce-ai învăţat, Parker?
— Că-n circumscripţia asta împuţită nu poţi să te încrezi în nimeni, asta am învăţat…
— Şi te-a învăţat să te temi? spuse Carella.
— Ce?
— Ai auzit foarte bine. Te temi.
— Ascultă, măi domnule, ai face bine să termini acum, cât eşti în avantaj. Încă n-am uitat când tu….
— Când o să operezi o arestare *adevărată*, Parker? Când o să încetezi să mai aduci la secţie drogaţi şi beţivi? Când o să te ocupi de *adevăraţii* răufăcători?
— Îmi fac slujba! strigă Parker. Curăţ străzile!
— Ridicând gunoaiele care nu trebuie.
— Aici *totu*-i gunoi!
— Şi ţi-e frică de el! Ţi-e frică să nu încasezi încă o bătaie!
— Ticălosule, te-am avertizat să…
— *Aştept, Miranda!* strigă Byrnes şi amândoi îşi îndreptară atenţia spre locotenent. Carella stătea cu mâinile făcute pumni.
Parker îl fulgeră cu privirea, apoi se duse către Byrnes.
— *Hotărăşte-te, Miranda*! *Predă-te*! *N-ai nici o şansă*!
— Ce şansă am, dacă mă predau? Bătrâna aia a murit, nu?
— *Care bătrână*?
— Aia pe care ai jefuit-o, spuse Miranda. Apoi îl cuprinse un acces de tuse care dură câteva clipe. După aceea, vocea i se auzi din nou: Spune-mi adevărul, caraliule.
— *Femeia aceea e încă în viaţă, Miranda.*
— Nu trebuia s-o lovesc, spuse Miranda. Vocea i se stinse. Aveam nevoie de bani. Trebuia să… Tăcu multă vreme. A murit, nu-i aşa?
— *E-n viaţă, ţi-am spus o dată.*
— Minţi, poliţaiule, n-o să mă scoţi de-aici. Crezi c-o să mă predau, ca să fiu acuzat de crimă?
— *Femeia trăieşte. Dacă ne obligi să venim după tine, chiar că n-o să mai ai nici-o şansă.*
— Poate nu ştiai, poliţaiule. Nici n-am avut vreodată.

— *Cum zici tu, dar uşurează-ţi situaţia acum.*

— Pentru ce? Ca răsplată pentru tot căcatul pe care-a trebuit să-l înghit de la poliţai, de când am învăţat să merg şi până acum?

— *Şi alţii au trebuit să-l înghită pe-al tău, Miranda. Să terminăm cu vorbăria. Da sau ba? Ieşi afară cu mâinile sus ori te scoatem noi cu pistolul în spate?*

— Dacă mă vreţi, veniţi încoa' şi câştigaţi-vă salariul.

— *Bine, văd că ţi-o faci cu mâna ta. N-are rost să mai discutăm, da? Gata, venim.*

— Hei,… hei, poliţaiule!

— *Ce mai vrei?*

— Ascultă, eu… aş vrea un preot.

— *Un ce?*

— Un preot. Vreau… vreau să vorbesc cu un preot.

— *Te predai, dacă-ţi aducem unul?*

— Trimiteţi-l la mine. Trebuie să-i vorbesc.

— *De ce? Eşti rănit?*

— Nu, nu-s rănit. Mama dracului, trebuie mandat federal ca să-mi trimiţi un preot? În oraşul ăsta împuţit nu pot căpăta nimic fără milogeală?

— *Stai o clipă, Miranda.* Byrnes lăsă gigafonul jos. Steve, tu ce părere ai?

— E-o şmecherie, spuse Carella.

— Sigur, întări Parker. Nu vrea nici un preot. Vrea doar un scut.

— Ştiu, spuse Byrnes.

Carella îl privi insistent.

— Pete, te gândeşti la acelaşi lucru ca şi mine?

— Da, recunoscu Byrnes. Duse gigafonul la buze. *Miranda*!

— Da.

— *O să-ţi aduc un preot.*

În ochii lui Zip se citea o expresie pe care n-o mai încercase până atunci. Sixto îi studie chipul cu atenţie şi încercă să o descifreze. Zip arăta de parcă ar fi gata să bufnească în plâns în orice clipă. Avea faţa îmbujorată şi-şi ţinea buzele strânse, iar ochii păreau să clipească prea des, ca şi cum s-ar fi luptat să-şi reţină lacrimile. Dar, în acelaşi timp, ţinuta rigidă a umerilor indica tărie, iar felul în care-şi strângea pumnii îi trăda nerăbdarea.

Băieţii stăteau pe bulevard, chiar în faţa imobilului în care locuia Alfredo. Acum, nici unul dintre ei nu mai purta geaca purpurie.

Fără ele păreau patru elevi de liceu care discutau despre fete, baseball sau înot. Însă, bineînţeles că discutau despre crimă.

— Tu ce crezi, Cooch? E sus sau nu?

— Nu ştiu, răspunse Cooch, privind spre imobil. Da' sunt sigur că nu

s-a dus la biserică.

— Da' de ce-am scos gecile, ia ziceţi-mi? întrebă Papa. La mine place geaca roşie.

— Gecile înseamnă bucluc, spuse Zip iritat. Ai uitat de ce-am venit aici?

— Da-mi plăcea geaca. Nu pricep de ce…

— Zip, tu crezi că-i momentul cel mai potrivit? întreba Cooch. Străzile mişună de caralii.

— E *sigur* cel mai potrivit moment. Toţi poliţaii din oraş sunt prinşi până peste cap cu Pepe. Putem intra peste Alfie şi-l radem, înainte ca cineva să se prindă ce s-a întâmplat.

— La ce bun să am geacă, dacă nu po' s-o port, ha? nu se dădu bătut Papa.

Furios, Zip se zbârli la el. Pentru o clipă, lăsă impresia că-l va pocni.

— Vrei s-ajungi pe insula Bailey? strigă el.

— Un'e'i asta?

— În mijlocul fluviului Dix! E-o închisoare. Poartă tu geaca şi-o să vezi ce iute ajungi acolo.

— Da' io ce-am făcut, hî? întrebă Papa. De ce nu po' s-o port? De ce să m-arunce-n închisoare dacă port geaca?

— Uf, Doamne, să mai încerci să-i explici ceva dobitocului! Ce dracu' nu te-ntorci tu de unde-ai venit? spuse Zip scos din răbdări. Du-te-n Porto Rico, bine? Fă-mi serviciul ăsta.

— Dac-aparţin de Fioroşii Latino, începu netulburat Papa să demonstreze logic, atunci tre' să port geaca. Aşa tot omu' o să ştie cine sunt. Chiar tu ai zis aşa, Zip. Şi-acu' nu mai po' s-o port. De ce nu?

— Nu-ncerca să înţelegi, Papa, spuse Zip. Crede-mă pe cuvânt. Acum trebuie să ne gândim cum facem cu Alfie.

— Zip, n-am putea să mai aşteptăm? spuse Sixto. Ce-i atâta grabă? Poate mâine…

Ochii lui Zip se aprinseră brusc şi acum păreau din nou gata să plângă şi cu toate astea arăta puternic şi hotărât.

— Acum! spuse el. Azi! M-am săturat să tot aştept ziua de mâine! O să fiu cineva chiar *azi*.

— Nu-i nevoie să-l ucizi pe Alfie ca să fii cineva, spuse Sixto.

— Ce rost are să-i explici asta unui tigru? Eşti pe jumătate străin. Uite ce-i, nu mai comentăm. Treaba s-a hotărât deja.

— Dar cine-a hotărât? întrebă Sixto.

— *Eu* am hotărât.

— Atunci, de ce nu te duci *tu* să-l împuşti?

Vorbele îi scăpară înainte de a-şi da seama că le va pronunţa. Imediat ce le spuse, se lăsă tăcere. Zip îşi strânse pumnii nervos.

— Şi tu ce propui, Sixto? spuse el încet.

Sixto oftă adânc.

— Cred că nu trebuie să-l împuşcăm.
— Nu?
— Nu.
— Ei bine, eu spun că trebuie. Şi cu asta basta.
— Aşa ar…
— *Aşa* ce? spuse Zip, frământându-şi pumnii. Hai, spune totul.
— Aşa ar face Pepe Miranda, nu se mai stăpâni Sixto. Taică-miu n-ar face aşa ceva. Taică-miu n-ar împuşca pe nimeni.
— Da' ce dracu'-i taică-tu? Mare sculă? Lucrează într-o fabrică, pentru numele lui Dumnezeu.
— Şi ce-i rău în asta?
— Dacă vrei să devii muncitor într-o fabrică, du-te, nene. Eu nu vreau s-ajung într-o împuţită de fabrică!
— Dar ce *vrei* tu să faci? întrebă Sixto şi din nou se lăsă tăcere. Era sigur că, de data asta, Zip va începe să plângă. Acum lacrimile păreau gata să pornească. Vrei să ucizi oameni tot timpul? Asta ai de gând? insistă Sixto.
— Ascultă…
— Crezi că-i mare deşteptăciune să omori pe cineva? Ai mei n-au ucis pe nimeni, nici aici, nici pe insulă. Ce mare scofală e…
— Ţi-o cauţi cu lumânarea, spuse Zip reţinut.
— Îl ucidem pe Alfie… ce rost are? Ce câştigăm cu asta?
— Ţi-o cauţi cu lumânarea, repetă Zip.
— Ce, crezi că dacă batem pe careva, dacă…
— Gura!
— … ne dăm mari şi tari…
Brusc, Zip îl plesni cu sălbăticie. Fără să vrea, Sixto îşi lăsă capul pe spate. Vreme de o clipă rămase înmărmurit, locul lovit îl durea. Îl privi însă fix şi rece pe Zip, apoi îşi trecu dosul palmei peste gură.
— Te-ai liniştit?
Sixto nu-i răspunse. Cooch îl fixă cu privirea şi un zâmbet ironic îi apăru încet pe faţă. Papa părea dezorientat, neştiind dacă era cazul să zâmbească sau să se încrunte.
— Te-ai potolit? întrebă Zip din nou. Şi din nou nu primi nici un răspuns. În regulă, spuse el şi dădu din cap. Hai să vedem cum facem.
Cooch rânji. Se bucura că această pedeapsă disciplinară fusese uitată. Era încântat că puteau trece la acţiune.
— Zip, care-i primul pas?
— Întâi trebuie să aflăm dacă Alfie e încă în casă. Papa, tu şi Sixto o să vă ocupaţi de treaba asta. Mergeţi în hol şi trageţi cu urechea la uşă. Dacă-i acolo, o să-l auziţi. După aceea vă-ntoarceţi şi-mi raportaţi.
— Şi cum îl scoatem de-acolo, Zip? întrebă Cooch.
— Trebuie doar să-l facem să iasă în hol.
— Dar cum?

— Habar n-am. Rămase pe gânduri. N-are prieteni? Să zicem că Papa îl cheamă afară, dându-se drept prieten de-al lui.

Cooch scutură din cap.

— Alfie e-un lup singuratic.

— Trebuie să aibă încredere în cineva, pentru care ar putea să iasă în hol… ia stai!

Pocni din degete. Faţa i se lumină. Chiar dacă păruse vreo clipă gata să plângă, acum nu mai putea fi vorba de aşa ceva.

— A, sigur, spuse el. Îi zicem că vrem să fim prieteni, înţelegeţi? Îi servim povestea asta. Şi intermediarul are s-o creadă şi i-o spune lui Alfie. Şi când Alfie apare în hol, buum!

— Da, da' cine, Zip? Cine-o să fie intermediarul? Pe, cine găsim noi, ca să-l facem pe Alfie să aibă încredere?

Rânjetul lui Zip se lăţi de la o ureche până la cealaltă.

— China, spuse el.

CINCISPREZECE

AJUNS împreună cu Papa în holul imobilului în care locuia Alfredo Gomez, Sixto îşi dădu brusc seama ce trebuia făcut. Poate că ştiuse tot timpul, poate înţelesese din clipa în care intrase în magazinul de mărunţişuri, ştiuse fără să recunoască asta măcar faţă de el însuşi. Dar acum realiza că refuzând să se implice, nu putea să nu-şi asume riscurile. Şi mai ştia acum că, dincolo de teama de poliţiştii prezenţi în stradă, trebuia să împiedice uciderea fără rost a lui Alfredo Gomez. Recunoştea că trebuie să aleagă de care parte se situează şi că trebuie s-o facă imediat şi că, odată alegerea făcută, va trebui să şi-o apere. Era prea tânăr ca să se afle la o asemenea răscruce. Prea tânăr, probabil, pentru a lua o hotărâre care va influenţa atât viaţa altuia, cât şi pe a lui. Dar răscrucea exista, iar el trebuia să privească lucrurile drept în faţă şi luă hotărârea fără eroisme ieftine. Aşa cum se întâmplă mereu, în această alegere se regăseau caracterul şi convingerea lui. O altă soluţie nici n-ar fi fost posibilă pentru Sixto. Ea făcea parte din el însuşi, la fel de mult ca şi mâinile sau picioarele.

— Papa, şopti el.

— Ce s-a-ntâmplat? se miră Papa.

— Stai jos. Vreau să-ţi vorbesc.

Băieţii se aşezară pe treptele care duceau la etajul întâi. În hol era întuneric şi răcoare. Majoritatea locatarilor se aflau în stradă, urmărind asediul. Dar, cu toate că nimeni nu trăgea cu urechea, Sixto preferă să vorbească în şoaptă. Şi fiindcă vorbitul în şoaptă e molipsitor şi Papa deveni secretos. Aşezaţi alături în holul întunecat, băieţii stătură de vorbă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă din nou Papa.

— Papa… asta… totu-i rău.

— Ce-i aşa de rău?

— Ce vrem noi să facem. Lui Alfie.

— Da’ Zip spune…

— Te rog, Papa. Ascultă-mă, te rog.

— ’scult, Sixto.

— Papa, nu-i bine să-l ucidem pe Alfie.

— Nu-i bine? Da’ Pepe zice…

— Îi rău! Ascultă, Papa, uite… Îţi place aici? Îţi place oraşul ăsta?

— *Si.*

— *Noi venim aici… bine… e mai bine. Nu vrem* s-ajungem ca Pepe Miranda!

Debusolat, Papa avu un moment de ezitare. Apoi spuse:

— Pepe Miranda-i cel mai mare lucru care ezistă-n cartieru’ nostru.

— Ba nu, Papa. Nu. Ne face de ruşine.

Papa scutură din cap. Cu delicateţe, ca un părinte care explică ceva unui copil pe care-l iubeşte, el acoperi mâna lui Sixto cu a lui. Apoi, cu atingeri repetate, caracteristice mişcărilor care-l făcuseră să-şi câştige porecla, Papa spuse:

— Nu, nu, *tu* greşit Sixto. E cel mai urât lucru ce ezistă aici.

— Papa, dar *omoară* oameni, spuse Sixto, retrăgându-şi mâna.

— *Si.* E curajos.

— Papa, ăsta nu-i…

— I-un bărbat curajos, insistă Papa. Îi ţine-n loc pe toţi poliţaii şi-i…

— Nu-i curajos! E-o nulitate! Nu-i pasă de tine sau de mine, ci doar de el însuşi. E rău şi ne face de ruşine…

— Ba nu, Sixto, spuse rar Papa. *Noes verdad. De ningun modo*{15}…

— Nu mai vorbi în spaniolă! spuse Sixto. Acum suntem aici şi vorbim englezeşte. Făcu o pauză. Papa, tu înţelegi ce-ţi zic eu?

— *Si, yo comprendo. Pero*…{16}

— Încetează cu spaniola!

— Da' de ce nu po' să vorbesc în spaniolă? întrebă Papa mirat.

— Papa, ascultă-mă, spuse Sixto cu disperare în glas. N-o să-l ucidem pe Alfie.

— Sigur, o să-l ucidem, spuse Papa, încuviinţând din cap.

— Ba nu. Nu, nu-l ucidem, facem un rău. Ca Zip. Ca Pepe…

— Ziip mi-a cumpărat *pidaguas*, Sixto, spuse Papa.

— Papa, el îi un rău.

— Ziip rău?

— Da, da.

— Şi Pepe?

— Da şi el.

— Ba nu, spuse Papa. Dădu din cap. Ziip zice că-i bun.

Sixto tremura. Nu voia să-şi joace cartea cea mare, însă vedea că Papa nu putea fi convins şi-şi dădu seama că avea nevoie de alte argumente.

— Papa, tu crezi că eu sunt bun?

— *Si.*

— Aş face eu ceva rău, Papa?

— Nu. Nu cred.

— Papa…

Respira adânc.

— Papa… cel care-a chemat poliţia… cel care le-a spus unde-i Pepe… Eu i-am chemat.

În hol era linişte. Simţi imediat că făcuse o greşeală groaznică, dezvăluind ceva ce ar fi trebuit să rămână secret. Papa îl studie cu ochi goliţi de orice expresie.

— Tu l-ai turnat pe Pepe? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Da.

— De un' ştiai unde e?
— L-am văzut ieri. L-am recunoscut după poza din ziar. Toată ziua m-am gândit. Apoi am crezut… că-i mai bine să spun.
— Da'… da' asta-i o… trădare, *Sixto.*
— Ba nu.
— Da' l-ai turnat pe Pepe!
— Da.
— De ce? De ce-ai făcut asta?
— Pen' că-i rău.
Papa rămase tăcut multă vreme. Apoi se scărpină în cap şi zise:
— Dacă Pepe-i rău, de ce Zip…
— Zip vrea doar să se dea mare. 'Ş-nchipuie că-i mare dacă face pe şefu'. Da' eşti mare numa' când laşi pe fiecare să-şi trăiască viaţa. Ascultă, Papa. Ascultă, te rog!
Simţi că-i vine să plângă. Îl strânse cu sălbăticie pe Papa de braţ şi spuse:
— Papa, dac-o apucăm de-acum pe drumu' ăsta, nu ne mai oprim în veac, auzi?
— Aud. *Si, si.*
— Dac-o pornim aşa, ajungem ca Zip şi după aia terminăm ca Pepe. Facem şi mai rău de ruşine *barrio*-ul. Ne facem şi nouă rău.
— *Si, si, comprendo.*
— *Papa, quien anda al reves anda al camino dos veces.* Dacă alegem greşit drumul, îl facem de două ori.
— Da'… Ziip îi rău?
— Da, da.
Luptându-se cu această nouă idee, Papa exclamă:
— Da' mi-a cumpărat *pidaguas* şi apoi tăcu. Se încruntă şi făcu ochi mari şi uimiţi. După o vreme spuse: Şi Pepe-i rău?
— Da.
— Sixto… Numa' tu singur gândeşti aşa? Sau toată lumea?
— Toată lumea, Papa. Toţi cei de pe stradă.
— Sixto, eu… eu vreau să fiu ca toată lumea din oraşul ăsta. Da' Zip spunea că…
— Papa, ne simţim tari numai dacă facem ce trebuie.
Papa rămase din nou pe gânduri şi tăcu. Ridică din umeri şi se întoarse spre Sixto.
— Eu… eu nu vreau să fiu un tip rău, Sixto.
— Aşa.
— Vreau să fiu unu' bun.
— *Si, si.*
Făcu iar un gest de neputinţă.
— Nu-ş cum să zic în engleză.
— Papa, eşti atent la mine?

Papa se lumină la faţă.

— *Si.* Da, îs atent, Sixto. Continuă să zâmbească. Sixto? Făcu o pauză. Noi ăia buni, Sixto?

— Da, Papa, spuse Sixto foarte încet. Noi ăia buni.

Ceilalţi băieţi buni apărură pe stradă.

Tot doi. Unul era locotenentul detectiv, pe nume Peter Byrnes. Celălalt era un preot, pe nume Steve Carella.

Carella se simţea foarte caraghios. Avusese acelaşi sentiment şi în locuinţa parohială, când se contrazisese cu părintele Donovan care susţinuse şi pe bună dreptate, că poliţiştii puneau la cale ceva care va batjocori credinţa în Dumnezeu.

— Omul ăsta nu crede-n Dumnezeu, spuse Byrnes. El vrea un preot acolo dintr-un singur motiv. Are de gând să-l folosească drept scut, pentru a ieşi din apartament.

— De unde ştiţi asta?

— Ştiu şi gata, spuse Byrnes. Credeţi-mă pe cuvânt. Singura dată când Pepe Miranda a intrat în biserică a fost când l-au botezat.

— Poate că vrea să-şi găsească liniştea.

— Părinte, credeţi-mă că vă respect atitudinea. Dar eu sunt de părere că mă pricep mai bine la treaba asta decât dumneavoastră. Problema e: îmi împrumutaţi un veşmânt din ăsta negru sau cum îi spuneţi…

— Sutană.

— Da, o sutană, altfel va trebui să mergem în altă parte ca să găsim una. Asta o să ne ia timp şi până atunci s-ar putea ca Miranda să mai împuşte pe cineva. De dumneavoastră depinde…

— Şi să cred că dorinţa lui de a vorbi cu un preot e neîntemeiată? întrebase părintele Donovan.

— După ce cobor din apartament, o să vin drept aici ca să vă restitui sultana.

— Sutana.

— Da, sutana şi puteţi să mergeţi şi dumneavoastră la el. E cinstit aşa?

— Cinstit. Părintele Donovan îl studie pe Byrnes. Sutana mea n-o să vi se potrivească, domnule locotenent.

— O să-ncap eu cumva în ea.

Părintele Donovan clătină din cap.

— Nu. Aveţi cu cel puţin cincisprezece kilograme mai mult decât mine. Şi pe mine stă fix.

— Părinte, ne cam grăbim. N-am putea totuşi…?

— În plus, spuse Carella, nu poţi să urci la el, Pete.

— De ce?

— Tu ai fost purtătorul de cuvânt până acum. Dacă-ncepe altcineva

să vorbească la gigafon, Miranda o să fie bănuitor. Trebuie să rămâi în stradă şi să vorbeşti cu el.

— Ba o să urc la el, spuse Byrnes. Doar n-o să cer vreunuia din oamenii mei să rişte.

— Sutana nu ţi se potriveşte, insistă Carella.

— La naiba cu ea… iertaţi-mă părinte.

— Şi Miranda are să-şi dea seama, spuse Carella.

— Nu-mi pasă ce…

— Aşa că-i mai bine să merg eu. Eu şi părintele Donovan avem cam aceeaşi măsură.

— Steve, nu se poate…

— S-a făcut, conchise Carella.

— Steve…

— Ce-i?

— Eu… nimic. Făcu o pauză. Omu-i un ucigaş.

— Ştiu.

— Şi-a fost ideea *mea* să…

— A fost ideea *noastră*, Pete, ne-a venit în acelaşi timp. Ţi-aminteşti?

— Căpăţânosul naibii, dacă te-mpuşcă…

— Am mai fost împuşcat, spuse Carella.

Privirile lor se întâlniră.

— Bine, fie, acceptă Byrnes cu un oftat, unde-i sutana, părinte?

Iar acum, mergând pe stradă, Carella se simţea ca un caraghios. Pentru că dacă Pepe Miranda nu intrase într-o biserică din ziua în care fusese botezat, Carella nu călcase într-una, nici măcar ca să se roage, de la confirmare. Asta se întâmplase demult, tare demult.

Acum, defilând pe stradă îmbrăcat în straie lungi şi negre de preot, simţind ţeava tare şi rece a pistolului de serviciu apăsându-l pe pântec sub stofă şi încercând să pară al dracului de pios, nu se simţea decât caraghios. În jurul mâinii drepte, avea un şirag de mătănii. Îl trecu repede pe mâna stângă, astfel încât dreapta să-i rămână liberă pentru cazul că ar avea nevoie de armă.

— Care-i planul? îl întrebă pe Byrnes.

— O să-i spun lui Miranda că i-am adus un preot. Probabil ca o să verifice de la fereastră. Apoi urci şi tu.

— Şi după aceea?

— Dacă vrea să se spovedească, lasă-l s-o facă. Prinde şi tu momentul şi arde-l dacă se întoarce cu spatele.

— Dar i-ai promis părintelui Donovan că…

— Ei, asta e, am minţit în biserică, spuse Byrnes. Steve, chestia e că Miranda n-are de gând să se spovedească. Are să pună gheara pe tine din clipa în care calci în apartament şi-o să te folosească drept scut când o să iasă.

— Şi eu ce fac? Aştept momentul potrivit şi…?

— Tu nu faci nimic. Îl laşi să te scoată afară. Eu o să am oameni de o parte şi de alta a uşii. În clipa când ajungi în stradă, te arunci la pământ. Byrnes tăcu o clipă. M-aş simţi mai bine dacă aş face-o eu însumi, Steve.

— De ce? rânji Carella. Pentru c-aş putea să mor? Dumnezeule, ce probleme îţi faci?

— Tu nu-ţi faci probleme?

— Pete, nu l-ai auzit pe reporterul ăla?

— Ce vrei să spui?

— Viaţa nu face două parale, răspunse Carella.

Acum ajunseseră lângă maşina de poliţie. Byrnes băgă mâna înăuntru după gigafon.

— Eşti pregătit, Steve?

— Cât se poate de pregătit.

— Steve, o să începem să tragem imediat ce iese pe uşă. Gloanţele vor veni din spatele lui, dar nu garantez că prăpădiţii ăştia au învăţat ceva la academia de poliţie. După ce coborî scările, te faci una cu asfaltul.

— Am înţeles.

— Noroc.

— Mulţumesc. Carella rămase o clipă pe gânduri. Dar dacă vrea să se roage?

Byrnes ridică din umeri.

— Ai la tine şiragul de mătănii. Foloseşte-l. Tăcu, apoi spuse din nou: Noroc!

— Să-i dăm drumul înainte de a mă apuca spaima, spuse Carella.

Byrnes ridică gigafonul şi suflă puţin în el.

— *Miranda*? strigă el.

Nu primi răspuns.

— *Miranda?*

Din nou tăcere.

— Poate că şi-a tăiat beregata, şopti Carella.

— *Miranda. Sunt locotenentul Byrnes. Mă auzi?*

— Te aud. Ce mai vrei?

— *Ţi-am adus un preot.*

— Unde e? Să vină în mijlocul străzii. Vreau să-l văd.

Carella dădu afirmativ din cap, apoi respiră adânc. Păşi încet către mijlocul străzii.

— *N-ai cum să-l vezi, dacă nu te uiţi*, spuse Byrnes.

Urmă o tăcere apăsătoare. Capul lui Miranda se ivi brusc de după cercevea. Privi în stradă mai puţin de zece secunde, apoi dispăru din nou. În acel scurt răstimp, Byrnes şi Carella văzură că avea ochii umflaţi şi faţa brăzdată de lacrimi.

— În regulă, strigă Miranda. Trimite-l sus.

— Să nu ne grăbim, Miranda, spuse Byrnes, gândindu-se: „Trebuie să mă străduiesc ca totul să pară real. Ştie că n-o să trimitem un preot decât dacă-i smulgem câteva concesii. Ştie că ne gândim că asta ar putea fi o capcană. E conştient că nu suntem chiar aşa de tâmpiţi."

— Ce mai e? întrebă Miranda.

— Preotul rămâne unde este, dacă nu-mi faci câteva promisiuni, spuse Byrnes.

— Iar începeţi? spuse Miranda drept răspuns, iar oamenii din stradă chicotiră şi-şi dădură coate.

— Da, iar începem, Miranda. N-am de gând să trimit la tine un om pe care să-l foloseşti drept scut ca să ieşi din apartament.

— Da' drept cine mă iei?

— Trebuie să-ţi răspund? spuse Byrnes şi mulţimea pufni din nou în râs. Începea să sune bine. Gata cu încrâncenarea aceea sumbră. Totul devenea o bătălie a inteligenţelor, asemenea unei dezbateri în faţa camerelor de televiziune.

— Bine, poliţache, ce vrei de la mine?

— Unu: trimitem sus un om neînarmat care susţine că vrea să te vadă singur ca reprezentant al lui Dumnezeu. Vreau să ţii seama de asta, Miranda. „Doamne, iartă-mă," gândi Byrnes.

— Bine, am înţeles.

— Doi: vreau să vorbeşti cu el. Despre condiţiile de predare. Nu ştiu de ce preot ai nevoie şi nici nu-mi pasă. Dar vreau să-mi promiţi c-o să discuţi cu el despre predare.

— Asta-i tot?

— Promiţi?

— Ce te face să crezi c-o să-mi respect promisiunea?

— E vorba de-un om al Domnului, Miranda.

— Bine, bine, promit.

— Părinte, l-ai auzit? îl întrebă Byrnes pe Carella.

— L-am auzit, răspunse Carella.

— Poţi să intri în imobil când doreşti.

Carella dădu din cap, trase adânc aer în piept, merse fără şovăire către treptele scării, le urcă şi intră în hol.

Byrnes puse jos gigafonul, se uită la ceas şi apoi îi spuse căpitanului Frick despre intenţia de a avea patru dintre cei mai buni ţintaşi. Apoi începu să se roage.

ŞAISPREZECE

DACĂ EŞTI DUMNEZEU, trebuie să te îngrijeşti de tot felul de lucruri mărunte. A, nu-i vorba despre efortul de a face ca soarele să se ridice la vreme sau ca stelele să răsară pe cer. Şi nici de a mâna din urmă anotimpurile pentru ca ele să sosească atunci când le-a venit timpul, nici gând de-aşa ceva. Astea sunt lucruri importante, iar ele îşi poartă întotdeauna singure de grijă. E vorba de lucrurile *mărunte,* căci ele devin deosebit de supărătoare. Iar dacă eşti Dumnezeu, nu poţi să le treci cu vederea, e clar? Desigur, poţi să faci ca lucrurile să urmeze căi tainice. Asta înseamnă că poţi lăsa lucrarea neterminată ici şi colo şi nimeni n-o să te ia la întrebări fiindcă, la urma-urmei, tu eşti Dumnezeu. Poate că ai avut în minte o lucrare mai mare, pe care noi, netrebnicii muritori de rând, n-o vom pricepe decât peste câteva decenii. Sau poate secole. Prin urmare, ce drept avem noi să punem întrebări? Fiind Dumnezeu, ai tot dreptul să mai greşeşti din când în când.

Ori poate că, cine ştie, lucrurile astea nici măcar nu sunt sub controlul tău. Poate faci altceva decât să porneşti universul în fiecare zi, aşa cum cineva îşi potriveşte ceasul şi-l lasă apoi să meargă de capul lui, mai încet sau mai repede, aşa cum vrea el, fără să-l mai atingă decât atunci când arcul s-a desfăşurat şi trebuie întors din nou. Probabil că acesta este modul în care-ţi faci lucrarea, pentru că tu eşti Dumnezeu şi nimeni n-o să pună asta la îndoială, pot paria pe orice, ce Dumnezeu?

Numai că, fără supărare, uneori se cuvine să-ţi faci lucrarea pentru a nu permite ca ceva să se întâmple, limpede? Ca, spre exemplu, ceea ce s-a întâmplat cu fata portoricană şi cu marinarul acela.

Dumnezeu fiind, i-ai putea arunca pe unul în braţele celuilalt, păi nu? I-ai face, de pildă, pe Zip şi pe Cooch s-o găsească pe China, pricepi, iar Zip s-o târâie pe stradă către locuinţa lui Alfie şi deodată, *hodoronc-tronc*! Cine apare? Marinarul! Ce părere ai de asta? Nu s-a mai dus cu paraşuta aceea, Marge, înţelegi? A pornit doar alături de ea, dar după aceea s-a răzgândit. Şi, uite-l, iarăşi pe stradă, faţă-n faţă cu China. El o vede, ea îl vede şi, fără a se pierde din ochi, traversează strada unul către celălalt şi în ochii lui licăreşte o lumină înţelegătoare şi iertătoare, „*China, te iubesc,”* dublat de o mică şi nevinovată dorinţă carnală, „*Te iubesc, Jeff”, Bang*! Ei se strâng în braţe, iar noi ne concentrăm lucrarea asupra lui Zip, care ridică din umeri şi zice: „Asta e, ce mama naibii, cum veni, cum se duse.”

Ce părere ai, Doamne?

Grozav, nu?

Dar nu aşa s-au întâmplat lucrurile.

Atmosfera din stradă era imposibilă. Încordată, mulţimea aştepta măcelul, nerăbdătoare să vadă cum vor cădea zarurile. În clipele acelea, oamenilor nu le păsa nici cât negru sub unghie dacă Miranda îl va ucide pe preot, pe locotenentul de poliţie, pe inspectorul-şef, pe primar şi pe guvernator sau chiar pe preşedinte. Şi nici nu se sinchiseau dacă vreun poliţist de pe acoperiş va trage un foc norocos şi-l va nimeri pe Miranda, *pac*! Exact între ochi.

Voiau doar ca, într-un fel sau altul, să vadă cum se isprăveşte totul. Şi de aceea, oamenii din mulţime erau agitaţi şi puţin întărâtaţi, înfierbântaţi şi iritaţi. Era o mulţime căreia începuse să-i displacă acest joc strâns, în care serviciul trecea de la o tabără la alta. Cel de-al zecelea serviciu fusese o recompensă plăcută, al unsprezecelea o primă în toată regula, iar al doisprezecelea un câştig frumuşel, dar cel de-al treisprezecelea le adusese aminte că mai aveau şi alte lucruri de făcut. Era o mare încântare să urmărească un asemenea joc, însă viaţa mai însemna şi realitatea şi munca pentru câştigarea existenţei şi, într-un cuvânt, viaţa se desfăşura *în afara* acestui teren de joc.

Aşa se face că oamenii din mulţime opuseră rezistenţă îmbrâncelilor lui Zip şi Cooch, ba chiar, din când în când, le făcură vânt celor doi băieţi şi-i înjurară niţel, făcând tot ce le stătea în putinţă să îngreuneze neînchipuit de mult strădania lor de a o repera pe China.

După vreun sfert de ceas, Zip şi Cooch renunţară s-o mai caute.

Şi foarte bine făcuseră, deoarece China oricum nu se mai afla în cartier. Ea plecase în parc, unde se aşezase lângă lac privind la oamenii din bărcile cu vâsle. Acolo era China.

Bineînţeles că plânsese puţin. În parc, lângă lac, urmărind bărcile.

Iar marinarul? S-a întors în stradă? A pornit-o şi el agale spre parc?

Marinarul s-a culcat cu o prostituată pe nume Marge. Marge era o târfă cu multă experienţă şi l-a mulţumit straşnic pe marinar. El i-a dat cincisprezece dolari, sumă ce reprezenta toţi banii lui până la ultimul cent. Apoi el a luat-o spre metrou, s-a suit în tren şi a mers spre port, unde se afla nava lui, a păşit pe pasarelă, a salutat pavilionul arborat pe puntea de extrema pupa, l-a salutat pe ofiţerul de pe punte, s-a dus spre spaţiile de cazare de la pupa şi-a dezbrăcat uniforma albă şi-a pus o pereche de blugi şi o cămaşa uşoară, s-a suit în pat şi a dormit până când la difuzorul de la mijlocul navei s-a anunţat „Masa e servită”. A mâncat pe săturate, seara a văzut un film pe puntea de promenadă, s-a culcat din nou pe la unsprezece şi, a doua zi de dimineaţă, vasul lui a ridicat ancora plecând spre San Diego. N-a mai revăzut-o niciodată pe fata aceea portoricană pe nume China. Şi probabil că în cele din urmă s-a întors în Fletcher, Colorado. Poate că amintirea fetei a mai licărit, din când în când, prin amintirea lui – să zicem la doisprezece ani o dată. Poate că şi-a amintit-o ca prin ceaţă şi s-a întrebat ce s-o fi

întâmplat cu ea. Şi, căsătorit cu Corinne şi având o companie de asigurări, poate că s-a mai gândit în treacăt la China, idealizând-o într-un fel – cea mai frumoasă fată din lume, exotică, în oraşul acela necunoscut, de departe, mă întreb ce s-o fi ales de ea, mă-ntreb ce…

Ea rămase în parc, plânse puţin şi privi la bărcile cu vâsle.

Tu eşti Dumnezeu şi poţi aranja lucrurile în orice fel doreşti.

Poţi chiar să-i faci să se căsătorească a doua zi, cu puţin înainte ca nava să ridice ancora. Poţi face tot ce vrei. Toate posibilităţile îţi stau la îndemână. Tu eşti Dumnezeu şi, indiferent cum vei proceda, n-o să vină nimeni ca să-ţi dea peste mână.

Dar, Doamne, exact aşa s-au petrecut lucrurile.

Steve Carella bătu la uşă. Era găurită de gloanţe şi Carella îşi aduse aminte că Pepe Miranda trăsese prin uşa aceea şi rănise un poliţist şi dintr-o dată simţi dorinţa de a avea pistolul în mână.

Hai, uşurel, îşi spuse. Ia-o uşor şi nu te panica. O să jucăm mingea asta aşa cum vrea Miranda, pentru că pe stradă sunt o mulţime de oameni şi n-am vrea ca vreunul dintre ei să se-aleagă cu un glonţ. Aşa că păstrează-ţi firea. Îţi tremură mâna şi arzi de nerăbdare să scoţi pistolul, ca să ai şi altceva decât şiragul de mătănii în pumn atunci când se va deschide uşa, dar fii calm, Steve băiete, stăpâneşte-te şi…

Uşa se deschise.

În prima clipă, Carella nu văzu decât un pistol automat de calibrul 45 mm. Uşa se crăpă uşor şi prin deschizătură apăru ţeava ameninţătoare a pistolului îndreptată spre hol. Carella îşi simţi gura uscată.

— Eu sunt… părintele Donovan, se adresă el spre pistol.

Uşa se deschise mai larg. Carella reuşi să-şi dezlipească ochii de la armă şi să-i ridice, văzând mâna care-o ţinea strânsă, încheietura, firele de păr de pe braţ, umerii înguşti, tricoul pătat de sudoare, smocul de păr negru din golul de la baza gâtului, oasele claviculei, gâtul subţire, pomeţii ieşiţi în afară, ochii căprui, pleoapele umflate, începutul de chelie şi disperarea. Însumează toate elementele astea, adună detaliile, întregeşte imaginea şi rezultatul final este disperarea. Ea se citea în ochii lui Miranda şi-n expresia gurii, ba chiar şi în felul în care ţinea pistolul, cu capul uşor aplecat într-o parte, cu umărul parcă sprijinindu-se pe pistol, iar acesta ţinut aproape de corp, ca şi cum ar fi fost ceva foarte iubit, o legătură cu realitatea.

— Vino puţin înăuntru, spuse Miranda.

Carella păşi în apartament. Interiorul era răsturnat cu susul în jos. Mobilierul, podelele, toate obiectele din cameră purtau semnele devastatoare ale gloanţelor. Era aproape imposibil să crezi că în camera asta, sfârtecată de gloanţe, se aflase o fiinţă umană care reuşise să scape neatinsă.

— Arată de parc-ar fi aruncat o bombă atomică, nu? spuse Miranda.
— Da, răspunse Carella.
— Nu ţi-e teamă, aşa-i? N-or să tragă dacă eşti aici, asta-i clar…

Carella dădu aprobator din cap. Nu-i era teamă. Numai că… avea dintr-o dată o senzaţie stranie. Nu se simţea ca un poliţist. Miranda nu-l trata ca pe un poliţist. Miranda se comporta că şi cum el ar fi fost cu adevărat preot, o persoană cu care putea să stea de vorbă, cu care să-şi tragă puţin sufletul. Îi venea să spună: „Nu-s ceea ce crezi, Miranda! Nu te da în vileag în faţa mea,” dar cuvintele nu voiau să vină pe buze.

— Maică, a fost o nebunie aici, spuse Miranda. Uite ce-i, n-am cerut să vii aici ca să mă spovedesc, nici gând. Cred că trebuie să înţelegem amândoi cum stă treaba.
— Atunci, de ce-ai cerut să urc?
— Păi…

Miranda ridică din umeri. În clipele acelea arăta ca un puşti pe cale să mărturisească în faţa preotului că a dat jos chiloţii unei fete, pe care a prins-o pe acoperiş. Carella rămase cu privirea fixă asupra lui. Miranda ţinea pistolul mai relaxat în mână, neaşteptându-se la necazuri din partea bărbatului pe care-l credea preot, stânjenit pentru că era gata să-i dezvăluie ceva ce i se părea dezonorant.

— Părinte, o să ţi-o spun pe bune. Trebuie să ies din apartamentul ăsta.
— Da?
— Aşa… aşa că, părinte, o să mă scoţi de-aici.
— Eu?

Miranda clătină încet din cap.

— Ştiu că-i o treabă împuţită. Dar trebuie să scap de aici.
— Şi unde te duci, Pepe?
— Nu ştiu.

Miranda făcu o mişcare din cap.

— Ştii, părinte, apar momente când… când nu prea ai unde să te duci.

Râse neliniştit.

— Când…

Pufni din nou în râs.

— Habar n-am. N-am nici o idee unde-o să mă duc, după ce scap de-aici.
— Pepe, afară sunt o mulţime de poliţişti.
— Da, ştiu. Oftă. Maică, treaba asta… urăsc *chestia* asta cu Inamicul Public Numărul Unu, pricepi? Mi-e greaţă de ea. Of, Doamne, e ceva… parcă aşteaptă ceva de la mine, înţelegi ce vreau să spun? Trebuie *ca eu să* fiu ăla rău. Nu ştiu dacă pricepi ce vreau să spun, părinte.
— Nu prea înţeleg, răspunse Carella mirat.

— Păi, aşa… aşa ca şi cum ar exista tabere. Eu sunt răul.

Ridică din umeri.

— *Totdeauna* am fost ăla rău. Aşa că încă sunt băiat rău. Iar ei se aşteaptă să fiu băiat rău. Oamenii, adică. De parcă… nu cred că-ţi pot explica. Se-ntâmplă uneori să nu mai ştiu care-i adevăratul Pepe Miranda şi care-i tipul pe care eu… imaginil*e omului,* mă urmăreşti? Diferitele imagini *ale tipu*lui.

— Nu pricep la ce te referi, spuse Carella.

— *Imaginile,* repetă Miranda. Aşa cum au şi poliţiştii o poză de-a mea. Chicoti. Are un număr în partea de jos. Îl bufni râsul din nou. Iar oamenii din stradă au altă imagine despre mine. Şi puştii, o altă imagine. Chiar şi *tu* ai una. Numai că ele diferă şi nici una nu mă arată aşa cum sunt eu, Pepe Miranda.

— Şi-atunci, cine e? întrebă Carella.

— Nu ştiu.

— Pepe, ai ucis oameni…

— Da.

Tăcu o clipă.

— Ştiu.

Ridică din umeri, dar nu în semn de nepăsare, nu era un gest care zicea: „Da, am ucis oameni şi ce-i cu asta?” Dacă s-ar fi întâmplat aşa, Carella ar fi redevenit brusc poliţist. Dar nu s-a întâmplat aşa. Era un gest care spunea pur şi simplu: „Ştiu c-am ucis oameni, dar nu ştiu de ce am făcut-o” şi de aceea, Carella încă se simţea ca un om care urcase în apartament ca să *discute* cu Miranda, nu ca să-i facă vreun rău.

— Ei, în fine, îi răspunse Miranda, trebuie să scap de aici.

— Pentru că oamenii din stradă aşteaptă aşa ceva? întrebă Carella.

— Nu. Nu, nu cred că de asta.

— Atunci, de ce?

— Păi…

Miranda oftă adânc.

— Părinte, n-am nici o şansă, spuse el simplu.

— Atunci, predă-te.

— De ce? Ca să merg la închisoare? Sau poate pe scaunul electric, dacă femeia aia moare? Nu înţelegi? N-am nimic de pierdut.

Carella recunoscu pe dată că Miranda avea perfectă dreptate.

Pe lângă acestea, dacă s-ar fi aflat în situaţia lui, în apartamentul acesta înconjurat de poliţişti, având de ales între o condamnare pe viaţă şi moartea pe scaunul electric, Carella ar fi reacţionat exact la fel ca şi Miranda. Ar încerca să iasă din apartament prin orice mijloace, fie ele cinstite sau nu. S-ar strădui să scape.

— Şi atunci…? spuse el şi tăcu.

Cei doi bărbaţi rămaseră faţă în faţă.

— Acum înţelegi ce vreau să spun, părinte?

— Ce să zic…
Miranda ridică din umeri. În apartament era linişte.
— Aşa că… aşa că o să te folosesc drept scut, părinte. N-or să tragă dacă ies, avându-te pe tine în faţa mea.
— Şi dacă refuză să respecte…
— Ei, n-or s-o facă. Nu vor încerca nimic. O să le spun că te împuşc, dacă încearcă să facă ceva.
— Şi dacă, *totuşi,* încearcă ceva? O să mă împuşti şi *pe mine,* Pepe?
Pepe Miranda se încruntă.
— O s-o *faci,* Pepe?
După o vreme, Miranda răspunse:
— Trebuie să ies din apartamentul ăsta, părinte. *Trebuie să scap de aici*!

De fiecare parte a scării erau câte doi poliţişti. Căpitanul Frick îi alesese dintre oamenii lui, oprindu-se asupra celor mai buni patru ţintaşi, apoi îi trimisese pe toţi la locotenentul Byrnes, pentru a primi instrucţiuni. Instrucţiunile pe care le primiseră sunau simplu: „Trageţi şi ucideţi".
Iar acum, de fiecare parte a uşii se aflau patru ţintaşi cu pistoalele scoase, aşteptând ce avea să urmeze.
De la ferestrele etajului întâi se auzi vocea lui Miranda:
— Locotenente…
— *Da?*
— Sunt Miranda! Sunt cu preotul. Ies afară!
— *Ce vrei să spui, Miranda? Te predai?*
— Mă predau pe dracu'! Preotul iese afară cu mine. Dacă ai poliţişti în hol, ai face bine să-i scoţi acum, m-auzi?
— Are să meargă, îi şopti Parker lui Byrnes.
— *Miranda, nu e nici un poliţist în hol.*
— Sper să fie adevărat. Preotul rămâne cu mine tot timpul. Dacă se întâmplă cumva să se uite cineva urât la mine, să ştii că preotul o încasează.
— *Parcă mi-ai promis ceva, Miranda*!
Byrnes puse jos gigafonul şi-şi scoase repede revolverul. Se întoarse uşor într-o parte, astfel încât corpul să ascundă arma ţinută în mâna lăsată de-a lungul corpului. Parker îşi scoase de asemenea revolverul şi apoi privi în jurul său, căutând un loc potrivit din care să poată trage. În spatele maşinii de poliţie? Nu, nu. Acolo! Găsise locul! Lada de lemn de colo. Îşi făcu loc cu forţa prin mulţime şi se căţără pe ladă. Verifică încărcătorul armei, îşi şterse sudoarea de pe buza superioară, apoi se întoarse cu faţa spre intrare. Strada devenise foarte tăcută. La etaj, undeva în interiorul clădirii, se auzi o uşă trântită.
— Sunt poliţişti în hol? strigă Miranda. Sunt poliţişti sus?

Nu primi nici un răspuns. Aşa cum stăteau, urmărind intrarea în imobil, văzându-i pe poliţişti flancând scările, Byrnes se gândea: *Ajunge doar să întoarcă puţin capul. Are să-i vadă pe poliţişti şi o să-i tragă lui Steve un glonţ în spate.* Asta-i tot ce trebuie să facă. Tăcut, Byrnes îşi ţinu răsuflarea.

— Îl am pe preot, strigă Miranda din hol. Să nu încercaţi vreo prostie, aţi auzit?

Oamenii din mulţime se întorseseră cu faţa spre intrarea în imobil. Nu puteau vedea nimic dincolo de uşă. Holul era cufundat în întuneric şi lumina orbitoare a soarelui nu trecea dincolo de treptele de sus ale scării.

— Faceţi loc! strigă Miranda. Faceţi-mi loc, altfel trag în mulţime! Nu-mi pasă dacă rănesc pe cineva…

Acum oamenii din mulţime reuşiră să distingă două siluete în hol. Preotul era aproape invizibil din cauza sutanei negre, dar Miranda putea fi văzut destul de bine: un bărbat scund, îmbrăcat într-un tricou alb. Ezitară puţin în vestibul şi Miranda privi în stradă, peste umărul lui Carella.

Având-ul alături pe Cooch, Zip îşi făcu loc prin mulţime. Strada era uimitor de tăcută şi voia să afle motivul. Ce dracu' se întâmpla? Era furios pentru că nu reuşise s-o găsească pe China, turbat pentru că voia să termine odată afacerea asta cu Alfredo Gomez, întărâtat pentru că toate păreau să-i meargă de-a-ndoaselea, deşi el voia să-i iasă ca lumea. Dar, în ciuda furiei, rămăsese curios. Tăcerea asta îl stârnea. Împinse din coate până ajunse la baricadă, exact în clipa când Carella şi Miranda apărură în capul scărilor. Miranda măsură strada dintr-o privire. Era parţial acoperit de preot, aşa că nimeni n-ar fi riscat să tragă de pe trotuarul celălalt. Asta lăsa doar…

Şi Miranda se întoarse pentru a privi spre stânga scărilor.

Carella era pregătit. Aşteptase mişcarea asta încă de când ieşiseră din apartament. Îşi pusese întrebarea în ce parte s-ar uita, dacă ar fi în locul lui Miranda, în caz că ar înţelege că nimeni n-ar putea să tragă de pe partea cealaltă a străzii şi, prin urmare, capcana ar trebui să fie doar pe partea asta, iar împuşcăturile ar veni din spate.

Deci, Carella pricepuse că Miranda ştia şi aşteptase ca acesta să se întoarcă într-o parte: se mai gândise şi la faptul că Miranda va începe să tragă imediat ce va vedea poliţiştii aşezaţi de-o parte şi de alta a uşii.

Zip văzu poliţiştii în acelaşi timp cu Miranda. Era prea târziu ca să strige şi să-l avertizeze.

Carella simţi că Miranda întoarce capul şi ochii spre stânga.

Acum! îşi spuse el.

Se aruncă.

Nimeni nu scoase o vorbă. Miranda se întoarse spre Carella în

acelaşi moment în care acesta plonja în jos pe scări, cu capul înainte.
Şi tot atunci, se dezlănţuiră şi împuşcăturile.

ŞAPTESPREZECE

— PEPE! urlă Zip. Pepe! Dar o făcea prea târziu.

Focul încrucişat era foc, nu glumă. Miranda se răsuci spre stânga şi gloanţele îl izbiră brusc din partea dreaptă a scării şi-l azvârliră, învârtindu-l. Se lovi de balustradă şi trase un foc către poliţistul care i se părea a fi cel mai aproape, dar deodată răsunară împuşcături din stânga lui şi-şi dădu seama că era prins într-un cleşte mortal şi, porni în goană pe scara la picioarele căreia Carella zăcea cu mâinile şi picioarele larg desfăcute. Byrnes începu să tragă de pe partea cealaltă a străzii, iar Parker trase de pe ladă şi apoi se creă impresia că toţi poliţiştii aflaţi în zonă abia aşteptaseră clipa asta, pentru că strada răsună brusc de zgomotul asurzitor al gloanţelor care ricoşau şi loveau asfaltul. Miranda părea să sângereze din mai multe răni. Într-o clipă, pe tricoul alb înfloriseră câţiva maci sângerii. Ţinea încă pistolul în mâna nesigură, sângele îi curgea pe faţă şi în ochi, trăgea orbeşte şi păşea împleticit către mulţime, ca şi cum şi-ar fi căutat eliberarea şi nu ştia cine i-o putea oferi.

Parker coborî de pe ladă, strângând pistolul în mâna care-i tremura. Toţi poliţiştii de pe acoperişuri încetară brusc focul, iar cei din spatele lui Miranda se opriră când acesta porni să meargă poticnit ca un orb, încercând să traverseze strada, îndreptându-se spre Parker, care se simţea, la rândul lui, atras irezistibil spre el.

Era ca şi cum cineva ar fi aşezat două figuri magnetice pe o masă lungă. Se mişcau implacabil una către cealaltă, Miranda orbit de sânge, iar Parker atras de ceva ce nu avea să înţeleagă niciodată.

Pistolul lui Miranda scoase un ţăcănit sec, semn că rămăsese fără muniţie. Miranda privi implorator spre Parker, în timp ce sângele îi picura în ochi şi-i bolborosea printre buze, iar el îşi ţinea de-acum gura căscată, braţele îi atârnau fără vlagă, iar capul era răsucit într-o parte, semănând cu Cristos abia coborât de pe cruce.

— Dă-mi o şansă, şopti Miranda.

Şi Parker trase.

Tras de la mică distanţă, glonţul îl lovi pe Miranda în gât, aproape smulgându-i o bucată de ceafă. O nouă pată însângerată înflori brusc, dând la iveală traheea lui Miranda, care mai făcu un pas nesigur în faţă. Din gâtul sfârtecat, vocea se auzea gâlgâită, o şoaptă sunând ca şi cum ar fi urcat de undeva, din adâncuri, adresându-se numai şi numai lui Parker şi care, pe strada aceea ameţitor de roşie, îl căuta doar pe el.

— Nu vr… nu vrei să-mi dai o şansă?

Şi Parker trase din nou. Dar acum ţinu degetul pe trăgaci fără a-l slăbi, strângând tot mai tare pistolul, privind de fiecare dată cum

glonţul pornea din ţeavă cu un bubuit, sfâşiind carnea lui Miranda, urmărindu-l cum se prăbuşeşte la pământ fără viaţă, iar apoi rămase deasupra lui, trăgând glonţ după glonţ în trupul nemişcat până goli încărcătorul, după care apucă un pistol de la un poliţist, aflat în imediata lui apropiere şi începu să tragă în cadavru.

— Ajunge! răcni Carella.

Zip se năpusti peste baricadă şi se azvârli în spinarea lui Parker. Scuturându-şi umerii uriaşi, Parker se debarasă de Zip ca de o muscă enervantă şi-l trânti la pământ.

— Lasă-l în pace! ţipă Zip. Lasă-l în pace!

Dar Parker nu auzea nimic. Ţintind în capul lui Miranda, el trase cu pistolul luat de la poliţist; apoi mai trase o dată şi tocmai se pregătea pentru a treia lovitură, când Carella îl prinse de braţe şi-l smulse din apropierea cadavrului.

— Să urce cineva la Frankie! strigă locotenentul Byrnes. Executarea!

Doi poliţişti se grăbiră să intre în imobil. Byrnes se îndreptă către Miranda şi-l privi cu ochi mari.

— E mort? întrebă un reporter.

Byrnes îi răspunse cu un semn din cap. Apoi, cu o voce care nu era câtuşi de puţin triumfătoare, spuse:

— E mort.

— L-au ucis, îi spuse Zip lui Cooch. L-au ucis. L-au ucis, ticăloşii. Îl apucă şi-l scutură cu sălbăticie pe Cooch. Unde-i Sixto? Unde-i Papa? Acum o să-i facem felul, m-auzi, Cooch? Cooch, l-au ucis pe Pepe. Înţelegi? L-au ucis!

Avea o licărire turbată în ochi. Chipul îi era năpădit de sudoare.

— Dar ce facem cu China? întrebă Cooch. Ai spus că avem nevoie de China ca să…

— Lasă-mă dracului cu China! Alfie are s-o încaseze, ai auzit?

Pe platforma scării de incendiu apăru un poliţist. Pe stradă se făcu tăcere. Poliţistul merse până în locul în care Hernandez zăcea nemişcat şi fără a scoate vreun sunet, îngenunche lângă el.

Byrnes aştepta. Poliţistul se ridică în picioare.

— Domnule locotenent…

— Da?

— Frankie. Poliţistul tăcu o clipă. E mort, domnule.

Byrnes clătină din cap. Apoi repetă gestul. Şi abia după aceea îşi dădu seama că poliţistul aştepta ordinele lui şi, încă dând din cap, spuse:

— Adu-l jos. Ia-l de acolo. Ia-l de pe scara de incendiu. Te rog… te rog, adu-l jos!

Reporterii îşi făcură loc, sărind peste baricadă şi înconjurară cadavrul lui Miranda. Exploziile orbitoare ale flashurilor se luară la întrecere cu lumina soarelui.

— Unde sunt Sixto şi Papa? întrebă Zip. Nu le-am spus că ne întâlnim aici?

— Hai, Zip, calmează-te... Încearcă să...

— Să nu-mi spui tu mie ce-am de făcut, strigă Zip, îndepărtând mâna lui Cooch. Ştiu eu ce... reluă el şi se opri brusc.

Sixto şi Papa tocmai dăduseră colţul, dar nu apariţia *lor* provocase surpriza din ochii lui Zip. Se holbă la cei doi băieţi, iar apoi la tovarăşul lor şi-şi strânse pumnii, pentru că acesta era Alfredo Gomez!

— Ce...? începu el, dar îngheţă, pentru că, exact în clipa aceea, doi poliţişti ieşeau pe uşa imobilului purtând trupul lui Frankie Hernandez pe o targă. Când trupul trecu prin dreptul lor, oamenii din mulţime începură să-i murmure numele. Femeile îşi scoaseră batistele şi se şterseră la ochi. Bărbaţii îşi luară pălăriile de pe cap şi le duseră la piept.

— E Frankie, spuse Luis. Închideţi uşile! În semn de respect. Din respect!

Întinse mâna după uşa glisantă a bufetului şi o coborî. Un alt bărbat trase oblonul pe partea dinspre bulevard a bufetului, astfel încât acum prăvălia privea strada cu ferestre oarbe. *N-o să facem afaceri când treci prin dreptul nostru, prietene,* atunci când poliţiştii trecură purtând trupul lui Hernandez către ambulanţă.

— Domnule locotenent, putem să mai facem câteva poze cu Miranda? întrebă unul dintre reporteri.

— Faceţi câte vreţi. Nu se mai grăbeşte nicăieri. Nu mai e cazul.

Luis ridică uşile. Bufetul era din nou deschis.

— Şi-acum ce se întâmplă, domnule locotenent? întrebă reporterul.

Byrnes oftă adânc înainte de a răspunde:

— Îi încărcăm în ambulanţă şi-i ducem de aici. Îmi retrag oamenii de pe stradă. Încerc să descâlcesc traficul. Şi apoi organizez o colectă pentru un poliţist de treabă. Încă nu ştiu, mai departe, ce se întâmplă.

Se întoarse către Carella.

— Steve?

— Da?

— Cine merge să-l anunţe pe tatăl lui Frankie? Cine-o să intre în magazinul de dulciuri de pe colţ unde, lipită de oglindă, se află poza lui Frankie; cine se duce acolo să-i spună că Frankie a murit?

— Pete, dacă vrei, mă duc eu.

— Nu, spuse Byrnes oftând şi scuturând din cap. Asta-i treaba mea.

Parker se apropie de el şi spuse:

— L-am căpăcit, nu? Praf l-am făcut pe tică...

— Ţine-ţi gura, Parker, i-o reteză Byrnes.

— De...?

— Ţine-ţi gura aia afurisită!

— Ce...? Ce dracu' s-a mai întâmplat *acum?* întrebă Parker, pe faţa

căruia apăru o expresie de mirare amestecată cu iritare.

Sixto, Papa şi Alfredo rămaseră lângă bufetul-expres. Zip se apropie repede de ei.

— Ce înseamnă asta, Sixto? întrebă el.

— Tu ce crezi?

— Nu-mi place să mă joc de-a ghicitul. Ce-ai pus la cale?

— Îţi zic imediat, Zip, spuse simplu Sixto. Dacă vrei să-l omori pe Alfredo, trebuie să ne omori pe toţi.

— Despre ce dracu' vorbeşti tu acolo, tâmpitule?

— Ţi-am vorbit destul de clar, Zip.

— Ştii că eu şi Cooch suntem beton? Ştii că te putem spulbera, aici pe trotuaru' ăsta?

— *Si,* ştiu, spuse Sixto. Hai, fă-o. Spulberă-ne acum.

— Ce vrei…?

Zip înmărmuri şi-l privi pe Sixto drept în ochi. Pierzându-şi din siguranţă, întrebă:

— Ce vrei să… să spui?

— Bagă de seamă, Zip, spuse Cooch repezit. Ăştia ne ascund ceva. I-am mirosit eu. Sunt prea… prea siguri de ei.

— I-a zăpăcit Sixto cu ceva, spuse Zip imediat.

Îşi îndreptă atenţia asupra lui Papa.

— Te-ai dat cu cine nu trebuie, Papa. Dacă te înhăitezi cu Sixto e ca şi cum te-ai da de partea celor care l-au omorât pe Pepe. Ai fi…

— Pepe face de ruşine *barrio*-ul, spuse Papa.

— Gata, de-ajuns cu pozele, spuse Byrnes. Hai să-l ducem odată de aici.

Doi poliţişti se aplecară şi-l rostogoliră pe Miranda pe o targă. Un altul azvârli o pătură peste el, acoperindu-l. Păşiră atent, ocolind băltoaca de sânge de pe asfalt şi porniră spre bufetul-expres.

— Uşile! strigă Zip. Închideţi uşile, că trece!

Dar nimeni nu făcu vreo mişcare către uşi. În schimb, oamenii de pe stradă priviră cadavrul purtat prin dreptul lor şi încet, unul câte unul, se întoarseră cu spatele, astfel încât mortul era întâmpinat de un zid impenetrabil de nerecunoaştere.

— Uşile! strigă Zip din nou. Ar trebui să închidem uşile!

Dar nimeni nu se clinti. Unul după altul, oamenii renegau cadavrul lui Miranda şi apoi – în tăcere, în muţenie – începură să se îndepărteze. Ceea ce fusese cu zece minute o mulţime agitată şi gata să vocifereze, devenise acum, dintr-o dată, un grup de oameni care şopteau, apoi şi grupul ăsta se dispersă şi pe stradă rămaseră doar câţiva întârziaţi, mergând câte doi sau câte trei; după aceea, fură cărate şi baricadele, şoferii de pe maşinile de poliţie ambalară motoarele şi strada recăzu iar în atmosfera tăcută şi tihnită a unei zile de duminică. Părea că pe strada asta nu se întâmplase aproape nimic.

Zip rămase în faţa uşilor deschise şi privi cum poliţiştii împingeau cadavrul lui Miranda în ambulanţă, apoi se răsuci spre Sixto şi răcni:

— Şi crezi c-o să scapi aşa de uşor, pentru ce-ai făcut?

— Dă-te la o parte, Zip, spuse Sixto calm. Vrem să plecăm.

— N-o să mai călcaţi pe stradă de azi încolo! strigă Zip. 'Ţi-nchipui că…

— O să vedem, spuse Sixto şi cei trei băieţi plecară de lângă bufet, trecând pe lângă Zip şi Cooch, care nu făcură nici un gest să-i împiedice.

— Greşiţi! urlă Zip după ei. Faceţi *o mare greşeală*!

Dar nu alergă după ei şi nici nu încercă să-i oprească.

— Cooch, de ce nu m-ai ajutat? se răsti el furios. Pentru numele lui Dumnezeu, i-am lăsat *să plece aşa*!

— Păi, îs… sunt prea tari, Zip, spuse Cooch în şoaptă.

— Da' noi avem pistoale! îl contrazise Zip.

— Da, dar… ei… ei au fost mai tari, spuse Cooch şi vocea i se stinse.

— Te…

Zip făcu o mişcare nehotărâtă şi fără rost din mână.

— Uf…

Privi în lungul străzii. Maşinile poliţiei plecaseră deja. Câţiva poliţişti încă mai zăboveau, dar majoritatea dispăruseră. Asfaltul scăldat de razele toride ale soarelui se întindea negru şi vâscos, cât putea cuprinde cu ochii. Circulaţia de pe bulevard aproape că se normalizase.

— Iisuse, ce… ce zi nenorocită a fost duminica asta, spuse Zip şi-l privi pe Cooch cu un aer întunecat.

— Da, îl aprobă Cooch încet.

Zip îşi plimbă ochii de-a lungul străzii, apoi oftă adânc.

— Ei, ce-ai vrea să facem… în ce-a mai rămas din ziua asta, Cooch?

— Habar n-am, răspunse Cooch.

— Cum, n-ai… n-ai nici o idee?

— Am putea merge la vreun film, nu?

— Da, spuse Zip fără convingere.

— Sau poate facem un biliard…

— De ce nu?!

— Sau mergem să înotăm…

— Da, poate aşa ceva.

Brusc, îşi întoarse capul, pentru că nu voia ca celălalt să-i vadă lacrimile care-i apăruseră în ochi. Nici nu pricepea de ce plânge. Aflat în inima unuia dintre cele mai mari oraşe ale lumii, lui Zip i se întâmpla, dintr-o dată, să se simtă părăsit, absolut singur, iar dimensiunile enorme ale metropolei şi micimea propriei persoane îl înspăimântaseră.

— Cre' că… cred că o să găsim noi ceva de făcut, hotărî el şi-şi vârî mâinile adânc în buzunare.

Cu capetele plecate, porniră amândoi alături, pe strada potopită de soare.

Îndreptându-se către bufet, Andy Parker trecu pe lângă ei. Le aruncă o privire absentă, ridică uşor din umeri şi intră să-l salute pe prietenul lui, Luis.

— Luis, mai eşti supărat pe mine? întrebă el ca şi cum problema asta nu-i dăduse pace până acum, ca şi cum pentru el ar fi fost foarte important să afle dacă Luis mai era supărat pe el sau nu.

— Nu, Andy, răspunse Luis.

— Toată lumea-i supărată pe mine, spuse Parker cu un aer uşor mirat. De ce-s toţi supăraţi pe mine?

Rămase o clipă pe gânduri.

— Doar îmi fac meseria.

Ridică privirea spre Luis.

— Îmi pare rău c-am ţipat la tine, Luis.

— N-are importanţă.

— Chiar, iartă-mă!

Rămase cu ochii la Luis. Şi pentru că Luis era o fiinţă umană şi pentru că scuzele nu sunt niciodată sincere decât dacă sunt puse la încercare, decât dacă la „Iartă-mă" cineva azvârle replica neiertătoare: „Cui dracu-i pasă dacă-ţi pare rău sau nu? Cară-te dracului de-aici!", iar atunci cel care a greşit insistă şi zice: „În orice caz, zău că-mi pare rău!" sau „Păi, dacă-i aşa, du-te dracului!" şi din aceste reacţii se poate constata dacă scuzele au fost sincere sau ba. Fiinţă umană fiind, Luis puse la încercare scuzele lui Parker.

— Trebuia să te gândeşti înainte de a vorbi, spuse el şi-l privi pe Parker printre gene şi aşteptă un răspuns.

Parker încuviinţă din cap.

— Aşa trebuia, aprobă el. Iartă-mă!

Se priviră în ochi fără nici o vorbă. Pentru moment nu mai aveau ce să-şi spună. Poate că nu mai aveau ce să-şi spună *în veci.*

— Atunci, eu… ar trebui să plec la secţie, spuse Parker.

— *Si.*

Parker flutură mâna în semn de rămas bun, dar în mijlocul acestui gest avu un sentiment de jenă şi-şi lăsă mâna să cadă. Ieşi încet, cu paşi nesiguri şi se îndepărtă.

Un reporter intră în bufetul-expres şi se aşeză pe un scaun înalt de lângă tejghea.

— În fine, e linişte din nou, nu? constată el. Dă-mi, te rog, o ceaşcă de cafea.

— *Si,* e linişte, răspunse Luis.

— Ca pe insulă, aşa-i? făcu reporterul.

Luis îi răspunse instantaneu:

— Nu, nu-i ca pe insulă.

Tăcu şi-l privi lung pe reporter şi după aceea spuse:

— Dar poate că nu-i chiar aşa de rău, la urma-urmei. Poate că nu-i prea rău.

Clopotele bisericii din capătul străzii începură să bată.

Isus va sosi. Să ne pregătim pentru a fi mântuiţi! (lb. span. în text) (n. tr.).

Puicuţa (lb. span.) (n. tr.).

Forsiţia - s. f. copăcel, tufă din familia oleaceelor, plantată adesea în parcuri, ale cărei flori galbene apar la începutul primăverii, înaintea frunzelor.

Dans modern de origine polineziană, cu ritm foarte viu, marcat mai ales prin mişcarea şoldurilor; melodia acestui dans.

Barrio – cartier, mahala (lb. span. în text) (n. tr.).

Cum îţi merge, pidosnicule? (lb. span. în text) (n. tr.).

Hei, măi puţă! (lb. span. în text) (n. tr.).

Da, hahaleră (lb. span. în text) (n. tr.).

Dans modern originar din Cuba, provenind dintr-un ritm de tobă, şi care îmbină ritmul afrocubanez cu elemente de jaz; melodia acestui dans.

Pui cu orez (lb. span. în text) (n. tr.).

Se pare că autorul face o confuzie, Dick Tracy fiind personaj al primei serii de desene animate pe teme poliţiste, creată de Chester Gould.

Cartier murdar, cu străzi desfundate (lb. span. în text) (n. tr.).

Hialeah - oraş situat în sud-estul Floridei, la nord de Miami.

Hesieni - mercenari angajaţi de britanici pentru a lupta împotriva revoluţionarilor americani în Războiul de Independenţă (n. tr.).

Nu-i adevărat. Sub nici o formă… (lb. span. în text) (n. tr.).

Da, înţeleg. Însă… (lb. span. în text) (n. tr.).

Table of Contents